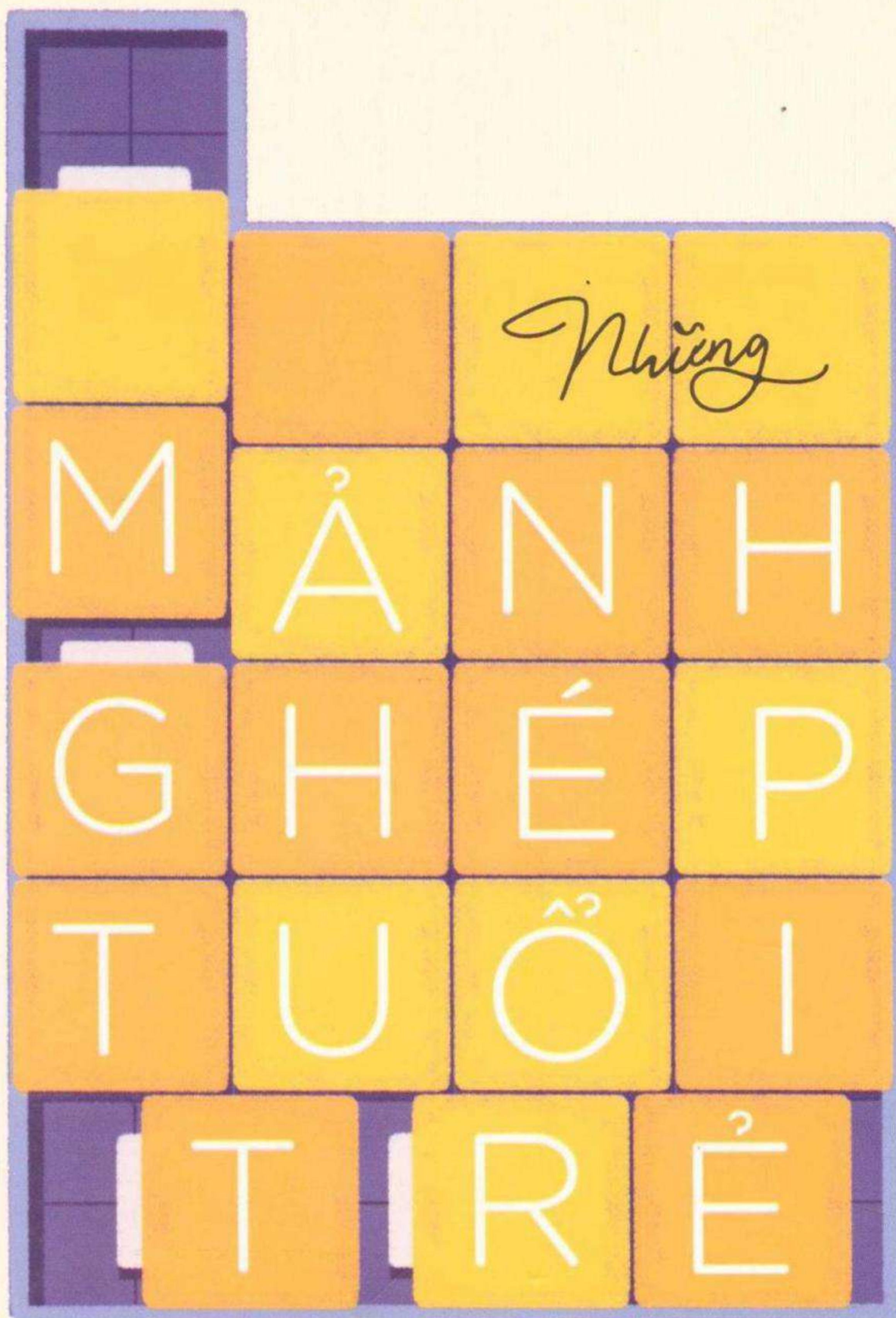

Trương Linh

PHÁT HÀNH ĐỘC QUYỀN BỞI ALPHA BOOKS

NHỮNG MẢNH GHÉP TUỔI TRẺ

Bản quyền © Tường Linh, 2018

Sách được xuất bản và phát hành theo hợp đồng hợp tác xuất bản độc quyền ký kết giữa tác giả và Công ty Cổ phần Văn hóa Truyền thông Sống

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của Công ty Cổ phần Văn hóa Truyền thông Sống

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Góp ý về sách, liên hệ về bản thảo và bản dịch: publication@iamsong.vn
Liên hệ ebooks, hợp tác xuất bản & truyền thông: hoptac@iamsong.vn
Liên hệ dịch vụ tư vấn, đại diện & giao dịch bản quyền: copyright@iamsong.vn

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Tường Linh

Những mảnh ghép tuổi trẻ / Tường Linh. - H. : Lao động : Công ty Cổ phần Sách Alpha, 2018. - 208tr. ; 21cm
ISBN 9186049714061

1. Kỹ năng sống 2. Thành công 3. Tuổi trẻ
646.700835 - dc23

LDH0224p-CIP

Tường Linh

Những mảnh ghép
tuổi trẻ

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

<https://www.facebook.com/tramdocvn>
website: <http://tramdoc.vn/>

Mục lục

Lời nói đầu.....	7
------------------	---

Chương 1. Cho bản thân

✿ Hình thành và duy trì những thói quen tốt.....	10
✿ Sức khỏe là điều quý giá nhất.....	19
✿ Hãy yêu quý bản thân, có như vậy người khác mới yêu quý bạn.....	26
✿ Bạn có sắc màu riêng của bạn, đừng hòa lẫn vào bức tranh đám đông.....	33
✿ Hãy cá tính một cách khiêm nhường	40
✿ Trong khả năng, hãy đi du lịch càng nhiều càng tốt.....	47

Chương 2. Cho các mối quan hệ

✿ Hãy gọi điện cho những người thân yêu	54
✿ Ít bạn thôi, và thật chân thành.....	60
✿ Không ai có nghĩa vụ phải đối tốt với bạn, nếu có, hãy cảm ơn họ	68
✿ Hãy yêu thương khi còn có thể	75
✿ Đừng vì tình yêu mà bỏ bê các mối quan hệ khác	82

Chương 3. Cho học tập

- ✿ Hãy chọn ngành học mà bạn thích, không phải “người khác” thích 91
- ✿ Học tốt lý thuyết, đó là nền tảng của mọi thực tế... 99
- ✿ Học ít nhất một ngoại ngữ 106
- ✿ Học bằng tất cả sự cố gắng 113
- ✿ Đừng quên những kỹ năng mềm 120
- ✿ Đọc sách thật nhiều 128

Chương 4. Cho đam mê và cho công việc

- ✿ Xác định đam mê và quyết tâm theo đuổi 136
- ✿ Đôi khi đam mê là sự dịch chuyển dần dần 143
- ✿ Mỗi công việc đều mang đến một giá trị nhất định.... 150
- ✿ Luôn có nhiều hơn một nguồn thu nhập 157
- ✿ Học cách quản lý tài chính cá nhân 164
- ✿ Bạn không thể thành công một mình 172

Chương 5. Và cho đất nước, cho thế giới này

- ✿ Giữ “nét riêng” dân tộc mình đồng thời mở lòng đón nhận “nét riêng” dân tộc khác 182
- ✿ Bảo vệ môi trường sống, ít nhất là môi trường quanh bạn 190
- ✿ Cảm thông và chìa tay với những số phận kém may mắn hơn 199

Lời nói đầu

Đôi thường nghe người ta nói về tuổi trẻ với từ “Giá như”.

“Giá như hồi đó chăm học mà giắt lưng một vốn ngoại ngữ, chắc cái ‘chân’ chuyên viên truyền thông trong tập đoàn X này đã không tuột khỏi tay mình rồi.”

“Giá như hồi đó chịu khó thể dục thể thao, ăn ngủ có giờ giấc, thì giờ đã chẳng có chuyện mới tí tuổi đầu mà gân cốt đã đau ră như vậy.”

“Giá như hồi đó kiên quyết thi ngành Mỹ thuật, giờ chắc mình không phải chết dần chết mòn từng ngày với cái công việc kế toán này nữa.”

“Giá như hồi đó gọi cho ba nhiều hơn. Nói chuyện với ba nhiều hơn. Về thăm ba nhiều hơn...”

“Giá như...”

Bước qua ngưỡng cửa tuổi trẻ, chắc hẳn không ít người trong số chúng ta nhắc lại quá vãng với từ

“Giá như”, chuyện xưa nối chuyện nay bằng tiếng thở dài. Những ngày huyết quản dồi dào, có người ngược xuôi tìm lí tưởng, có người vui mình trong lạc thú, có người chăm chỉ như con ong làm giàu mình, giàu đời, lại có những người lười biếng đánh rơi thời gian...

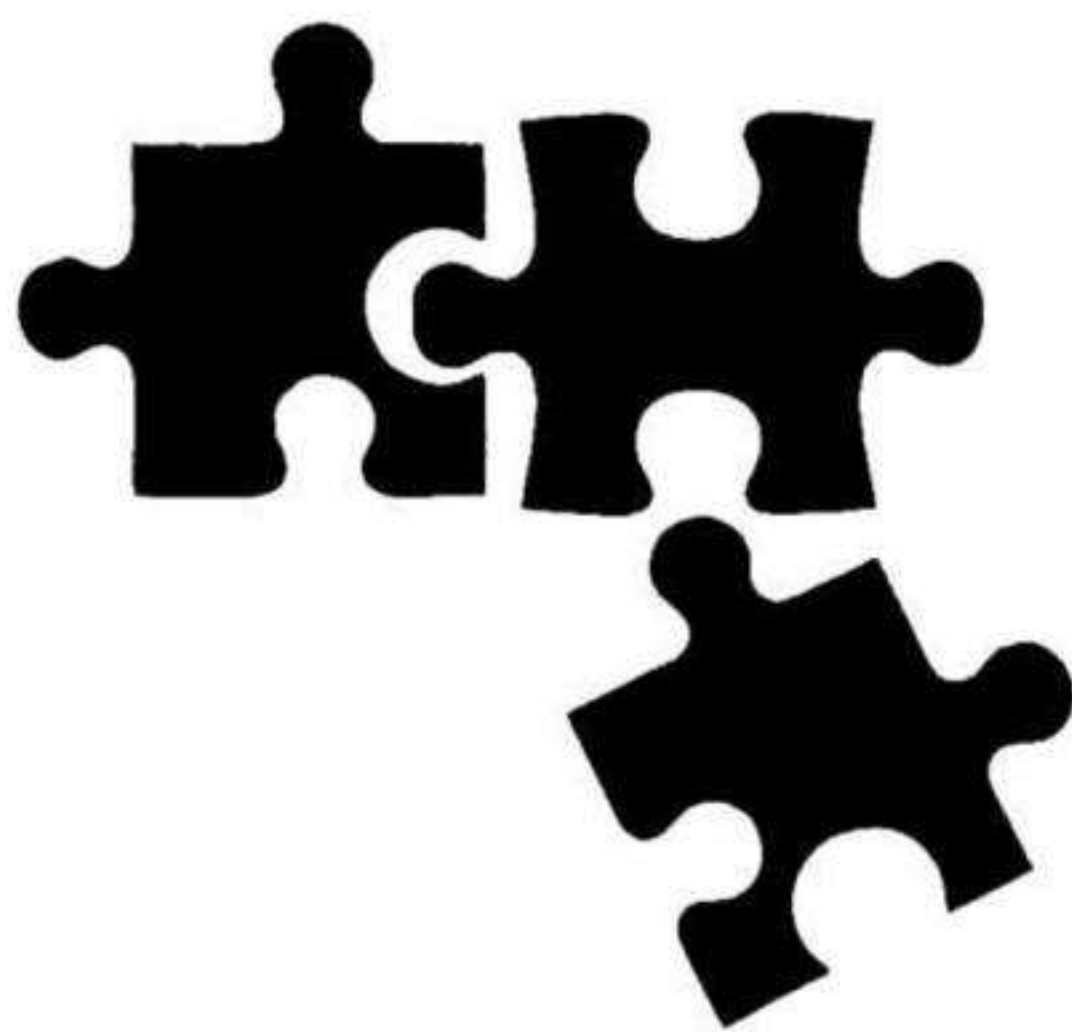
Và dù là có là kiểu “người” nào, tất thấy chúng ta, chẳng ai có thể tự tin nói rằng: “Tôi đã sống một tuổi trẻ vẹn toàn không hối tiếc bất cứ điều gì.” Tuổi trẻ là bức tranh ghép từ những mảnh ghép muôn màu mà bất cứ ai đã đi qua và nhìn lại, cũng sẽ nhận thấy mình đã từng sống ra sao trong mảnh màu đó. Những mảnh màu có thể khiến ta băn khoăn, hối hận, hoặc tiếc nuối, những mảnh màu ghép dần nên cuốn sách mà bạn cầm trên tay.

Những mảnh màu ghép nên tuổi trẻ của một ai đó trong dòng đời.

Chương 1

Cho bản thân

Hình thành và duy trì những thói quen tốt

Chúng ta là những gì mà chúng ta thường
xuyên làm. Vì vậy sự hoàn hảo là thói
quen chứ không phải hành động.

– ARISTOTLE

“Tháng nào tớ cũng bị trừ lương vì đi làm muộn. Giờ làm việc của công ty là 8 giờ, du di thời gian một chút cho mọi người có thể muộn tối đa 15 phút. Tất cả những ai đến sau 8 giờ 15 phút đều bị trừ nửa ngày lương. Mà tớ thì toàn 8 giờ 20, 8 giờ 25 mới lạch bạch chạy đến máy chấm công. Có tháng tớ bị trừ gần chục ngày công chỉ vì đi muộn *cười*. Bị trừ nhiều xót lắm chứ, nhưng đành chịu thôi, tớ cố hoài mà không sửa được. Hồi sinh viên toàn học buổi chiều, thành thử bốn năm trời ngủ nướng quen mất, nhiều hôm ngủ đến tận 12 giờ trưa mới dậy đánh răng, rửa mặt, gặm tạm cái bánh mì rồi chạy đi học. Thành thói quen rồi, ra trường đi làm 3 năm rồi mà vẫn không sửa được,

nhiều sáng mặc cả với cái đồng hồ báo thức thêm dăm ba phút nằm cuộn trong chăn, rồi lại muộn...”

(N.Đ.D – 25 tuổi, *Họa sĩ minh họa*)

Đ.Đ nói rồi thủng thẳng trèo lên xe, chậm rãi tra chìa khóa vào ổ, cười:

“Thấy tớ dừng đỉnh lắm phải không, đằng nào sáng nay tớ cũng lại muộn tiếp rồi. Nên cứ bình tĩnh mà đi vậy! Với cả tớ sắp nghỉ làm chỗ này rồi, làm từ hồi ra trường tới giờ mà lương lậu, thăng tiến chả đâu vào đâu cả.”

Rồi cậu cười khì khì, vặn ga bon bon hòa vào dòng người tấp nập buổi sáng.

Đó là câu chuyện của N.Đ.D, một họa sĩ minh họa trẻ. Qua vài câu kể của nhân vật, chúng ta có thể nhận thấy một vài vấn đề ở chàng trai này. Đầu tiên là khá... lười. Biểu hiện thứ nhất của tính lười là thói quen thời sinh viên: ngủ nướng đến trưa suốt bốn năm học! Biểu hiện thứ hai là lúc đi làm: vẫn tiếp tục... ngủ nướng. Vấn đề thứ hai có thể rút ra ở đây về nhân vật này, đó là sự thiếu kỷ luật. Khi bê nguyên xi thói quen ngủ nướng từ thời sinh viên sang thời kỳ đã đi làm, cậu không hề nhận thức (hoặc có thể là nhận thức được nhưng... quen rồi, không thay đổi

được), rằng thời sinh viên tự thân tự do khác hoàn toàn với môi trường công sở có kỷ cương, phép tắc. Vấn đề thứ ba, nhân vật này dường như là một người thích đổ lỗi cho hoàn cảnh. Bằng chứng là sau 3 năm đi làm, việc tăng lương hay thăng tiến của cậu không mấy tích cực. Nhưng thay vì nhìn nhận lại bản thân (đi làm muộn quanh năm) để tìm ra nguyên nhân (có sếp nào muốn tăng lương, để bạt cho một nhân viên thiếu kỷ luật?) và tìm cách khắc phục (cố gắng thay đổi thói quen đi muộn), thì cậu lại chọn cách đổ lỗi cho công việc, cho công ty, cho sếp khắt khe và quyết định nghỉ việc.

Ba vấn đề nổi cộm ở chàng họa sĩ minh họa trẻ N.Đ.D, nói một cách trần trụi, đều bắt nguồn trực tiếp từ thói quen thích ngủ nướng. Vì thích ngủ nướng nên hay đi làm muộn. Vì hay đi làm muộn nên việc tăng lương, thăng tiến bị ảnh hưởng. Vì việc tăng lương, thăng tiến bị ảnh hưởng nên bắt đầu chán nản, muốn bỏ việc.

Nhìn rộng ra một chút, với thói quen ngủ nướng dẫn đến tính vô kỷ luật khó bỏ này, giả sử nhân vật N.Đ.D bỏ công việc đang làm, tìm được một công việc khác, có lẽ sẽ vẫn là “bốn cũ soạn lại”: ngủ nướng > đi muộn > ý thức làm việc bị đánh

giá thấp > khó tăng lương, thăng tiến > chán nản
> tiếp tục bỏ việc > tìm được công việc mới > lại...
ngủ nướng...

Đó là mới chỉ đề cập đến phạm trù công việc của nhân vật này. Rất có thể trong những phạm trù khác của cuộc sống, thói quen ngủ nướng cũng nhiều phen khiến cậu chàng lao đao. Vì dậy muộn nên không kịp ra sân bay tiễn người bạn thân đi định cư nước ngoài. Vì dậy muộn nên lỡ hẹn với bạn gái nhiều đến nỗi bị... chia tay! Vì dậy muộn nên chắc ban đêm thường thức rất khuya, dẫn đến nhịp sinh học bị đảo lộn và sức khỏe cũng bị ảnh hưởng.

Như vậy, chỉ với một thói quen xấu là ngủ nướng – một thói quen được hình thành khi N.Đ.D còn là một cậu sinh viên mười tám đôi mươi, N.Đ.D đã gặp rắc rối trong các mối quan hệ và sự nghiệp, cuộc sống có nguy cơ rơi vào vòng bế tắc, luẩn quẩn do thói quen này. Chỉ một câu chuyện nhỏ qua lời kể ngắn gọn của một nhân vật, liệu chúng ta đã có thể nhận thức được tầm quan trọng và sự ảnh hưởng của thói quen đến cuộc đời mỗi con người và rút ra được điều đầu tiên mà mỗi chúng ta nên làm được trước tuổi 20: *Hình thành và duy trì những thói quen tốt.*

Một cô bạn sinh viên tập thói quen bỏ vào lợn tiết kiệm 10.000 đồng mỗi ngày, từ năm nhất đại học, đều đặn như vậy đến khi ra trường, cô bạn đập lợn và thu được khoản tiết kiệm gần 15 triệu đồng, đủ để tự thưởng cho mình một chuyến du lịch nho nhỏ trước khi bắt đầu rời giảng đường đi xin việc, hoặc tự sắm được một chiếc xe máy để đi làm mà không cần sự hỗ trợ của bố mẹ. Sau khi đi làm, rồi đến khi lập gia đình, thói quen tiết kiệm từ những đồng tiền nhỏ nhất đã giúp cô bạn chẳng bao giờ lâm vào cảnh rỗng túi, nợ nần và luôn là người nội trợ tay hòm chìa khóa, giỏi vun vén cho gia đình.

Một cậu sinh viên trẻ, mỗi khi ở giảng đường, thay vì ngủ gục hay làm việc riêng giống nhiều sinh viên khác hiện nay, cậu cố gắng tập trung lĩnh hội kiến thức tốt nhất có thể và ngay sau khi tan học, cậu thường dành một tiếng mỗi ngày để ôn lại bài và làm bài tập ngay để không bị quên kiến thức. Nhờ vậy đến kỳ thi cậu không phải chịu cảnh nước đến chân mới nhảy như nhiều bạn cùng học. Sau này, khi bước ra cuộc sống, cậu luôn là nhân viên làm việc toàn tâm toàn ý trong giờ hành chính, là một người chồng, người cha dành hết tâm huyết cho gia đình sau mỗi buổi đi làm về.

Một cô bé học sinh, mỗi sáng đều mỉm cười thật tươi với bất kỳ ai cô gặp trên đường đi học: một bác lao công, một cô hàng xóm, em bé chơi đùa trên hè phố, chú xe ôm đứng bắt khách ven đường. Có người làm ngơ cô, nhưng rất nhiều người đáp lại nụ cười của cô bằng những nụ cười cũng rạng rỡ và ấm áp vô cùng. Nụ cười yêu đời ấy theo cô đến tận nhiều năm về sau, khiến cho cô, dù nay đã ở tuổi ngoại tứ tuần, vẫn là một phụ nữ trung niên mang tâm hồn đôi mươi trẻ trung: thân thiện, hòa đồng, đáng yêu và luôn sống tích cực.

Và trong thế giới của những vĩ nhân, những thói quen tốt là thứ được hình thành khi họ còn rất trẻ và duy trì suốt nhiều năm về sau, góp phần tạo nên những thành tựu của họ và biến họ từ những con người bình thường trở nên phi thường.

Những ngày còn bé, khi sống ở Nam Phi, Elon Musk đã bị bắt nạt một cách thậm tệ. Anh tìm đến sự thoải mái bằng việc đọc những quyển sách về khoa học viễn tưởng và dành thời gian không dưới 10 tiếng mỗi ngày để đọc chúng, điều này đã trở thành cảm hứng giúp Musk muốn để lại một di sản cho thế giới. Đến nay, ở tuổi 46, cậu bé Elon Musk bị bắt nạt ngày nào đã trở thành một thiên tài công nghệ, CEO của một công ty sản xuất xe hơi (Tesla),

một công ty nghiên cứu vũ trụ (SpaceX), là nhà sáng lập một công ty về cơ sở hạ tầng (The Boring Company), phát triển trí tuệ nhân tạo (OpenAI). Elon Musk dường như có mặt ở khắp mọi nơi và tham gia lĩnh vực công nghệ góp phần mang đến tương lai cho nhân loại.

Benjamin Franklin đã luôn tự hỏi bản thân mình vào mỗi buổi sáng: *“Tôi sẽ làm điều gì tốt trong ngày hôm nay?”* Những người thành công luôn định hình rõ các mục tiêu cần làm mỗi ngày; do đó cuối tuần cũng không phải là ngoại lệ. Thời gian của họ luôn được đặt ra để có mục đích, và hơn nữa không để bất cứ điều gì ảnh hưởng đến nhiệt tâm của mình đối với các mục tiêu. Thói quen lập kế hoạch có lẽ là một trong những lý do khiến ông trở thành bậc vĩ nhân đầu tiên của nước Mỹ hiện diện trên tờ 100USD.

Robert Iger – giám đốc điều hành hãng Disney thường thức dậy từ rất sớm, lúc 4 giờ 30, vào mỗi buổi sáng. Ngay cả vào những ngày cuối tuần, thời gian người ta dành để lười biếng, ngủ nướng, ông vẫn giữ vững được thói quen đó. Những người thành công không có thói quen dậy muộn. Với họ, buổi sáng là lúc con người ta minh mẫn nhất, họ dành những thì giờ bổ ích ấy cho những hoạt động trí thức

như đọc sách, hoặc thể thao có lợi cho não bộ như thiền, tập gym. Một nghiên cứu khoa học cũng từng chỉ ra rằng, bộ não hoạt động tốt nhất trong khoảng thời gian từ 2,5-4 tiếng sau khi thức dậy.

Và như câu nói của Aristotle *“Chúng ta là những gì mà chúng ta thường xuyên làm. Vì vậy sự hoàn hảo là thói quen chứ không phải hành động.”* Hãy hình thành và duy trì những thói quen tốt, để chúng ta sau này sẽ là một “chúng ta” tốt, như những hạt giống thói quen mà ta đã dày công gieo trồng và chăm bẵm khi tuổi đời còn rất trẻ!

Hãy viết ở đây một thói quen mà bạn sẽ rèn luyện trong thời gian tới!

Sức khỏe là điều quý giá nhất

Chỉ khi người giàu ốm, họ mới hiểu sự bất lực của giàu sang.

– BENJAMIN FRANKLIN

“Mình bị đau buốt đầu nhiều năm nay rồi. Đông y Tây y khám hết thấy này thấy nọ rồi mà không ra bệnh. Giờ đến cơn là cầm cự bằng thuốc giảm đau thôi. Có lẽ, do ngày đi học ở ký túc, cả dãy nhà chung một nhà tắm, lại hay học khuya nên mình quen tắm đêm cho vắng người. Mà thời đấy sinh viên nghèo đâu có biết máy sấy là gì đâu bạn, cứ hong quạt cho ráo nước rồi để tóc ẩm đi ngủ, nhiều hôm bạn bài vở có khi tóc còn ướt nguyên. Giờ nghĩ lại thấy hối hận quá, ngày đó cứ cậy tuổi trẻ khỏe mạnh nên sinh hoạt, ăn uống bữa bãi, lại lười chẳng bao giờ biết thể dục thể thao là gì. Đến giờ bệnh tật, mới biết quý sức khỏe thì đã muộn rồi.”

(L. T.Đ - 33 tuổi, Giáo viên tiểu học)

Đây là câu chuyện của L.T.Đ, một giáo viên tiểu học 33 tuổi. Cô mắc chứng đau đầu không rõ nguyên nhân. Chia sẻ thêm, cô cho biết cô thường xuyên gặp những cơn đau vào buổi tối khiến sinh hoạt bị ảnh hưởng rất nhiều. Dù đã đi thăm khám nhiều nơi trong nhiều năm, nhưng bệnh vẫn không khỏi và hiện cô chỉ có thể cầm cự bằng thuốc giảm đau – thứ thuốc cho hiệu quả tức thời nhưng tác dụng phụ về sau đang dần ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe của cô như gây loét dạ dày khiến cô luôn gặp khó sở với đồ ăn cay, nóng.

Đọc đến đây, dù không phải bác sĩ, thì có lẽ bạn đã nhận thấy nguyên nhân phần nào của chứng đau đầu kinh niên này. Theo các chuyên gia y tế, nếu bạn tắm quá khuya, sau 22 giờ thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe. Đặc biệt, nhiều người có thói quen gội đầu vào buổi tối. Đây là thói quen vô cùng tai hại bởi tắm gội vào ban đêm chính là nguyên nhân của căn bệnh đau đầu kinh niên. Thông thường, sau khi gội đầu, ít người chú trọng đến việc làm khô tóc, thậm chí nhiều người còn lên giường với mái tóc chưa khô hẳn. Điều này khiến cho da đầu bị nhiễm lạnh, các mạch máu bị ảnh hưởng, lâu dần sẽ hình thành nên bệnh đau đầu kinh niên.

Tuy vậy, nói một cách khách quan, có thể thói quen tắm đêm khi xưa không hẳn là nguyên nhân chính xác hoặc trực tiếp dẫn đến căn bệnh của L.T.Đ, nhưng theo như những gì cô chia sẻ, có vẻ chế độ sinh hoạt của cô khi còn trẻ không được lành mạnh cho lắm. Cô cũng có thể là người hay bỏ bữa, ngủ nghỉ không khoa học, lười thể dục thể thao và nhìn chung không mấy coi trọng sức khỏe. Sức khỏe không tốt thì đề kháng sẽ yếu, đề kháng yếu thì mầm bệnh dễ xâm nhập. Bên ngoài L.T.Đ trông khá xanh xao và thiếu sức sống, đây là biểu hiện rõ nhất của một người có sức đề kháng yếu.

Có lẽ lúc này, khi thân thể đã bắt đầu kiệt quệ vì bệnh tật khi tuổi đời vẫn còn khá trẻ, L.T.Đ mới thấm thía giá trị câu tục ngữ *“Thà làm một kẻ ăn mày khỏe mạnh, còn hơn làm một ông vua đau ốm”* khi cô thốt ra một câu gây ám ảnh: *“Giờ bảo mình đánh đổi điều gì để lấy lại sức khỏe, mình cũng cam lòng.”* Vậy còn bạn, bạn đã nhận ra thông điệp mà câu chuyện này muốn gửi gắm chưa? Phải, dù bạn là ai, làm nghề gì, tính cách như thế nào, ưa thích lối sống ra sao, cũng hãy luôn nhớ rằng: *Sức khỏe là điều quý giá nhất* – đặc biệt khi bạn chưa tròn 20 – độ tuổi người ta nên bắt đầu biết quý trọng thứ vốn “vàng” ấy để sống khỏe mạnh trong những năm về sau của cuộc đời.

Một cậu bạn nghiện đồ uống có ga từ khi còn đi học, đến tận lúc đi làm, cậu vẫn đều đều nạp vào người mỗi ngày 1 đến 2 lon nước ngọt có ga. Hiện tại, ở tuổi 23, cậu cao 1m60 và nặng gần 70kg, tuy chưa đến mức béo phì nhưng đã nằm trong nhóm thừa cân. Hơn nữa, do tiêu thụ lượng đường quá mức cho phép trong thời gian dài, cậu đã được chẩn đoán có dấu hiệu tiền tiểu đường. Sức khỏe đã lên tiếng báo động, cậu buộc phải cắt giảm lượng đường tiêu thụ mỗi ngày, từ bỏ món đồ uống yêu thích và may mắn thay, sau một thời gian, cân nặng của cậu có sự cải thiện rõ rệt và lượng đường trong máu cũng có dấu hiệu cân bằng trở lại.

Một người đàn ông tuổi chưa đầy 40, sau một thời gian bị khó thở, ra mồ hôi liên tục ở tay và đầu đã quyết định đến gặp bác sĩ. Kết quả thăm khám cho thấy anh ta có một khối u trong phổi và sau khi sinh thiết, tiếc thay đó là một khối u ác tính, đồng nghĩa với việc anh đang mang trong mình căn bệnh ung thư phổi. Chia sẻ với bác sĩ, anh tỏ ra hối tiếc vì những năm tháng đốt mình trong khói thuốc và tin rằng đây là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến căn bệnh chết người này. Và rằng, nếu cho anh cơ hội, anh sẽ từ bỏ thuốc lá mãi mãi.

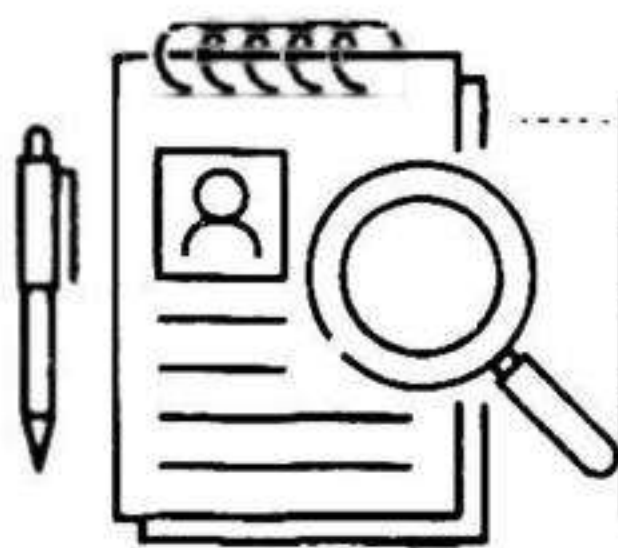
Một cô gái trẻ ăn uống, ngủ nghỉ rất khoa học, đúng giờ. Tuy vậy, cô rất lười tập thể dục. Trong một đợt dịch cúm kéo dài, cô chẳng may mắc bệnh, hơn 2 tuần điều trị, sức khỏe, thể chất của cô suy giảm rõ rệt, công việc, sinh hoạt do đó cũng bị đảo lộn. Theo bác sĩ điều trị, do đề kháng yếu, cô dễ mắc bệnh hơn và khi mắc bệnh cũng lâu hồi phục hơn. Sau đợt ốm này, cô bắt đầu áp dụng chế độ tập luyện thể dục 30 phút mỗi sáng, bắt đầu từ những bài tập đơn giản như chạy bộ, chơi cầu lông...

Nhiều nhân vật thành công trên thế giới cũng luôn chú trọng bảo vệ và chăm sóc sức khỏe của mình. Barack Obama, cựu tổng thống của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ thường dành 45 phút mỗi ngày trong 6/7 ngày mỗi tuần để tập thể dục. Môn thể thao ưa thích của Barack Obama là bóng rổ. Bên cạnh bóng rổ, cựu tổng thống Mỹ còn tập nâng tạ và cardio. Ông thường tập luyện vào mỗi sáng để bắt đầu ngày mới. Có lẽ nhờ vậy mà ông đã có đủ sức khỏe và sự bền bỉ để lèo lái nước Mỹ qua nhiều biến động trong suốt 2 nhiệm kỳ cầm quyền của mình.

Nhật Bản luôn là quốc gia nằm trong top người dân có tuổi thọ trung bình cao nhất thế giới với con số 80 tuổi ở nam và 87 tuổi ở nữ. Một trong những

nguyên nhân để người Nhật đạt được điều này là nhờ vào chế độ ăn uống lành mạnh với các thành phần chính chủ yếu là cá và rau quả tươi, luôn ăn vừa phải, tránh ăn quá no, thường xuyên ăn những món ăn nhạt, giảm lượng muối trong quá trình chế biến thực phẩm cũng như sử dụng nước tương nhạt trong ăn uống.

Vốn quý nhất của con người là sức khỏe. Tiền bạc, danh lợi, sự nghiệp... tất cả mọi thứ chỉ có thể đạt được nếu bạn có một thân thể khỏe mạnh và một tinh thần tích cực, minh mẫn. Có rất nhiều người đổi sức khỏe để lấy tiền bạc rồi cuối cùng, đến lúc suy kiệt, lại dùng chính những đồng tiền đó để mua lại sức khỏe, nhưng tiếc rằng không phải vụ mua bán nào cũng thành công. Nếu bạn còn trẻ, hãy quý trọng sức khỏe ngay từ lúc này và chăm sóc, bảo vệ nó thật tốt bằng những hành động thiết thực như chế độ dinh dưỡng, sinh hoạt, tập luyện phù hợp và một tinh thần lạc quan, vui vẻ nhất!

Bật mí tên môn thể thao và kế hoạch
nhất định sẽ luyện tập trong thời gian tới để
nâng cao sức khỏe!

Hãy yêu quý bản thân, có như vậy người khác mới yêu quý bạn

Điều đau đớn nhất là đánh mất bản thân
khi yêu người khác quá nhiều, và quên đi
rằng chính bản thân bạn cũng đặc biệt.

– ERNEST HEMINGWAY

“Tớ vừa thất tình. Mỗi tình 5 năm, chớp mắt một cái
đã vỡ tan như cái bong bóng xà phòng. Tớ khóc nhiều
lắm, ngủ khóc, thức dậy vẫn thấy mắt đang khóc.
Lồng ngực lúc nào cũng thất lại, người đau ră rời. Hai
tuần đầu, tớ sụt mất 5kg. Đến giờ cũng gần 2 tháng
rồi, cũng vẫn gầy như vậy. Không phải không cố ăn lấy
sức, mà miệng cứ nhạt như người mới ốm dậy, chẳng
muốn ăn gì. Tớ cũng chẳng đi đâu, cả ngày nằm trong
nhà, lấy tin nhắn ngày xưa, kỷ vật... ra xem lại. Rồi lại
khóc. Tớ yêu người đó nhiều quá, đến nỗi khi người
ta ra đi, tim tớ như thùng một lỗ to đùng, lồng ngực
bỗng trống huơ trống hoắc. Nghĩ về quá khứ, nhớ lại
những ngày đẹp đẽ bên nhau, tớ khóc. Nghĩ về hiện

tại, phải sống những ngày không có nhau, tớ khóc tiếp. Và tương lai nữa, tương lai từ ngày sau, có lẽ vĩnh viễn không quay về được với nhau, tớ lại khóc không ngừng. Nhìn mà xem, tớ khóc đến thân tàn ma dại rồi.”

(N.V.D – 26 tuổi, Nhân viên văn phòng)

Nói chưa hết câu, mắt cô lại bắt đầu mọng đỏ. Cả thân hình tiêu tụy như ngọn lau trước gió, quần áo nhàu nhĩ, tóc tai rối bù. Nhìn cô lúc này, chẳng ai có thể nhận ra cô nhân viên xinh xắn, năng động hôm nào. Cũng chẳng ai ngờ được một cuộc tình lại có thể khiến một cô gái suy sụp đến như vậy.

Nói một cách khách quan, sự suy sụp của N.V.D cũng là điều dễ thông cảm. Con gái càng yêu lâu, càng đậm sâu. 5 năm một mối tình, gần 2000 ngày bên nhau, có lẽ cũng chất chứa hàng trăm, hàng nghìn kỷ niệm không dễ gì xóa nhòa, quên đi trong ngày một ngày hai được. Hơn nữa phái nữ luôn yếu đuối và bị động trong tình cảm, 5 năm đã quen với việc có người ở bên, được yêu thương, dựa dẫm, việc mất đi chỗ dựa về mặt tinh thần, bất cứ cô gái nào, dù mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ không khỏi chơi vơi, mất thăng bằng.

Tuy vậy, dường như N.V.D là người quá yếu đuối đến mức quy lụy trong tình cảm. Chia tay, người ta có thể đau buồn, khóc lóc một vài đêm, thậm chí một vài tuần. Nhưng khóc đến... 2 tháng như D, thì quả là quá nặng tình. Ngoài kia thế giới, người ta yêu nhau nhiều, chia li cũng nhiều, nhưng mấy ai, ở cái độ tuổi đủ chín chắn như D, còn có thể yêu một người đến như vậy, đến mức quên mất cần phải yêu cả bản thân mình. Cô mãi đắm chìm trong nỗi đau tình yêu tan vỡ đến mức ngược đãi bản thân về cả thể chất, lẫn sức khỏe, cô yêu người đã rời bỏ cô đến mức hành hạ cái thân thể mãi mãi gắn bó với cô cả một đời người. Vậy cô đáng thương, hay đáng giận?

Cô đáng thương, nhưng cũng rất đáng giận. Như rất nhiều cô gái, chàng trai trẻ tuổi hiện nay, đánh cược cả bản thân vào một mối quan hệ để rồi khi nó tan vỡ, họ đánh mất cả bản thân mình theo nó. Bạn yêu người khác quá nhiều, cũng được, nhưng để làm gì khi bạn quên mất rằng bản thân mình cũng rất đáng được yêu thương? Và có lý do gì để một người không thân thích yêu quý bạn, khi chính bạn – là cá thể thân thuộc nhất với chính mình, lại không hề biết yêu quý bản thân. Nếu bạn là một chàng trai đang thất bại trong tình yêu một cô gái đang lạc lối trong tình bạn mất cân bằng, khi bản thân là người

yêu thương rất nhiều đến mức quên mình mà không được đáp lại đủ đầy, thì cũng đừng dằn vặt bản thân đã làm gì nên nổi. Vì sao bạn biết không, vì bạn không hiểu một chân lý rằng: *Hãy luôn yêu quý mình, có như vậy người khác mới yêu quý bạn.*

Năm nhất đại học, cô sinh viên tỉnh lẻ háo hức lên thủ đô nhập học và nhanh chóng hòa vào cuộc sống thành thị bằng cách gia nhập một hội bạn gốc Hà Nội. Biết mình dân ngoại tỉnh, để làm vui lòng các bạn xuất thân tiểu thư Hà thành cảnh vàng lá ngọc, cô bạn không ngại làm chân sai vặt đi mua bỏng ngô, bim bim... ở canteen cho cả nhóm, chép bài giùm cô A khi nàng bạn đi spa quên đến lớp, hộ tống nhỏ B đi chụp ảnh nghệ thuật nguyên một ngày trời. Cô bạn nhỏ sẵn sàng làm tất cả, với hy vọng nhận lại được tình cảm chân thành không khoảng cách của các bạn. Nhưng dần dà, cô nhận ra sự khác biệt quá lớn trong cách suy nghĩ, lối sống và thấy mình dường như đang bị biến thành cỗ máy phục vụ miễn phí cho những tiểu thư. Cô dần rút lui khỏi nhóm, dành thời gian cho những sở thích cá nhân và nhanh chóng tìm được tình bạn thật sự với những người bạn khác.

Sau một thời gian dài yêu đương, thậm chí đã tính đến chuyện trăm năm, anh kỹ sư cấp thoát nước

trẻ tuổi không khỏi hụt hẫng khi người bạn gái anh yêu thương nhất mực phũ phàng chia tay chỉ bằng một tin nhắn ngay trước ngày cô đến nước Anh xa xôi để học lên cao học. Đau khổ tột cùng, anh tìm mọi cách níu kéo cô, từ liên lạc qua mạng xã hội đã bị cô chặn đến tìm đến tận nhà, đứng dầm mưa tầm tã mà cô không đoái hoài ra mở cửa. Sau hôm dầm mưa, anh ngã bệnh, ốm suốt mấy tuần, mẹ anh biết chuyện, thương con bỏ cả công việc ở quê ra để chăm. Mấy ngày ốm bệnh, anh mới chợt nhận ra suốt ngần ấy năm yêu, anh đã yêu chiều cô quá nhiều, đến mức quên cả bản thân. Rời giường bệnh, anh bắt đầu thay đổi, anh lặng lẽ gói ghém lại kỷ niệm cũ, gửi chú cún hai đứa từng nuôi chung về quê cho mẹ nuôi, bắt đầu đi chơi, tham gia câu lạc bộ... Dần lòng xuống, anh sống tiếp những ngày vui vẻ, yêu mình, yêu đời và hy vọng sẽ tìm được người con gái thật sự của mình trong tương lai.

Nữ hoàng giải trí Trung Quốc Phạm Băng Băng từng nói một câu nổi tiếng như thế này: *“Khi bạn nghĩ bản thân mình rẻ mặt, bạn sẽ thấy tất cả mọi thứ đều đắt đỏ. Nhưng khi bạn hiểu được bản thân mới là thứ quý giá nhất trên đời này, thì còn thứ gì bạn không xứng đáng có được?”* Đúng như câu nói ấy, cô là hiện thân của nữ quyền trong thời hiện đại với sự nghiệp

thành công, chuyện tình cảm mỹ mãn cùng lối sống tự tin, tích cực.

Tại phần thi ứng xử của cuộc thi Hoa hậu Hoàn vũ 2011, đại diện Angola – người đẹp da màu Leila Lopes khi nhận được câu hỏi: “Bạn muốn thay đổi điểm gì ở ngoại hình của mình?” đã tự tin trả lời rằng: “Tôi thực sự biết ơn Chúa vì đã tạo ra tôi, tôi hoàn toàn hài lòng với những gì Chúa đã ban cho, cơ thể này, khuôn mặt này. Tôi sẽ không thay đổi bất cứ thứ gì. Tôi tự thấy rằng mình là một người phụ nữ có vẻ đẹp tâm hồn.” Với câu trả lời thể hiện bản lĩnh tự tin, sắc sảo cùng thái độ trân trọng và yêu quý giá trị của bản thân, cô đã xuất sắc trở thành đại diện da màu đến từ châu Phi đầu tiên giành ngôi vị Hoa hậu Hoàn vũ trong thiên niên kỷ mới này.

Mỗi cá nhân trên đời, không ai là hoàn hảo, nhưng mỗi cá nhân trên đời, dù cao, thấp, béo, gầy, giàu, nghèo... cũng đều là duy nhất. Danh lợi, tình yêu, tiền bạc... đều là tùy biến, chỉ có cơ thể và tâm hồn ta là bất biến. Hãy biết yêu thương bản thân, trân trọng con tim và khối óc của chính mình, bởi khi bạn biết yêu thương chính mình, cũng chính là lúc bạn trao cho người khác cơ hội được yêu thương bạn.

Bạn có ưu điểm gì, cả ngoại hình lẫn tính cách? Hãy viết ra đây nhé!

**Bạn có sắc màu riêng của bạn,
đừng hòa lẫn vào bức tranh đám đông**

Sống như chính mình trong một thế giới
luôn cố biến mình thành người khác là
thành tựu lớn nhất.

– RALPH WALDO EMERSON

“Cậu có thích chiếc váy của tớ không? Tớ tự may đấy. Theo hơi hướng chung như mọi chiếc váy của phong cách Bohemian khác, nhưng nó là duy nhất made-by-tớ thôi đấy! Trong mắt tớ, nó bông bênh như một đám mây và thướt tha như một cơn gió. Thế mà mẹ tớ bảo nó lủng nhùng như mớ giẻ rách (cười). Bạn ra đường thì nhiều người nhìn ngó, kiểu như kỳ dị lắm ấy. Cũng chẳng trách được, giới trẻ chuộng phong cách sexy như Âu Mỹ, cute như Hàn chứ mấy ai để tâm đến những chiếc váy maxi với họa tiết batik này. Nhưng kệ tất cả đi, mình thích là được đúng không, mình hãy cứ là mình, mang màu sắc của riêng mình,

làm điều mình muốn, ăn món mình thích và lấy người mình yêu!”

(G.V.T – 23 tuổi, nhiếp ảnh gia tự do)

Cô gái V.T kết thúc câu chuyện bằng một cái xoay người, chiếc váy maxi của cô xoay tròn, thướt tha như cơn gió sớm, vắn vít quanh đôi cổ chân trắng ngần lấp ló sau sợi dây buộc xỏ những hạt gỗ của đôi giày chiến binh. Một cô gái boho¹ dịu dàng nhưng vẫn có gì đó thật cá tính.

Nhóm phong cách văn hóa Boho (hay chủ nghĩa Bohemian) mang đặc tính đến từ sự cảm hứng và lãng mạn. Bohemian là một phong cách ăn mặc tự do, có đôi chút “ngông” khỏi những nguyên tắc và bố cục thông thường với đặc trưng là sự chuyển động nhẹ nhàng, thướt tha của những bộ trang phục mềm mại và nữ tính; cũng như âm thanh của các phụ kiện khi người mặc bước đi. Du nhập vào Việt Nam từ khoảng những năm 2006, tuy vậy, cho đến nay, Boho không phải là phong cách được ưa chuộng và bắt gặp nhiều trên đường phố do diện mạo cá tính có đôi

1. Biến thể hiện đại nhất của thời trang Bohemian. Một phong cách thời trang độc đáo, vừa hơi hướng hippie, đồng quê, du mục nhưng vẫn mang chút gì đó xưa cũ trong quá khứ.

chút dị biệt. Nhưng cũng nhờ vậy, mà những tín đồ của Boho luôn trở thành tâm điểm và mang những sắc màu không thể hòa lẫn.

Và giống như phong cách Bohemian, V.T cũng mang trong mình sự dịu dàng đầy cá tính. Là một nhiếp ảnh gia tự do, cái nghề nghiệp V.T lựa chọn để theo đuổi, và mưu sinh, dường như cũng phần nào nói lên con người cô, phóng khoáng, tự do, không theo một khuôn mẫu và sự gò bó nào. Và đó phải chăng là lý do đưa cô đến với phong cách có phần “buông thả” này để rồi đôi bên khớp vào nhau một cách hoàn hảo như vậy.

Người ta vẫn thường quan niệm: “Ăn cho mình, mặc cho người”. Nghĩa là chuyện ăn mặc lâu nay được mặc định như một hành động của bản thân để làm thỏa mãn người khác, khiến người khác cảm thấy dễ chịu. V.T không cho là như vậy, với những người như cô, mặc là để thỏa mãn bản thân, để thỏa mãn cái tôi và sở thích của bản thân, là việc khiến bản thân cảm thấy dễ chịu, thoải mái với những thứ mình đang khoác trên người. Những người như vậy thấy vui khi làm việc mình thích, khi được là chính mình, khi mang trên mình một màu sắc riêng biệt với đám đông và hoàn toàn không để những quan niệm khác ảnh hưởng đến màu sắc đó,

như cách mà V.T mỉm cười không bận tâm khi mẹ cô gọi áo váy của cô là mở giẻ rách lòng nhùng. Và giống như V.T, có rất nhiều người nhận thức được rằng: *Bản thân bạn có sắc màu riêng của bạn, đừng hòa lẫn vào bức tranh đám đông.*

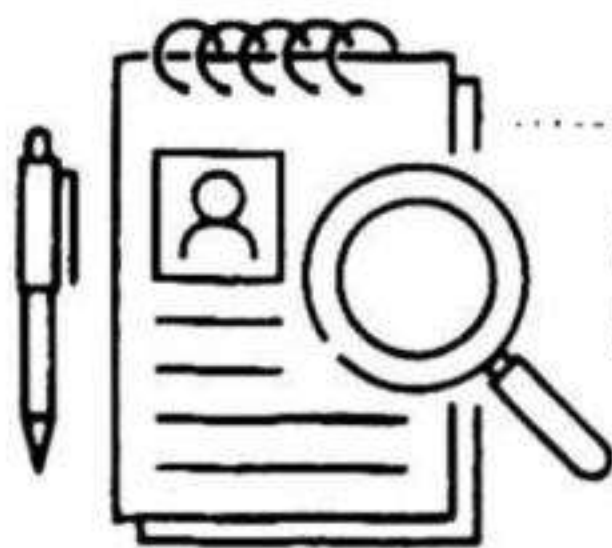
Có cô học sinh yêu những cây bút chì màu. Giấc mơ từ những ngày thơ ấu, cô đã thấy mình trong tương lai là một họa sĩ. Nhưng bố mẹ nói với cô rằng, họa sĩ là một nghề mang tính nghệ thuật, không ổn định. Cô rồi sẽ lấy chồng, sinh con và cô cần một nghề nghiệp “an toàn” hơn. Họ hướng cho cô học ngành ngân hàng đang rất “hot” và quan trọng hơn là với cái mác nhân viên ngân hàng, cô sẽ nhan nhả, xinh đẹp và “đắt chồng” hơn so với làm một cô họa sĩ lôi thôi, đấy là bố mẹ cô nghĩ vậy. Cô miễn cưỡng vâng lời. Cô vào đại học với tâm thế không mấy hứng thú và ngày càng chán chường với Toán cao cấp, Xác suất thống kê, Kinh tế vi mô, vĩ mô các loại. Cô thêm vẽ, cô nhớ giấy và màu. Cô lặng lẽ tìm lớp luyện thi vẽ và bỏ dở năm thứ hai đại học để thi vào Đại học Mỹ thuật. Bỏ qua tất cả những quan niệm và định kiến, giờ cô hạnh phúc với cuộc sống tự tại của một họa sĩ minh họa trẻ.

Người cha đến trường mẫu giáo đón cậu con trai 4 tuổi của mình sau giờ học. Cô trông trẻ than

phiên với anh rằng cậu con trai của anh luôn làm mọi việc bằng tay trái và khuyên gia đình nên sớm uốn nắn cháu sử dụng tay phải và cấm sử dụng tay trái. Anh đã quen với việc con trai mình là người thuận tay trái và bấy lâu luôn để con thoải mái với việc đó. Tuy vậy, nhìn trước tương lai của những người thuận tay trái thường dễ gặp khó khăn trong nhiều sinh hoạt cơ bản, anh quyết định dạy con sử dụng tay phải song song với tay trái. Giờ con anh đã lớn, và là một trong số ít những người thuận tay trái có thể sử dụng tốt cả hai tay.

Ra đời vào tháng 9 năm 2011, giữa lúc cả thế giới đang điên đảo vì Facebook, Snapchat của Evan Spiegel như một hiện tượng của làng công nghệ. Ý tưởng kỳ dị về một ứng dụng nhắn tin... tự động xóa tin nhắn sau khi người đọc đã xem là điều không ai nghĩ tới, thậm chí bị coi là “điên”. Nhưng chính sự điên rồ đó đã giúp Snapchat nhanh chóng chinh phục giới trẻ tại Mỹ khi người ta có thể yên tâm gửi cho nhau những thông tin quan trọng, những lời chia sẻ mà không sợ chúng bị phát tán rộng rãi như ở trên Facebook. Chính sự “không cần giống ai này” đã khiến Snapchat trở thành ứng dụng mới đây được định giá tới 34 tỉ USD!

Mỗi người sinh ra đều là một tế bào của xã hội, một nhân tố cấu thành nên thế giới rộng lớn này. Và trong đám đông rộng lớn đó, để hòa nhập, nhiều người đã chọn cách sống “hòa tan”: diện mạo an toàn và quen thuộc, công việc ổn định và lặng lẽ, những câu chuyện vui vẻ và chừng mực. Nhưng có những người lựa chọn cách khác, họ sống với chính con người thật của mình, cá tính có, điên rồ có, đam mê có, bốc đồng có... Họ không quan tâm nhiều đến lời nói chung quanh, chỉ đơn giản là tập trung và sống trong thế giới của riêng mình. Họ không chấp nhận sự hòa lẫn chỉ để làm hài lòng người khác, để thuận theo xu hướng tâm lý chung của xã hội. Với cá tính đó, họ đôi khi trở thành những người thành công, tạo nên những điều tiên phong trong xã hội, như ông chủ của Snapchat. Hoặc đơn giản chỉ cần trở thành những người như V.T, hạnh phúc khi là chính mình với màu sắc riêng chỉ mình mới có!

Hãy viết ở đây nét riêng đặc biệt, thú khiến bạn trở nên duy nhất!

Hãy cá tính một cách khiêm nhường

Biểu hiện lớn nhất của lòng tự cao là khi bạn nghĩ mình đã khiêm tốn đủ.

– WILLIAM LAW

“Tớ thích chơi phân khối lớn từ lâu rồi. Cảm giác xé gió trên con chiến mã đen tuyến 1.078 phân khối, nó như một loại adrenaline trong máu. Con này là Monster 1100 Evo, gắn bó với tớ cũng được hơn 4 năm rồi. Thật ra hồi đầu, tớ xem nó như một thú chơi ngông để thể hiện cá tính. Cưỡi Monster, đội mũ Dammtrax... lại thêm một cô xinh xinh ôm eo ngồi sau nữa thì khỏi nói. Nhưng rồi một sự việc xảy ra cách đây 2 năm khiến tớ nhận ra rằng: sự cá tính đôi khi đem tới những điều không vui chút nào. Một lần chạy xe trong nội thành, tiếng “net pô” của tớ làm một cô giật mình, con gái yếu tay lái nên cô ấy loạng choạng ngã xuống đường. May mà lúc ấy không có xe nào trở tới từ phía sau, nếu không có lẽ cả đời này tớ sống trong ân hận mất!”

(N.H.T – 25 tuổi, lập trình viên)

H.T sụp kính mũ, bóp tay côn và phóng vút đi trên chiếc xe phân khối lớn đen tuyền như con bộ hung. Ở những người đam mê phân khối lớn nói chung và ở chàng trai này nói riêng, luôn toát lên một vẻ gì đó rất cá tính, rất “ngầu”. Ở góc độ đam mê một cách thực thụ và lành mạnh, những người này sống theo chủ nghĩa xê dịch, đam mê những chuyến đi, và xem sự tự do là mục đích sống. Họ không xem chiếc xe là phương tiện đơn thuần mà coi nó như một người bạn tâm tình. Nhưng với xu thế hiện tại, khi con người ngày một đề cao cái “tôi” cá nhân, những đam mê chân chính đôi khi buộc phải nhường chỗ cho thứ gọi là “đam mê theo trào lưu”. Những tay chơi phân khối lớn kiểu này thường bị gọi là “tổ lái” hay gay gắt hơn là “quái xế”. Với ham muốn thể hiện bản thân, họ thích phô diễn kỹ năng lái xe hay sức mạnh động cơ giữa chốn đông người, một cú “net pô” hay một lần lạng lách đánh võng qua đầu ô tô – tất cả hành động này đều mong muốn được mọi người “nhìn bằng con mắt khác”. Xét về tiêu chí chọn xe, họ chú trọng ở hình thức, mức giá và thương hiệu hơn là cách chơi, cách chăm sóc người bạn đường của mình.

Quay lại với câu chuyện của H.T. Sự cố mà cậu gặp phải 2 năm trước bắt đầu từ thói chơi ngông quá đà của tuổi trẻ: khi những chiếc xe nhiều mã lực

không biết kiềm chế sức mạnh của mình giữa chốn đông người (hoặc do cậu cố tình phô diễn, thể hiện?). Giây phút tiếng “net pô” vang lên, khi người phụ nữ loạng choạng tay lái ngã xuống đường, có lẽ trong đám đông xung quanh, đã có không ít người nhìn cậu với ánh mắt khinh ghét, lườm nguýt và những tiếng rủa thầm “quái xế”, “giặc lái”. Cũng may mắn thay, không có tai nạn nghiêm trọng nào xảy ra. Và cậu đã có bài học nhớ đời.

Tất nhiên, chúng ta không thể quy chụp rằng sở thích chơi phân khối lớn của H.T là đam mê theo trào lưu. Rất có thể nó xuất phát từ đam mê thật sự, từ cá tính thực của con người cậu. Tuy nhiên, dù là xuất phát từ đâu, sự cá tính của H.T dường như đã vượt quá tầm kiểm soát. Mỗi chúng ta có cái “tôi” riêng, cá tính riêng, và trong xã hội bình đẳng này, chúng ta có quyền thể hiện cá tính đó, như thể hiện bản ngã của mình. Nhưng câu hỏi đặt ra ở đây là chúng ta nên thể hiện nó như thế nào? Như H.T của 2 năm về trước với sự cố đó, có nên không? Cậu trả lời là không. Chúng ta cứ cá tính, nhưng *hãy cá tính một cách khiêm nhường*.

Một cô gái có tính cách bộc trực, thẳng thắn. Cô không ngại đứng ra vạch rõ đúng sai trong một mối

quan hệ yêu đương của một đôi bạn mà cô rất thân thiết. Cô không ngại chỉ rõ điểm nhầm lẫn trong bài giảng của giáo sư ngay trên giảng đường đại học. Cô cũng chẳng ngại cãi tay đôi với người khác để bảo vệ quan điểm của mình khi cô cho rằng nó là đúng. Nhiều người yêu quý cô bởi sự thẳng thắn trong thế giới có quá nhiều người khéo léo đến giả tạo. Nhưng cũng không ít người phật lòng vì sự thẳng thắn đôi khi đến vô duyên của cô. Điều gì đến cũng sẽ đến, cô vĩnh viễn mất đi một người bạn sau một lần va chạm, cô không ngần ngại vạch ra cái xấu, cái không tốt của người bạn đó, khiến người bạn bẽ mặt nơi đông người. Tình cảm đôi bên rạn nứt, mãi không thể hàn gắn khiến cô hối hận vô cùng và dần học cách kiểm chế cá tính của bản thân.

Ở khu chung cư nọ có một căn hộ mà chủ nhân là một chàng độc thân yêu chó như con. Chỉ một căn hộ hơn 60 mét vuông, nhưng anh nuôi đến 6 con chó giống Tây, Tàu đủ cả. Những chú chó thông minh, nhanh nhẹn, trung thành và rất quăn chủ khiến anh vô cùng hạnh phúc và tự hào. Tuy vậy hàng xóm của anh lại không cảm thấy hạnh phúc như anh. Gia đình sát vách có con nhỏ đang tuổi bế ẵm nhiều khi phát điên vì tiếng chó sủa vang lên đúng lúc cô con gái bé bỏng đang thiu thiu ngủ. Nhà đối diện thì mệt mỏi

vi những “bãi mìn” mà bấy cùn của anh “rình rình” để lại mỗi sáng. Tình yêu động vật là một điều tốt, nhưng biểu hiện của tình yêu như anh này có vẻ quá trớn rồi!

Trong một chương trình truyền hình thực tế trong nước, một thí sinh đã thu hút sự chú ý của truyền thông bằng sự cá tính đến mức cực đoan của mình khi không ngại nói thẳng nói thật, đánh đá không ai bằng, thái độ bất hợp tác và những phát ngôn “chất như quả đất”. Cô nhanh chóng nổi lên như một hiện tượng và suýt chút nữa thì thành sao nếu như sự cá tính của cô không ngày càng quá trớn đến mức “coi trời bằng vung” và bị loại khỏi một chương trình truyền hình thực tế về tìm kiếm người đẹp khác vào cuối năm 2017.

Miley Cyrus đã có những tháng ngày nổi loạn, với lối ăn mặc khiêu khích, tạo dáng phản cảm và những màn biểu diễn khó đỡ đến mức Hiệp hội Bảo vệ trẻ em khuyến cáo phụ huynh không cho phép con em họ nghe nhạc của Miley Cyrus. Cô bị chỉ trích, thậm chí miệt thị khắp nơi. Nhiều nhận định cho rằng, cá tính nổi loạn của cô có thể xuất phát từ tâm tính, cũng có thể từ những nỗi buồn cá nhân. Và theo thời gian, có lẽ nhận thức được sự thái quá

trong cá tính của mình, thời gian gần đây, Miley đã dần rũ bỏ hình tượng nổi loạn, quay trở lại là một cô gái dịu dàng và tìm lại tình yêu với người đàn ông mà cô từng lạc mất – Liam.

Cá tính là điều tạo nên đặc trưng, tạo nên cái riêng cho mỗi người và đánh dấu sự xuất hiện của họ giữa đám đông. Khi không có cá tính, chấp nhận sống mờ nhạt và hòa vào đám đông, bạn sẽ có cuộc sống thật êm đềm, nhưng đôi khi cũng sẽ thật tẻ nhạt, đơn màu. Khi là một người có cá tính, bạn sẽ tự khắc tạo nên sắc màu của mình và khiến bức tranh đời mình trở nên sống động và rạng rỡ. Tuy vậy, khi cá tính trở nên thái quá, bức tranh của bạn sẽ trở nên rối mắt, chói lóa, gây ức chế, phản cảm. Vậy nên, hãy cứ sống theo cá tính của bạn nhưng để không bị đào thải, bị cô lập, hoặc gây ra phiền phức, tai họa; bạn cũng đừng quên dung hòa cá tính ấy cho phù hợp với thế giới xung quanh mà bạn đang sống nhé.

Hãy viết ở đây một kỷ niệm về lòng
khiêm nhường.

Trong khả năng, hãy đi du lịch càng nhiều càng tốt

Thôi thúc muốn có những chuyến đi là một trong những dấu hiệu đầy hy vọng của sự sống.

– AGNES REPPLIER

“Đây là bé đầu nhà chị, 7 tuổi rồi. Cu thứ hai này thì năm nay lên 4. Còn bé út đang ở nhà với bà ngoại thì mới được 5 tháng. Chị lập gia đình năm 25 tuổi, 8 năm sòn sòn 3 đứa con. Chị vẫn đi làm, chị làm kế toán cho một công ty xuất nhập khẩu. Bạn thì cũng chẳng bạn nhưng em xem con nheo nhóc một bầy, chồng thì làm tit mít từ sáng đến đêm, từ thứ Hai đến Chủ nhật, làm gì còn thời gian mà chơi với bời. Hồi sinh viên thì bảo bạn học, không có tiền, đến lúc đi làm thì dành toàn thời gian để làm với tích lũy kinh nghiệm, rồi đến khi có chồng có con thì bó tay hoàn toàn, cả ngày không có một kẽ thời gian hở. Giờ nhìn người ta xách va li đi trốn, mình cũng thèm, nhưng nghĩ thì cũng muộn rồi...”

(V.T.H – 33 tuổi, nhân viên kế toán)

Với 24 giờ một ngày, một người độc thân làm công ăn lương 8 tiếng một ngày, thêm 1 tiếng lái xe di chuyển trên đường, 2 tiếng cho nấu nướng, ăn uống, vệ sinh cá nhân, 6-7 tiếng ngủ thì nếu không giỏi sắp xếp, đôi khi còn thiếu cả thời gian cho sở thích của bản thân. Vậy với một người mẹ ngày vẫn đi làm theo giờ hành chính, cộng thêm một ông chồng bận rộn với ba đứa con đang tuổi ăn chưa no lo chưa tới, thậm chí có bé còn ẵm ngửa, thì lấy đâu ra thời gian mà nghĩ đến những thú vui riêng?

Đó là chị T.H của hiện tại: bận rộn, thiếu thời gian trầm trọng, bị phong tỏa hết những cuộc vui chơi, du lịch của cá nhân, thậm chí một ngày gia đình quây quần có lẽ cũng khó. Thời còn độc thân, chưa vướng bận gia đình – như lời chị kể – thì chị lại dành quá nhiều thời gian cho việc học, việc làm, thậm chí ăn-ngủ-nghỉ. Cũng như nhiều người, chị cũng thích những chuyến du lịch, thích những lần bỏ lại bộn bề cuộc sống và đến một vùng đất khác. Nhưng cũng như rất nhiều người, luôn có quá nhiều lý do để lần lữa những chuyến đi: bận học, thiếu thời gian, thiếu tiền... rồi vào một thời điểm nào đó, họ nhìn lại và ước rằng mình có thể bất chấp tất cả để rời đi.

Có người nói vui rằng, du lịch chẳng phải là đi từ nơi mình chán sống đến nơi người khác chán

sống hay sao. Vậy thì du lịch có gì mà nhiều người thích đi đến vậy? Người có cách suy nghĩ mang hơi hướng tiêu cực như vậy, có lẽ khó có thể tìm được niềm vui từ những điều bé nhỏ. Thay vì nghĩ như vậy, tại sao chúng ta không nghĩ, đi du lịch là đi từ nơi người khác thêm sống đến nơi mình thêm sống? Nghĩ một cách tích cực như vậy, chúng ta sẽ dần nhận ra rằng: *hãy đi du lịch càng nhiều càng tốt trong khả năng của mình!*

Một nữ sinh 18 tuổi giành học bổng toàn phần 7 tỉ từ trường đại học danh giá hàng đầu thế giới tại Mỹ. Cô không vội nhập học ngay mà dành một năm gap year để sống chậm, du lịch và tận hưởng cuộc sống trước khi vùi mình vào học tập. Hơn ai hết, cô hiểu giá trị của việc khám phá những vùng đất mới. Sáng thức dậy trong một khung cảnh mới, hít thở một bầu không khí mới, ăn những món ăn mới, gặp gỡ những con người mới... Những điều cũ kỹ trong ta không chỉ được gột rửa mà còn được đánh bóng thêm với những trải nghiệm muôn màu.

Trên chuyến bay trở về sau một đợt công tác, cô nhân viên truyền thông trẻ có dịp làm quen với hai bạn sinh viên người Hong Kong. Hai người bạn này cho biết, họ hiện là sinh viên của một trường đại học tại Hong Kong, tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi

ngoài giờ đi học, họ đi làm thêm và dành dụm số tiền ấy cho đam mê du lịch, trải nghiệm những miền đất mới. Chuyến đi lần này, họ chọn Việt Nam và đang trên hành trình từ Thành phố Hồ Chí Minh ra thăm lăng Bác. Chào tạm biệt cô nhân viên ở sân bay, một trong hai bạn sinh viên cười tươi và nói: “It’s a big world out there, go explore¹!”

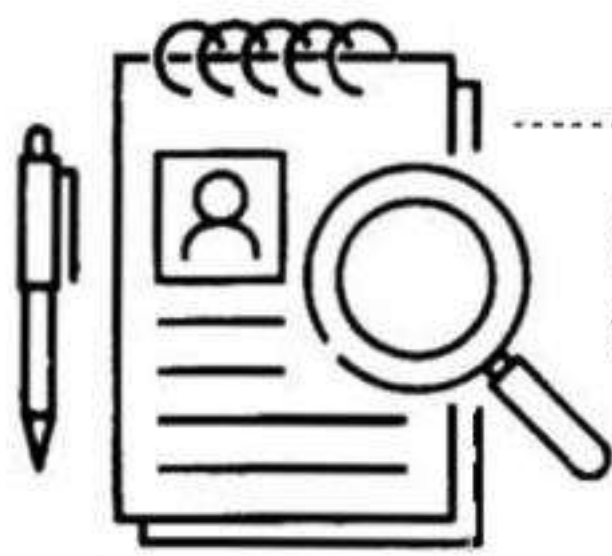
Người sáng lập nên thương hiệu đồ ăn nhanh nổi tiếng thế giới KFC – Harland Sanders, vào năm 74 tuổi, khi KFC đã có hơn 600 cửa hàng khắp Bắc Mỹ, ông đã du lịch 250.000 dặm mỗi năm để ghé thăm những cửa hàng ăn KFC trên khắp thế giới trước khi qua đời ở tuổi 90. Vừa là để thưởng thức hương vị đứa con tinh thần ở khắp thế giới, cũng có thể vừa là thỏa mãn đam mê xê dịch và khám phá những miền đất mới – đam mê mà thời trẻ Sanders không có nhiều cơ hội thực hiện.

Chúng ta chỉ có duy nhất một lần tuổi trẻ, là khoảng thời gian trái tim ta sục sôi, tâm hồn ta rộng mở và đôi chân ta sung sức nhất cho những chuyến đi thật xa, thật dài. Thoạt nghe có vẻ sáo rỗng, nhưng bạn hãy nhớ lại câu chuyện của chị T.H mà xem, khi có gia đình, chúng ta sẽ có rất nhiều ràng buộc, trách

1. Thế giới ngoài kia rộng lớn lắm, đi và khám phá thôi!

nhiệm và cam kết khiến bạn không còn nhiều cơ hội để khám phá đây đó như lúc còn trẻ. Đừng ngần ngại nắm lấy các cơ hội đưa bạn đến những vùng đất mà bạn mơ ước hay chỉ đơn giản là đi đến một địa phương mà bạn chưa bao giờ được đến.

Thế giới này không nằm trên những trang sách, hãy đặt chân lên mảnh đất ấy, nếm thật vị món ăn ấy, cười thật hồn nhiên khi đối diện những con người ấy. Đi du lịch là để hiểu thêm về thế giới. Và rất có thể là hiểu thêm về chính mình. Đi nhiều, bạn sẽ thấy mình thật nhỏ bé giữa thế giới bao la này. Bạn sẽ thấy rằng bạn lãng phí thời gian để suy nghĩ và đau khổ với các nhu cầu cá nhân, trong khi những người ít may mắn hơn thì những điều đó đôi khi thật vô nghĩa. Đi nhiều, để bức tranh cuộc đời bạn không chỉ nhuộm đơn màu của một vùng đất!

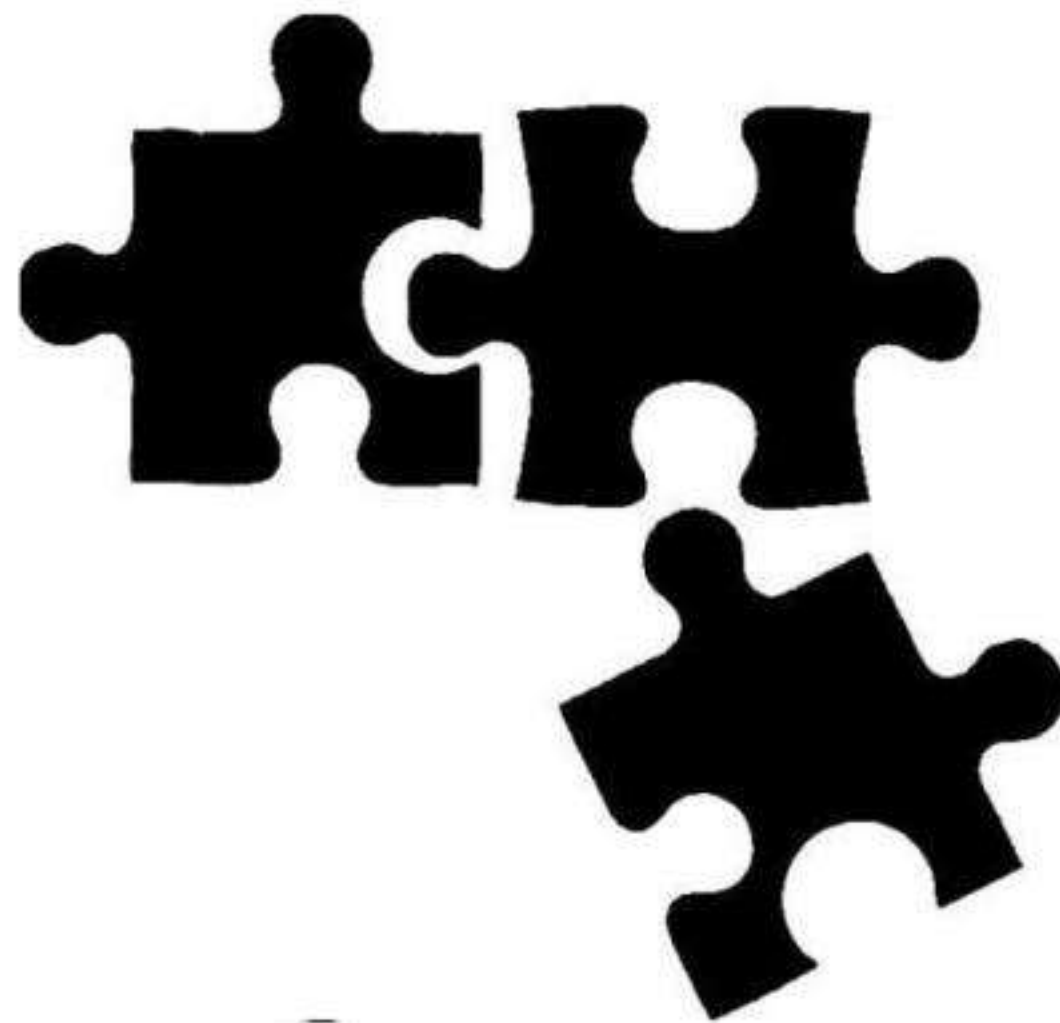

Ghi tên một địa danh mà bạn nhất định sẽ đi trong năm nay!

Chương 2

Cho các mối quan hệ

Hãy gọi điện cho những người thân yêu

Người ta có thể mua tất cả trừ cha mẹ.

– NGẠN NGŨ ANH

“Cậu thường làm gì vào ngày lễ 20-11? Tớ thì năm nào cũng vậy, từ trước đấy cả tuần là lo quà cáp cho thầy cô rồi, tớ là cán bộ lớp mà. 2 năm trước, cũng vào 20-11, tớ đang đội mưa đi cùng với mấy đứa trong lớp đến nhà thầy cô thì thấy cuộc gọi của mẹ. Chỉ kịp bắt máy, nói át một câu “Trời ơi con đang bận lắm, lát con gọi sau nhé!” rồi tắt phụt đi. Hôm đó tớ về khá muộn, mệt nên cũng đi ngủ luôn, sáng mai dậy check Zalo thấy mẹ đăng ảnh đôi gà mái, mấy quả bưởi với nải chuối, quà phụ huynh ở quê mừng mẹ. Ủ, mẹ tớ cũng là cô giáo!”

(N.T.T.N – 23 tuổi, phóng viên)

T.N kể lại câu chuyện với đôi mắt hơi đỏ, chia sẻ thêm, cô cho biết, nhà chỉ có mẹ, cô và một anh

trai mới lấy vợ nay lập nghiệp xa nhà. Cha cô mất sau một tai nạn giao thông, khi cô mới 8 tuổi, mẹ cô ở vậy nuôi hai anh em nên người. Vắng bóng người đàn ông trong gia đình, nhưng mẹ cô quả thực là một phụ nữ kiên cường, ngoài tình phụ tử khó có thể thay thế, mẹ cô luôn dành cho hai anh em những thứ tốt đẹp nhất cho bằng bạn bằng bè. Hai anh em cô lớn lên trong sự yêu thương bảo bọc ấy, đủ đầy đến nỗi vô tâm và quên đi rất nhiều điều.

Mẹ cô là giáo viên trường làng. Bà hiền lành, thương học sinh nên học sinh, phụ huynh nào cũng quý mến. Cô lớn lên, đôi mắt quen với cảnh những em bé học sinh trường làng quần vải, áo sơ mi đục màu ngà, chân lúu ríu trong đôi dép nhựa bám bụi đường, theo mẹ cha xách theo lúc nải chuối, lúc con gà, mớ ổi... trong những lần lễ Tri ân. Tình quê chỉ mộc mạc vậy thôi nhưng luôn đọng đầy thương mến. Chưa một lần, cô dành tặng mẹ một lời chúc. Chưa một lần, cô gửi mẹ một cành hoa.

Và dường như, mẹ T.N cũng đã quen với điều đó. Với những người phụ nữ giàu đức hy sinh như bà, một chút thiệt thòi này có lẽ không là gì cả. Vì những năm tháng ấy, chỉ cần thấy con gái khỏe mạnh lớn lên bên mình, là bà đã thấy đủ. Sự hiện diện của những đứa con trong căn nhà, với bà có lẽ đáng giá

hơn bất kỳ lời chúc nào. Nhưng khi những đứa con lớn lên và rời đi tìm cuộc sống riêng, sẽ là lúc bà bắt đầu cảm thấy sự cô đơn. Cuộc điện thoại cho con gái, chắc chắn chẳng bà mẹ nào mưu cầu một lời chúc xa xôi hay hứa hẹn quà cáp, bà chỉ cần nghe thấy giọng nói thân thương của con từ nơi xa, như vậy là đủ rồi.

Dòng đời hối hả khiến rất nhiều người trong chúng ta từng rơi vào hoàn cảnh tương tự như cô gái T.N. Chúng ta học tập, làm việc, đặt lòng vào trăm mối bận tâm ngoài xã hội nhưng lại chưa một lần (hoặc rất ít), dành một chút quan tâm cho gia đình, cho những người đã sinh ra và nuôi ta khôn lớn. Đó như một lẽ tất yếu, khi ta mặc định rằng điều gì đó sẽ luôn là của mình dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, ta sẽ ngừng quan tâm điều đó. Gia đình là điều duy nhất ở lại khi tất cả mọi thứ quay lưng với ta. Vì vậy ta sẽ không có tâm niệm phải gìn giữ. Ta sẽ chẳng bỏ công nhiều để chăm sóc. Ta bận dành công đó cho những phù phiếm bên ngoài mà ta cho rằng cần níu giữ hơn. Nhưng bạn có biết, ta càng lớn lên, ông bà, cha mẹ càng già đi, ta thêm một tuổi cũng đồng nghĩa với việc thời gian được bên họ bớt đi một năm. Cuộc sống mênh mông, nhưng cuộc đời ngắn ngủi, bạn còn chần chừ gì mà không nhắc máy và làm điều gì đó thiết thực, như là *gọi cho những người thân yêu?*

Cô gái trẻ mồ côi cha mẹ, lớn lên cùng bà ngoại trong căn nhà tình thương nhỏ cuối xóm. Biết phận mình côi cút, từ bé cô đã tỏ ra ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành, giúp đỡ bà việc nhà cửa, vườn tược. Tốt nghiệp cấp ba, cô thi đỗ đại học và ra thành phố chuyên tâm học hành. Việc học ở trường, việc làm thêm, cùng những thú vui đô thị cuốn cô vào cuộc sống mới, những lần về quê thưa dần, những cuộc điện thoại cho bà qua máy bàn nhà hàng xóm cũng ít đi. Lần nọ, qua phố, cô nhìn thấy một chiếc áo ấm cho người già rất đẹp, còn chút tiền dần túi, cô gom hết ra mua về tặng bà. Nhưng cuối tuần đó cô bận một chuyến đi chơi với bạn và nghỉ rằng mấy tuần nữa là nghỉ lễ rồi nên cô đành áo đấy mang về biếu bà sau. Rồi ngay trong ngày Chủ nhật đang đi chơi cùng bạn, cô nhận được cuộc điện thoại từ cô hàng xóm, báo rằng bà cảm nặng tối qua, đã không qua khỏi...

Trước khi nổi tiếng với vai Ngũ A Ca trong bộ phim Hoàn Châu Cách Cách, Tô Hữu Bằng đã là một tên tuổi ở làng nhạc Đài Loan cùng Ngô Kỳ Long và Trần Chí Bằng trong nhóm Những Chú Hổ Con khiến nhiều thiếu nữ say mê. Sau vai diễn đó, tên tuổi của anh ngày càng lớn mạnh và trong suốt sự nghiệp của mình, một ngôi sao như Tô Hữu Bằng chắc chắn luôn bận rộn với các cuộc tuyên truyền phim, tuyên

truyền đĩa hát và đóng phim. Thế nhưng, anh cho biết, tuy ít có thời gian rảnh nên không thể thường xuyên về thăm gia đình, nhưng anh vẫn thường xuyên liên hệ với mẹ qua điện thoại và tin nhắn. Anh tiết lộ đã dạy mẹ cách nhắn tin để liên lạc cho tiện, đến giờ thì bà sử dụng phương tiện này rất hữu hiệu. Thật đáng quý khi một ngôi sao với quỹ thời gian ít ỏi mà sự kết nối với đấng sinh thành chưa bao giờ bị ngắt.

Đức Phật dạy: “Hiếu thảo đứng đầu muôn hạnh”; “Tâm hiếu là tâm Phật, hạnh hiếu là hạnh Phật”. Chúng ta rồi sẽ lớn lên và dang cánh bay khắp muôn nơi. Trên từng hải cánh, một lúc nào đó, hãy ngoái lại và nhìn chiếc tổ đã che nắng mưa, sương gió, cái bệ phóng đã nâng đỡ ta đến với những hoài bão, ước mơ của mình. Chúng ta chỉ có một gia đình, một ông, một bà, một cha, một mẹ. Hiếu thảo với đấng sinh thành, đừng xem đó là nghĩa vụ, mà là quyền lợi đem lại hạnh phúc cho chính bản thân mình. Không có bất hạnh nào to lớn bằng nỗi đau mất ông bà, cha mẹ, nên hãy thực thi ngay khi họ còn bên ta. Báo hiếu cha mẹ không phải cần đợi khi trưởng thành, giàu sang mà có thể làm bất cứ khi nào, bất cứ hành động nào, như ngay lúc này, nhắc máy lên, bấm số và hỏi: “Mẹ ạ, nhà mình đã ăn cơm tối chưa?”

Hãy viết ở đây danh sách số điện thoại thân
yêu mà bạn nên liên lạc nhiều hơn!

Ít bạn thôi, và thật chân thành

Sách hay, cũng như bạn tốt, ít và được chọn lựa; chọn lựa càng nhiều, thưởng thức càng nhiều.

– LOUISA MAY ALCOTT

“Hồi đại học mình có nhóm bạn gồm 10 đứa con gái chơi chung. Cũng đặt tên hội, có ngày kỷ niệm các thứ, đi đâu cũng có nhau, nghịch ngợm trò nào cũng có mặt. Tuy vậy, có lẽ bản thân mỗi người cũng cảm thấy có cái gì đó khó kết nối với một vài thành viên khác. Bằng chứng là vẫn có những nhóm nhỏ 2-3 người tách riêng và chơi lẻ với nhau. Những nhóm nhỏ như vậy, các thành viên vốn thân thiết với nhau trước khi tham gia nhóm lớn 10 người, ở họ có sự tương đồng tính cách, thói quen, sở thích nhất định. Mình chơi hòa đồng được với cả 9 người còn lại, có một cô bạn rụt rè chia sẻ rằng thật ra cô ấy không thấy thoải mái lắm khi đi cùng với nhóm lớn mà chỉ cảm thấy thực sự vui khi ở cùng 2 người bạn khác trong

nhóm, cũng hiền, cũng ít nói như cô ấy và họ đã thân thiết ngay từ những ngày đầu tiên của năm nhất. Tốt nghiệp ra trường, mỗi người một ngã, họp mặt chẳng bao giờ đông đủ và mỗi người dần thu về với những người bạn thực sự thân thiết. Nhóm 10 người, giờ chỉ còn là kỷ niệm mà thôi.”

(T.N.B – 26 tuổi, biên tập viên)

Ngoài những lời kể trên, cô bạn biên tập viên 26 tuổi N.B còn cho biết, sau khi tốt nghiệp được ít lâu, nhóm 10 người của cô đã xảy ra bất hòa giữa 2 thành viên dẫn đến tan đàn xẻ nghé. Nguyên nhân là vì 2 người có tính cách không hợp, vốn không thể thân thiết nhưng danh nghĩa chung hội khiến họ gượng ép thích nghi với nhau trong sự không thoải mái, thậm chí có phần khó chịu với nhau. Đỉnh điểm là trong một lần va chạm, một người đã thoải mái bộc lộ hết suy nghĩ của mình với đối phương và từ đó họ không còn nhìn mặt nhau nữa. B cho biết thêm, sau gần 2 năm, tuy đã nể mặt nhau mà nối lại quan hệ nhưng giữa họ không bao giờ còn có thể tự nhiên như xưa nữa. “Thiếu chân thành, thì chẳng mối quan hệ nào là bền lâu!” N.B chép miệng đưa ra kết luận.

Từ ban đầu, việc 10 con người tụ họp lại thành một nhóm chơi chung trong trường hợp của N.B cũng không có gì là lạ. Từ những lý do đơn giản như

ngồi cùng một khu trong lớp, dễ nói chuyện, dễ trao đổi, dễ... ngủ gật, ăn quà vặt, quay cóp cùng nhau! Tình bạn đến ào ào như vậy và nghiêm nhiên tạo thành một kết nối vô hình giữa họ để đi đến một liên kết lớn hơn là liên kết 10 người. Như N.B cho biết, sở dĩ nhóm được hình thành, là vì ngồi gần nhau và cùng... lười học!

Tuy vậy, đến cuối cùng lại là một cái kết không mấy vui vẻ cho một tình bạn. Trên thực tế, cái kết này vốn đã được dự báo trước khi trong nhóm lớn của N.B đã có sự phân tách nhóm nhỏ chơi riêng. Đi qua những ào ào buổi đầu, kết nối đơn thuần bằng sự... ngồi gần và lười học dần trở nên quá yếu và mong manh để có thể tạo nên một tình bạn bền chặt. Để thân thiết với một người, chúng ta cần có sự thấu hiểu về tâm hồn, tính cách, sở thích, thói quen... Như một lẽ tất nhiên, mỗi thành viên trong nhóm của N.B một cách vô thức sẽ bị hút về với người bạn mà mình cảm thấy có sự tương đồng, gắn kết, cảm thấy được sự thân thiết, tin tưởng và có đặt tất cả chân thành vào mối quan hệ đó. Chẳng hạn, trong nhóm có một nhóm nhỏ là 3 cô bạn tỉnh lẻ ít nói, hiền lành, một nhóm khác là 2 bạn nữ người thành phố có cùng điều kiện sống khá giả...

Thực ra, mỗi chúng ta, trong suốt quá trình lớn lên và trưởng thành, đều sẽ ít nhất một lần có trải nghiệm như vậy. Chúng ta gặp gỡ nhiều người, kết giao cũng với thật nhiều người, ngày càng mở rộng vòng tròn bạn bè theo năm tháng. Tuy vậy, trong số rất nhiều người bạn đó, liệu có bao nhiêu người bạn thực sự có thể chia sẻ nỗi niềm cùng họ, có bao nhiêu người bạn nhớ đến khi muốn kể một câu chuyện vui, tâm sự một chuyện buồn... và mong nhận lại ở họ những hành động tương tự? Đến một khoảnh khắc nào đó, bạn nhìn lại và sẽ nhận ra, có những số điện thoại rất nhiều năm không liên lạc, có những nick facebook từ rất rất lâu rồi không nhắn tin cho nhau. Bạn nhận ra những gì bạn có lâu nay, không phải những người *bạn*, mà đơn giản là tập hợp rất nhiều *bè*. Có thể gặp nhau trong chớp nhoáng, chia sẻ với nhau những chuyện vui nhưng tuyệt nhiên không thể cho nhau sự ấm áp, tin tưởng và chân thành để có thể cùng tâm sự những nỗi lòng sâu kín. Đừng để bản thân mình rơi vào hoàn cảnh như vậy, bởi những mối quan hệ chân thành, có thể một lúc nào đó, sẽ là điểm tựa tinh thần chắc chắn cho ta đi qua những khó khăn, thất bại của cuộc đời. Tình bạn, sẽ thật tốt nếu được xây dựng từ khi chúng ta còn rất trẻ, khi kết nối giữa những người không chung dòng máu chưa

bị vương bận bởi toan tính thiệt hơn. Và cũng sẽ thật tốt, nếu ngay từ khi còn rất trẻ, ta đã nhận thức được rằng: *Ít bạn thôi, và thật chân thành!*

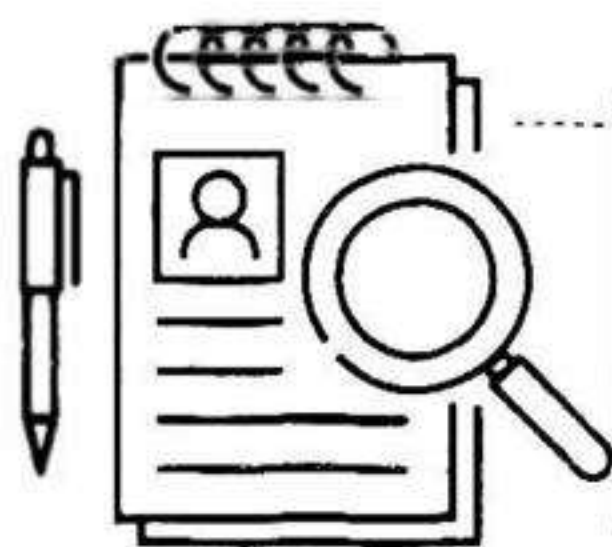
Ngay từ khi vừa bước chân vào giảng đường đại học, một nam sinh ngành Kỹ thuật đã nhanh chóng hòa nhập với đám bạn cùng lớp tín chỉ. Mười mấy con người là mười mấy quê hương, mười mấy tính cách hoàn toàn khác biệt. Họ cùng học, cùng chơi, cùng chia sẻ với nhau những ngày tháng sinh viên tuy nghèo nhưng cũng rất vui vẻ. Rồi theo chân mấy người bạn trong nhóm, cậu sinh viên miền quê ngô ngố ngày nào đã bắt đầu làm quen với những quán game. Cậu bắt đầu bỏ học chơi điện tử, thi trượt, nợ môn, tiền bạc bố mẹ gửi ra để ăn học, cậu nường hết vào mua đồ trong game và đỉnh điểm là cuối học kỳ 3, cậu suýt nhận một cảnh cáo buộc thôi học. Trong một lần chơi game đến kiệt sức, cậu gục trên bàn phím vì đói và tụt huyết áp. Chủ quán cuống cuống gọi điện cho số liên lạc gần nhất trong điện thoại của cậu. 15 phút sau, một cậu bạn cận thị đạp xe đến, cùng chủ quán đưa cậu về phòng trọ của cậu bạn kia. Vừa nấu cháo cho cậu, cận bạn cận thị vừa lầm bầm: “Hóa ra mày mượn tiền tao chơi game, dám nói dối thiếu tiền học phí!” Tỉnh dậy, vừa ăn bát cháo nóng, cậu vừa thấy sống mũi cay cay. Cậu bạn cận thị vừa

dọn đồ vừa nói: “Qua ký túc dọn đồ về ở với tao, ông anh cùng phòng về quê làm rồi. Để mày với cái đám ham game kia, tao không yên tâm!”

“Phù thủy Alex” của Disney năm nào, nay đã trở thành ngôi sao nổi tiếng Selena Gomez. Xuất thân nghèo khó, sự đam mê, niềm tin cộng với một chút may mắn, cô gặt hái nhiều thành công trong lĩnh vực ca hát như single “Good For You” đã trở thành single đầu tiên của Selena lọt vào Top 5 trên BXH Billboard Hot 100 cùng nhiều bài hát bắt tai và gây nghiện khác. Trong khi đó ở lĩnh vực điện ảnh, bộ phim hoạt hình “Hotel Transylvania 2” mà Selena tham gia lồng tiếng cũng đạt được nhiều thành công tại phòng vé và được các nhà phê bình khen ngợi. Cùng chuyện tình tốn nhiều giấy mực với chàng ca sĩ lắm tài nhiều tật Justin Bieber, cô trở thành một ngôi sao có sức hút khổng lồ đối với khán giả trẻ và vượt qua cả Taylor Swift để lên ngôi Nữ hoàng Instagram với số follower khủng nhất thế giới. Tuy vậy, phía sau ánh hào quang, người ta không khỏi thấy thương cảm trước căn bệnh Lupus ban đỏ hiểm nghèo mà cô mắc phải, càng không khỏi ngưỡng mộ tình bạn tuyệt vời của cô với một người bạn không-mấy-nổi-tiếng, nữ diễn viên Francia Raisa, người đã sẵn sàng hiến cho người bạn thân Selena của mình một quả thận để cứu bạn qua

cơn bạo bệnh. Giữa thế giới giải trí hào nhoáng, trên thảm đỏ cùng ánh đèn flash chói lóa, Selena có thể có rất nhiều những-người-tưởng-như-là-bạn. Nhưng trên giường bệnh, thật may mắn vẫn có một người có thể nắm tay cô đến cuối cùng và trao cho cô một phần thân thể bằng tất cả tình yêu thương chân thành!

Có rất nhiều người có thể cùng bạn trong những cuộc vui và sự thành công. Nhưng có rất ít người có thể ở lại với bạn trong những nỗi buồn và chia sẻ niềm đau mất mát. Chúng ta hãy cứ mở rộng các mối quan hệ, nhưng thật thận trọng khi gán cho chúng danh nghĩa “tình bạn”. Tình bạn là một khái niệm thiêng liêng và một người bạn thật sự là một điều đáng trân quý. Hãy tỉnh táo, khắt khe khi chọn bạn, và khi chọn được rồi, hãy đem chân thành để đối đãi để rồi nhất định bạn cũng sẽ nhận lại sự chân thành!

Một kỉ niệm mà bạn không thể nào quên về một người bạn.

Không ai có nghĩa vụ phải đối tốt với bạn, nếu có, hãy cảm ơn họ

Nếu có người đối xử không tốt với con, đừng bận tâm cho mất thời giờ. Trong cuộc đời này, không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với con, ngoại trừ cha và mẹ con.

– TÔN VẬN TUYẾN

“Mình làm content cho một công ty truyền thông. Mang danh làm content nhưng mà đủ việc đổ đầu. Phận làm thuê mà, ở đâu cũng thế. Tin tuyển dụng báo làm 3 đầu việc, đến lúc phỏng vấn tăng lên 6 đầu, rồi lúc vào làm thì ôi chao 10 đầu là còn ít. Làm hùng hục, nhiều lúc mệt rã cả người mà cấp trên thì cứ như thể mình lười, mình chưa chăm, sức mình vẫn còn khai thác được. Bữa nọ gần trưa có việc phải chạy qua văn phòng khách hàng của công ty, lo giấy tờ tới lui đến lúc xong việc thì quá bữa. Thấy mặt mình xanh rớt như tàu lá, mấy cô chú bên đó nằng nặc túm tay giữ lại bảo ăn cơm cùng cho vui, bên đó mấy người

góp gạo nấu cơm chung để ăn trưa. Mình bưng bát cơm lên mà ứa nước mắt. Mình với họ là người xa lạ, tuy một miếng cơm thôi, nhưng cũng đủ biết người ta thương, người ta tốt với mình...”

(Đ.N.V – 24 tuổi, content marketing)

Tiếp tục trải lòng trong một chiều cuối tuần, N.V cho biết cậu đã nghỉ việc tại công ty đó được một thời gian và cái buổi trưa “ăn chực” đã là chuyện của nhiều tháng trước. Nhưng cho đến tận bây giờ, cậu vẫn không thể nào quên được mùi vị của bữa cơm ngày hôm đó. Một bát canh khoai sọ, một đĩa cá khô, một âu ruốc thịt mặn với bát cơm trắng. Thấy cậu rụt rè, các cô các chú bên đó cứ ép ăn đi, rồi người này một thìa, người kia một miếng, gấp thức ăn chất vào bát cậu. Cậu vừa ăn vừa kìm nước mắt, nóng đến cay xộc sống mũi. Trong balo cậu vẫn giữ một cái vỏ bánh ngọt mà trước giờ cơm, một bác gái thấy cậu xanh và lả quá, dúi vội vào tay cái bánh bắt cậu ăn. Lúc đó nể lời nên cậu bóc ra ăn, vỏ bánh thì giữ lại đến tận bây giờ, như một kỷ niệm về tình thương và lòng tốt của những con người xa lạ...

N.V tâm sự, trước khi xảy ra câu chuyện đó, cậu từng gặp gỡ, quen biết nhiều người và trong số đó, có rất nhiều người không tử tế gì với cậu. Chẳng hạn,

cậu là người luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác khi họ cần và cậu có điều kiện. Bởi vậy cậu từng không hiểu, và cũng rất khó chịu khi cậu cần sự giúp đỡ, có người hoàn toàn có thể giúp nhưng lại phũ phàng từ chối cậu. Nhưng rồi sau này, cậu mới nhận ra, những người đó vốn không sai, và bản thân cậu cũng không có quyền trách móc họ. Cậu nhận ra điều đó, sau một lần trò chuyện cùng mẹ cậu. Lần đó, cậu gặp chút vấn đề với đồng nghiệp, cậu có một ca trực tối, nhưng lại có việc đột xuất không thể trực được, cậu nhờ một đồng nghiệp trực hộ. Người đồng nghiệp đó là người thường nhờ cậu trực giúp ca của họ khi người đó có công việc bận. Tuy vậy, lần này khi cậu nhờ, người đó bảo rằng họ có việc gấp nên không giúp được và vội vã ra về. Bất đắc dĩ, N.V phải lỡ việc. Sau đó cậu mới biết, người đồng nghiệp đó thực chất không bận rộn gì cả, chỉ là anh ta ngại, lười và không muốn giúp đỡ. N.V đem câu chuyện đó cùng những ấm ức trong lòng tâm sự với mẹ và nhận được câu trả lời sau: “Con đừng giận họ. Họ không làm sai. Người duy nhất có nghĩa vụ đối tốt với con, chỉ là mẹ và cha con thôi. Họ với con là người dưng, không máu mủ, họ không có nghĩa vụ phải đối tốt với con.”

Đúng vậy. Một sự thật hiển nhiên, nhưng không phải ai cũng hiểu được. Nếu có ai đó đối xử không

tốt với bạn, bạn đừng vội bạn tâm hay cảm thấy khó chịu. Hãy nhớ, trong cuộc sống, không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với bạn ngoại trừ cha và mẹ của bạn. Bởi vậy, nếu có ai đó đem lòng tốt ra để đối đãi với bạn, hãy biết ơn và trân trọng. Từ đó, bạn có thể đúc kết thêm một chân lý sống, và sẽ thật may mắn nếu bạn nhận ra nó trước tuổi 20: *Không ai có nghĩa vụ phải đối tốt với bạn, nếu có, hãy cảm ơn họ.*

Ở một khu nhà trọ, có một phòng trọ nhỏ ở tầng 2, là nơi sinh sống của hai nữ sinh đại học nọ, tạm gọi là bạn A và bạn B. Họ là bạn cùng cấp Ba, sau này lại cùng chung trường đại học nên khi xa nhà đi học đã trọ chung với nhau. Khu nhà trọ xây theo kiểu chung cư mini khép kín, mỗi phòng đều có một ban công nhỏ để phơi đồ. Ngoài những sinh hoạt chung, A và B quy định quần áo ai người nấy tự giặt, tự phơi. Mỗi lần A đi phơi đồ, nếu thấy quần áo của B bị gió thổi bay xuống đất, cô sẽ tự động nhặt lên mang vào giữ lại nước và phơi lại giúp bạn. Lần đó, A đang ngồi học bài trong phòng thì thấy quần áo của mình vừa bị gió thổi xuống đất. Đang bận học nên A để kệ, định lát nữa ra nhặt lên. Liên sau đó, B đem đồ của mình ra phơi rồi trở vào xách túi ra ngoài. Khi A ra ban công, cô nhận thấy chỗ quần áo bị rơi của mình vẫn nằm im dưới đất và ngay phía trên, nước

từ chỗ quần áo mới giặt của B giọt tong tong xuống. Đứng im lặng một lúc, A nhặt quần áo của mình lên và đem vào giặt. Vừa ngồi vò áo với xà phòng, cô vừa nghĩ về lòng tốt của mình, của người.

Chạy xe lòng vòng một hồi, cậu nhân viên giao hàng bị lạc trong khu phố sầm uất. Sắp đến giờ khách hẹn nhận hàng mà không tìm được địa chỉ, gọi điện thì khách không bắt máy, cậu lo lắng dò mắt trên đường tìm một ai đó hỏi han. Trời bắt đầu đổ mưa. Cậu trùm vội chiếc áo mưa duy nhất lên chỗ hàng của khách rồi đội mưa dắt xe rà rà vỉa hè để hỏi đường. Ai nấy vội chạy trú mưa, chẳng ngó ngang đến lời hỏi thăm của cậu hoặc đáp lại bằng một câu gắt gỏng. Chán nản, cậu định nổ máy thì thấy một bác gái xách làn, chừng mới đi chợ về, đang đội ô bước hối hả trong mưa. Cậu đánh liều hỏi đường thêm lần nữa. Bác gái sốt sắng chỉ đường, còn bảo cậu đi theo, bác dẫn cậu đến tận nơi. Chợt bác dúi vào tay cậu một tấm nilon: “Trùm lên đồ đạc rồi lấy áo mưa mà mặc vào người đi cháu, thanh niên chúng mày tuổi trẻ nên không quý sức khỏe, sau già như các bác mới biết khổ cháu ạ.” Cậu lí nhí nói cảm ơn, vừa giở tấm nilon, vừa thầm cảm ơn một người xa lạ.

“Tình nữ lang” là biệt danh dùng để chỉ những diễn viên nữ thành danh, vụt sáng thành sao nhờ vai

diễn trong những bộ phim của “vua hài nhảm” Châu Tinh Trì và Trương Vũ Kỳ chính là một Tinh nữ lang như vậy. Sau vai diễn cô giáo trong bộ phim “Siêu khuyến thân thông”, Vũ Kỳ từ một diễn viên vô danh đã vụt sáng thành sao và ký hợp đồng chính thức với công ty điện ảnh của Châu Tinh Trì. Tuy nhiên sau đó, vì một số xích mích, Trương Vũ Kỳ dứt áo ra đi, trở mặt thành thù với chính người đã nâng đỡ mình là Châu Tinh Trì và tìm thấy vị đạo diễn chống lưng khác, bấp chập việc mang danh “phản bội” ân nhân. Sau này, khi sự nghiệp của cô xuống dốc vì scandal liên tiếp, chính Châu Tinh Trì đã bỏ qua ân oán, chủ động mở lời mời cô tham gia đóng phim và từ đó vực lại sự nghiệp của cô. Đó không chỉ là lòng tốt từ một người xa lạ, mà còn là lòng tốt từ một người mình từng kết oán. Bởi vậy mà cho đến tận bây giờ, Trương Vũ Kỳ luôn nhắc đến Châu Tinh Trì với tất cả lòng biết ơn và cảm kích.

Thế giới này chính là như vậy. Bạn bè, đồng nghiệp, hàng xóm... hay thậm chí là những mối quan hệ tình cảm thân thiết như người yêu, cũng không ai trong số họ có nghĩa vụ phải đối tốt với bạn. Nếu họ không tốt với bạn, đừng tức giận, cứ lặng lẽ tránh họ đi. Nếu họ tốt với bạn, hãy cảm ơn từ tận đáy lòng.

Đôi dòng viết ra, nếu bạn đã từng nhận được sự giúp đỡ của những người-không-phải-ruột-thịt-hay-thân-thiết.

Hãy yêu thương khi còn có thể

Đừng che giấu tình yêu và sự dịu dàng của mình cho đến khi bạn lìa đời. Hãy làm cuộc sống của bạn tràn đầy sự ngọt ngào. Hãy nói những lời thân thương khi bạn còn nghe được và tim bạn còn rung động.

— HENRY WARD BEECHER

“Năm lớp 10, tôi để ý một anh khóa trên. Lần đầu tiên gặp anh ấy bê khay dụng cụ thí nghiệm môn Hóa đi trên sân trường, tôi đã “đổ” dúi dụi rồi. Anh ấy đẹp trai lắm, mắt nâu, đeo kính, sống mũi thì thẳng tắp lại còn hay mặc sơ mi trắng đóng thùng, trông như nam thần học đường hay xuất hiện trong mấy truyện ngôn tình học đường vậy. Tôi thì chẳng có gì nổi bật, lùn, gầy, cận thị nặng, học hành cũng không xuất sắc. Đơn phương anh ấy như vậy suốt cả năm học, một món quà cũng không dám bí mật gửi tặng anh. Cứ nghĩ đây chỉ là đoạn tình cảm bông bột của tuổi trẻ, cứ nghĩ mai này lớn lên, xinh đẹp, giỏi giang hơn và sẽ đủ

tự tin bày tỏ trước anh ấy. Thế rồi anh ấy gặp tai nạn, mãi mãi ra đi ở tuổi 18. Gần 10 năm trôi qua, tôi lớn lên, xinh xắn hơn, giỏi giang hơn, cũng dạn dĩ hơn. Nhưng vĩnh viễn không có cơ hội bày tỏ với người con trai ấy nữa rồi. 10 năm qua, tôi sống với niềm day dứt khôn nguôi.”

(T.T.K.D – 26 tuổi, y tá)

Một chuyện tình buồn, hay đúng hơn là một chuyện tình đơn phương thật buồn. Cô nữ sinh trẻ thích đơn phương anh khóa trên, chỉ dám trao gửi yêu thương trong thầm lặng bằng những cái nhìn trộm trên sân trường, khi có dịp đi ngang qua lớp người thương hay một lần vô tình chạm mặt ở bãi gửi xe của trường. Thứ tình yêu học trò không hiếm gặp ở những cô, cậu bé vừa mới lớn. Thật trong trẻo, ngây thơ và cũng đã kịp nhuộm chút màu buồn bâng khuâng. Cũng bởi xem đây như thứ tình cảm trẻ con và bởi nghĩ rằng ngày dài tháng rộng, sau này còn thương, ắt còn cơ hội để bày tỏ mà K.D đã giấu kín tâm tư để rồi sau này phải hối hận.

Năm nay đã 26 tuổi, có một công việc ổn định ở một bệnh viện lớn và được nhiều người theo đuổi, bản thân K.D cũng từng trải qua 2 mối tình sau ký ức buồn đó, nhưng câu chuyện năm xưa vẫn mãi là một

vết sẹo không bao giờ mờ đi trong cô. 2 mối tình sau này, dù thật lòng yêu thương đối phương, nhưng đôi khi cô vẫn nhớ về hình ảnh của người đàn anh khóa trên năm đó. “Có lẽ vì chưa kịp bày tỏ, rồi vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội bày tỏ, mà có câu ‘Thứ mình nhớ nhất, là thứ mình chưa từng làm được’, vậy nên tôi cứ ôm ấp mãi hình bóng ấy trong lòng với hàng nghìn cái giá như: Giá như ngày đó mình đủ dũng cảm nói ra, giá như một lần được đi cùng anh trong một đêm Giáng sinh, giá như giờ đây được gặp lại anh lần nữa...”

Trên thế giới này, có rất nhiều người như K.D, và cũng có rất nhiều những tình cảm dở dang như vậy. Con người ta đôi khi rất lạ. Họ vội vã vài chục giây đèn đỏ trên đường, nóng lòng khi xếp hàng check in ở sân bay, cầu nhau khi đi ăn nhà hàng vì phải chờ phục vụ đưa món đến nhưng lại rất chậm chạp, rề rà trong những yêu thương. Đôi khi vì ngại ngùng, cũng đôi khi vì xem nhẹ tình cảm đó, nhưng có lẽ rất nhiều người chần chừ trong việc yêu thương một ai đó, bởi họ quá tin tưởng vào sự dài rộng của đời người và cho rằng cơ hội để yêu thương luôn có sẵn bất cứ khi nào họ muốn, họ cần. Nhưng cuộc sống đâu lường trước điều gì và có những cơ hội một khi đã trôi qua kẽ tay sẽ không bao giờ quay

lại, bởi vậy, đừng chần chừ mà hãy yêu thương khi còn có thể.

Bạn gái của chàng trai ấy rất thích hoa. Còn chàng trai vốn tính khô khan, vô tâm lại cho rằng sở thích ấy thật vớ vẩn, thiếu thực tế và lãng phí vì hoa rồi sẽ tàn, không thể ăn mà cũng chẳng sử dụng được. Cô bạn gái ấy cũng rất nhạy cảm, còn chàng trai lại cho đó là thói nhõng nhẽo phiền phức của mọi cô gái. Lần nọ, cô gái ốm nặng, lại chỉ ở có một mình nên nhắn tin nhờ người yêu sang nấu cháo, mua thuốc. Anh chàng cho là cô lại giở trò làm nũng, tắt máy không trả lời và tiếp tục chơi game. Đêm đó, bệnh đột ngột trở nặng, cô gái ngất ngay trong nhà tắm chung của xóm trọ và may mắn được người trọ ở phòng khác đưa đi cấp cứu. Ngày cô gái hồi phục cũng là ngày cô nói lời chia tay và cương quyết không để chàng trai đó được quyền làm tổn thương mình thêm lần nào nữa. Sự vô tâm bóp nghẹt những yêu thương, và khi hối hận thì cũng đã quá muộn màng.

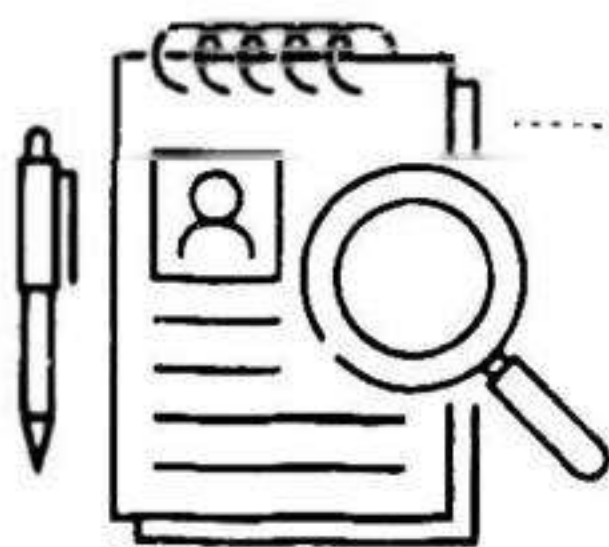
Một doanh nhân thành đạt nợ vô cùng bạn rộng. Anh điều hành cùng lúc một công ty phần mềm, góp vốn với vài dự án bất động sản. 24 giờ một ngày anh dành hết cho công việc và những cuộc họp triển miên. Mấy năm liên tục, anh gần như không ăn một

bữa cơm nào ở nhà. Mỗi sáng sớm anh xách cặp đi làm, con trai anh ngủ chưa dậy, đêm muộn khi anh trở về, cậu bé đã ngon giấc. Một hôm trở về nhà, anh chợt thấy trên giá tủ đứng phòng khách có đặt một bức ảnh mới: con trai anh đứng bên rìa tấm ảnh ở hàng trước cùng các cậu bé khác, hàng sau là những người đàn ông, mỗi người đều đặt hai tay lên hai bên vai cậu bé đứng ngay trước mình. Góc dưới bức ảnh có đề dòng chữ: “Ngày hội Cha và Con 2016”. Anh như sực tỉnh, tờ giấy mời tham dự con trai anh đặt trên bàn anh tuần trước, anh vẫn để quên một góc trong ngăn bàn. Ngày hôm sau, anh xin nghỉ phép, thức dậy sớm thay vợ đưa con đi học. Nhìn gương mặt sáng bừng của con khi vẫy tay chào bố trước lúc bước qua cánh cổng trường, anh chợt nhận ra mình đã bỏ lỡ bao điều.

“Chàng trai mất một mí” là biệt danh thân thương người hâm mộ dành tặng cho Bi Rain, ngôi sao hàng đầu một thời của Hàn Quốc. Với đôi mắt hí vui vẻ, ít ai ngờ rằng từ tâm can, anh luôn chôn giấu một nỗi lòng sâu kín với người mẹ đã khuất. Chia sẻ về cuộc đời mình, Bi Rain từng kể: “Sau vài tháng ở Brazil, vì không quen với điều kiện ở đây, cha tôi trở về. Tôi cũng lao vào tập luyện miệt mài, quên hết mọi thứ quanh mình. Mẹ tôi vẫn là trụ cột gia

đình. Chính vì thế, bệnh của mẹ tôi ngày càng nặng hơn. Quả thật, lúc ấy tôi còn quá trẻ nên không ý thức được bệnh tình của mẹ rất nặng. Tôi cứ cho rằng mình cứ làm việc một cách chăm chỉ là được. [...] Mẹ tôi được đưa vào viện nhưng tất cả đã quá muộn.” Mẹ anh ra đi khi anh mới 18 tuổi, khi anh đang miệt mài theo đuổi thành công, dù là với ý nghĩ sẽ dành thành công này tặng mẹ. Nhưng khi anh bước lên đỉnh vinh quang, trở thành ngôi sao hàng đầu châu Á, mẹ anh đã là người thiên cổ...

Ai đó hôm nay đang có thể cười, đang khóc, đang giận, đang hờn, đang nhung nhớ nhưng biết đâu chỉ ngay ngày mai thôi ta sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ còn nhìn thấy họ nữa. Biết đâu họ bất chợt về với cát bụi, tất cả đọng lại chỉ còn là hư không, là những ký ức nhói đau mỗi khi nhớ đến, là nỗi khát khao đến điên dại chỉ mong được nhìn thấy họ thêm một lần, chạm vào họ một chút, ôm lấy họ thật chặt, nói với họ ta thương họ thật lâu. Đừng để mất đi mới hối tiếc, đừng để bỏ lỡ mới dần vặt. Trao yêu thương đi, ngay tại giây phút này!

Hãy viết ở đây một điều bạn nhất định sẽ làm
cho ai đó bạn yêu thương!

Đừng vì tình yêu mà bỏ bê các mối quan hệ khác

Các mối quan hệ chúng ta có với mọi người là vô cùng quan trọng để thành công trong và ngoài công việc.

– ZIG ZIGLAR

“Tiệc độc thân chia tay một đứa trong hội đi lấy chồng, mấy đứa còn lại rủ nhau bí mật tổ chức cho nó một bữa tiệc nhỏ ấm cúng. Trước hôm tiệc mấy ngày, bọn tớ đã chia nhau mỗi đứa lo một phần: đứa cho mượn... chính phòng mình để tổ chức, đứa lo bánh trái, đứa mua quà, đứa lo chuẩn bị đồ cho khâu trang trí. Tớ chính là cái đứa cho cả hội mượn địa điểm tổ chức, vì là đứa duy nhất bố mẹ mua nhà cho để đi học ngoài này... Thế rồi đúng hôm tiệc, bạn trai tớ bỗng nổi hứng bảo muốn đi chơi một chuyến bằng xe máy lên khu du lịch mới mở, cách nội thành tầm 100km. Chưa bao giờ được đi xa đối gió với người yêu nên tớ chẳng chần chừ mà đồng ý luôn. Bữa tiệc hôm đó vẫn

diễn ra như thường ở một địa điểm khác dù không có tớ. Nhưng kể từ khi đó, có một thứ gì rất lạ len lỏi vào tình bạn của chúng tớ và nhiều khi ngồi cạnh nhau, tớ vẫn có cảm giác mất mát, xa lạ.”

(T.T.H – 22 tuổi, sinh viên đại học)

Dường như có chút ngưng ngừng vì hành động đó của bản thân, T.H giải thích thêm là trước khi đi chơi, cô đã gọi điện thông báo cho một cô bạn khác trong nhóm rằng mình có việc bận đột xuất, không thể có mặt ở buổi tiệc và ngỏ ý các bạn vẫn có thể đến tổ chức ở nhà cô, cô sẽ để lại chìa khóa. Vì sợ các bạn buồn, T.H đã giấu việc đi chơi với bạn trai và nói rằng bận việc gia đình. Các cô bạn từ chối vì không muốn tổ chức tiệc khi chủ vắng nhà và chuyển địa điểm đi chỗ khác. Chẳng ngờ việc T.H đi chơi bị phát hiện, một cô bạn thẳng thừng nói: “Cậu có thể nói thật, bọn tớ không trách cũng không dám ngăn việc cậu đi chơi với T (bạn trai của T.H). Nhưng tại sao cậu phải nói dối? Với cả không chơi hôm nay thì chơi hôm khác, cả đời nó (cô bạn được tổ chức tiệc) cũng chỉ có một lần tổ chức tiệc độc thân thôi!”

Nếu đánh giá hành động của T.H, chúng ta có thể chỉ ra hai lỗi sai cơ bản của cô ở đây. Đầu tiên là

thất hẹn. Sau nữa là nói dối. Thất hẹn một kế hoạch đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, công phu, bản thân cô lại là người được giao trọng trách. Nói dối những người rất thân thiết và luôn tin tưởng cô. Và hậu quả là gì? Không chỉ là sự xáo trộn địa điểm, không chỉ là một bữa tiệc không trọn vẹn khi thiếu đi một “cạ cứng” mà nó còn gây nên sự tổn thương không nhỏ đối với những người luôn tin vào T.H để rồi bị cô nói dối, trong họ xuất hiện cảm giác không được cô tôn trọng và tình bạn dành cho họ với cô có lẽ không đáng gì. Thật ra, không khó để hiểu hành động của T.H. Đơn giản là đặt lên bàn cân hai mối quan hệ bạn bè và yêu đương, cô đã chọn tình yêu.

Có rất nhiều người cũng lựa chọn như T.H. Tình yêu quả thực rất kỳ diệu, nó làm người ta mê đắm, tự nguyện dâng thân và chìm vào trong nó đến mức quên hết thế giới xung quanh, nhất là ở những cô gái nhiều mơ mộng, dễ tổn thương và rất nhạy cảm. Có người ví von rằng tâm trí con người như một ngôi nhà có rất nhiều phòng, mỗi phòng chứa một loại quan hệ như quan hệ gia đình, quan hệ bạn bè, quan hệ đồng nghiệp... và kích thước mỗi căn phòng sẽ tùy thuộc vào mức độ quan trọng của loại quan hệ. Rồi khi tình yêu xuất hiện, ở một số người,

các mối quan hệ bị dồn tất vào một phòng, các bức tường ngăn các căn phòng khác bị phá vỡ để hợp thành một căn phòng rất to và họ dùng nó để đựng tình yêu. Bức bách trong một không gian chật hẹp, không được quan tâm, không được nhìn đến, có những mối quan hệ đã lăn ra... chết yếu! Này bạn đọc, bạn có hiểu thông điệp ở đây không: *Đừng vì tình yêu mà bỏ bê các mối quan hệ khác!*

Hứa với mẹ cuối tuần này sẽ về thăm nhà, nhân dịp cậu em trai vừa giành được giải Nhì trong kỳ thi học sinh Giỏi môn Toán, đồng thời cũng là sinh nhật bố, cô gái trẻ đã dành nguyên một buổi chiều đi chọn quà cho bố và em trai. Bỗng người yêu cô nhắn tin, báo cuối tuần này hội bạn thân của anh ấy có buổi gặp mặt, muốn dẫn cô đi cùng tiện thể ra mắt bạn gái với anh em. Lưỡng lự một hồi, cô gọi điện về nhà, nói rằng cuối tuần có sự kiện quan trọng của công ty nên không thể về được. Em trai nghe máy, giọng buồn thiu nhưng vẫn nói vớt vát: “Vậy tuần sau chị Hai về với Tí nhé, Tí chờ chị Hai mua bánh vòng về.” Dập máy, lòng cô thoáng buồn nhưng rồi cũng quên ngay. Cô đến buổi gặp mặt bạn bè của người yêu, ngồi lạc lõng trong khi mấy tên con trai chén tạc chén thù với nhau. Chuyện tình rồi cũng chẳng được suôn sẻ, hai người vì cãi vã mà chia tay sau đó vài tháng. Giữa lúc

suy sụp nhất, cô nhận được điện thoại từ nhà. Nhắc máy, cô suýt òa khóc khi nghe giọng bố: “Bố mẹ biết chuyện rồi, về nhà đi, về nhà nghỉ ngơi ít hôm cho lại tinh thần. Mẹ mới mua ít cá chuối, đợi con về nhà mình nấu canh chua!”

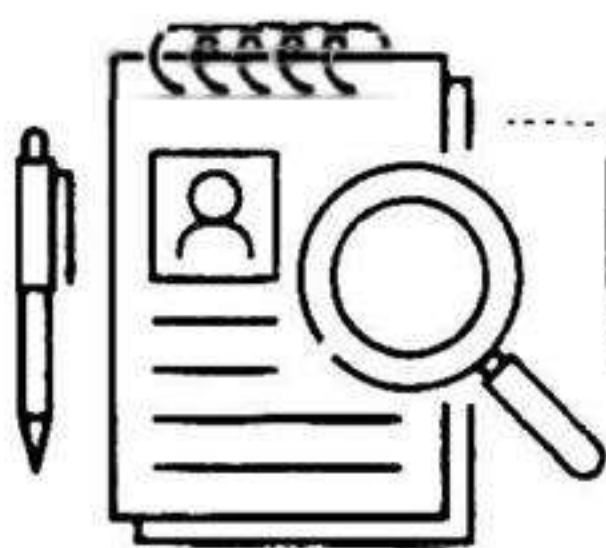
Sau giờ làm, thỉnh thoảng những người đồng nghiệp trong một công ty nọ hay rủ nhau đi cà phê, ăn lẩu... và cũng nhờ những lần gặp gỡ ngoài giờ như vậy mà tình cảm của họ cũng ngày một khăng khít. Cô gái đó thì không, cô từ chối mọi lời mời tụ họp, chỉ mong đến giờ tan làm là vội vàng xách túi về ngay. Cô và người yêu sống chung như vợ chồng, sau giờ làm, là lúc cô tất bật với chợ búa, cơm nước, dọn dẹp nhà cửa. Cô hạnh phúc với những bữa cơm tối cùng người mình yêu, hạnh phúc khi mọi giây phút còn lại trong ngày đều có sự hiện diện của chàng trai ấy. Còn ở văn phòng, khi mọi người nói chuyện với nhau trong giờ giải lao, cô như người ngoài cuộc, không hiểu và cũng chẳng buồn tham gia. Trong một lần buồn bực vì cãi nhau với người yêu, cô nhận lời tham gia một buổi tụ tập cùng đồng nghiệp và nhận ra, ngồi cùng nhau nói ra những bức xúc trong công việc, nói... xấu số, đến tâm sự về cuộc sống, gia đình... lại là một chuyện thú vị đến thế. Từ đó, cô dần học cách cân bằng các mối quan

hệ, không còn dành hết thời gian cho người yêu mà bắt đầu chú ý đến việc xây dựng và giữ những kết nối xã hội khác.

MC hải ngoại nổi tiếng Nguyễn Cao Kỳ Duyên, trong một bài phỏng vấn sau cuộc hôn nhân đổ vỡ với Trịnh Hội đã chia sẻ, dù rất đau buồn cho cuộc hôn nhân yếu mệnh, cho tình yêu đã tan vỡ, nhưng cô không cho phép mình đắm chìm trong nó quá lâu. Bởi ngoài vai trò một người vợ trong hôn nhân, một người tình trong tình yêu, cô còn là một người mẹ của một đứa con gái. “Trong vai trò làm vợ, tôi đã thất bại... hy vọng sẽ có cơ hội lần nữa. Nhưng trong vai trò làm mẹ tôi không thể thất bại vì tôi chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi.” Tình yêu không phải là tất cả, cuộc sống của người phụ nữ tài sắc này, hay của bất kỳ ai, đều được tạo nên bởi sự tổng hòa của rất nhiều mối quan hệ.

Những người trẻ chúng ta, hãy cứ yêu vì tình yêu là một điều tuyệt đẹp của cuộc sống. Nhưng đừng vì thế mà xem tình yêu là tất cả, đừng dồn tất cả mối quan hệ vào một góc phòng nhỏ chỉ để nhường căn phòng lớn nhất cho tình yêu. Giống như Zig Ziglar đã nói: “Các mối quan hệ chúng ta có với mọi người là vô cùng quan trọng để thành

công trong và ngoài công việc.” Mọi sự gặp gỡ trong đời đều có lý do và mọi mối quan hệ đều có một giá trị nhất định. Người đồng nghiệp mà bạn chỉ gật đầu chào qua loa mỗi sáng, biết đâu sau này lại chính là người mang đến cho bạn cơ hội việc làm tuyệt vời lúc bạn thất nghiệp. Hãy học cách nuôi dưỡng những mối quan hệ quan trọng và đừng xem nhẹ bất cứ liên hệ nào trong đời.

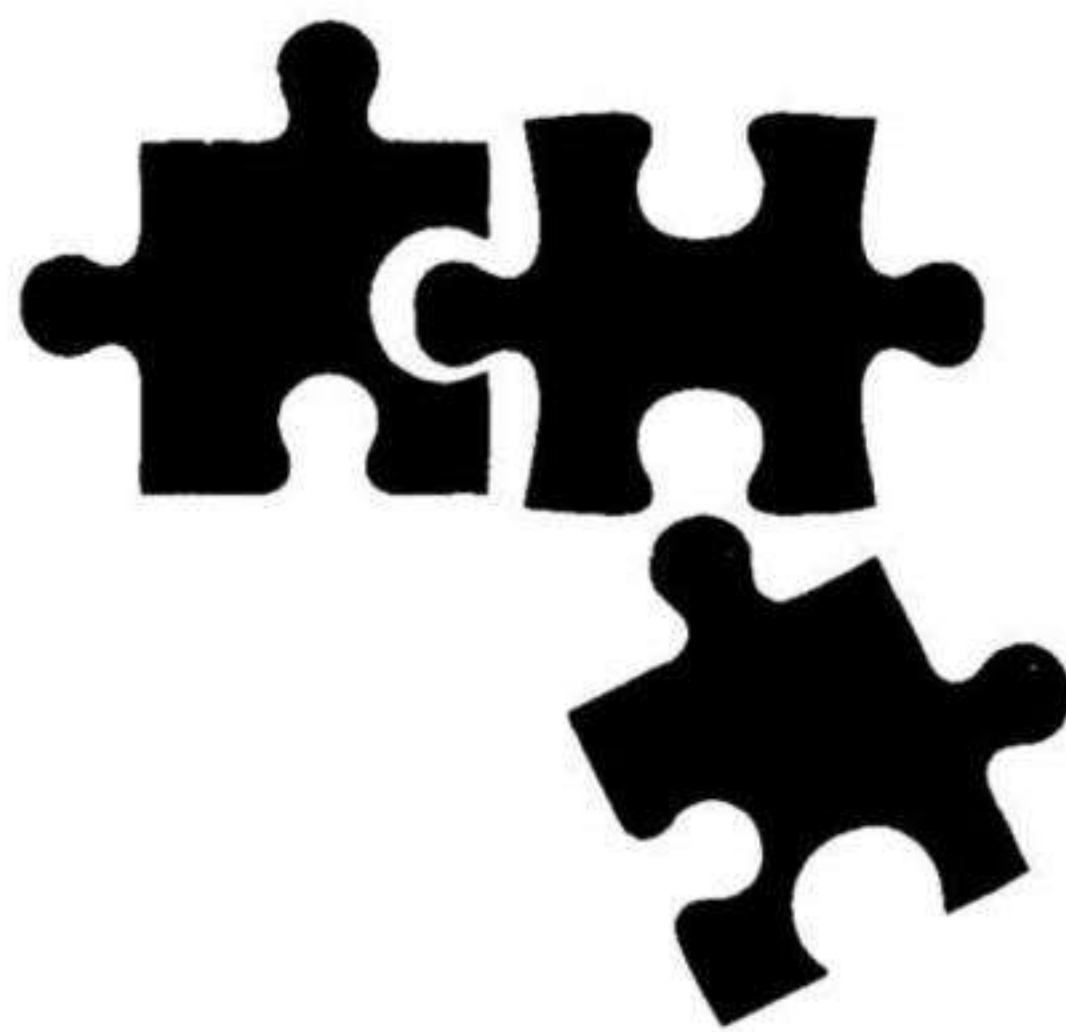

Dự định sắp tới dành cho ba mẹ, hay cho nhỏ
bạn thân mà bạn sẽ làm cùng họ.

Chương 3

Cho học tập

Hãy chọn ngành học mà bạn thích, không phải “người khác” thích

Người ta hiếm khi thành công nếu không
làm điều mình thấy vui thích.

– DALE CARNEGIE

“Tớ là sinh viên năm hai đây. Ngạc nhiên không, hai
mấy tuổi đầu người ta ra trường đi làm hết rồi chứ
làm gì có ai mới vào năm nhất. Thật ra vốn tớ cũng
đi học đúng tuổi như mọi người thôi. Tớ thích vẽ
vời từ bé, toàn mơ làm họa sĩ thôi. Nhưng bố mẹ rồi
người lớn trong nhà chả ai đồng ý cái ước mơ đó cả.
Bảo nào là viễn vông, lông bông, rồi nghèo rớt mồng
tơi. Nhưng hồi đó còn bé nên tớ chưa nghĩ nhiều,
cứ nghĩ thích là thích thôi. Rồi cũng theo xu hướng,
tớ được bố mẹ hướng cho học khối A. Năm lớp 12,
làm hồ sơ thi đại học, cả 3 bộ hồ sơ của tớ đều là
3 trường kinh tế. Thật ra dù bố mẹ không ủng hộ
nhưng tớ vẫn lên đi học thêm vẽ để thi khối H vào
trường Họa. Nhưng lúc nhìn thấy bộ hồ sơ trường

Mỹ thuật, bố tớ tuyên bố thắng thường, có đậu vào trường bố cũng không nuôi. Thế là tớ ngoan ngoãn thi khối A, đậu vào một trường kinh tế, học tới năm thứ 3 thì chán không thể chịu đựng nổi nữa, tớ âm thầm bỏ học, ôn thi lại khối H. Kỳ thi năm đó tớ thi vào trường Mỹ thuật, thiếu nửa điểm. Tớ không bỏ cuộc, thi tiếp năm sau thì đỗ. Thế là tớ học chậm mất 4 năm so với người khác. Nhưng không sao, mỗi ngày đi học với tớ bây giờ là một ngày vui. Thà chậm 4 năm, còn hơn lỡ cả đời, nhỉ?”

(Đ. T.H – 23 tuổi, sinh viên Mỹ thuật)

T.H đưa tay ra sau chỉnh lại ống đựng đồ vẽ đang vắt chéo ngang lưng, dùng những ngón tay lại một chút trên vỏ ống, miết nhẹ nhàng như đang chạm tay vào báu vật. Cậu vừa tan học, bước ra khỏi lớp *Hình họa cấu trúc tượng chân dung* với một hình dung không thể tươi tắn hơn khi được sống thật với điều mình thực sự muốn. Không còn những giờ *Toán cao cấp, Kinh tế vi mô 1, Kinh tế vi mô 2...* với những con số, lý thuyết và bài tập đau đầu, nhàm chán. Giờ cậu được thỏa sức với hình khối, màu sắc, bố cục, ánh sáng... những thứ mà từ khi còn nhỏ, cậu đã từng mơ về. T.H không còn là cậu sinh viên hay ngủ gật trên giảng đường ngôi trường kinh tế nữa, cậu giờ là một sinh viên Mỹ thuật chăm chỉ, hạnh phúc với

những gì hiện tại được học và đầy hy vọng khi nghĩ đến con đường tương lai.

Nghĩ về 3 năm học tập ở trường kinh tế, T.H cho rằng đó không hẳn là sai lầm. Cậu xem nó như một trải nghiệm, đồng thời cũng là một bài học kinh nghiệm cho bản thân. Thời học sinh, cậu còn quá non nớt để biết mình thích gì, thực sự phù hợp với cái gì và chấp nhận sự sắp đặt tương lai của người lớn một cách vô thức. Sau khi bước vào môi trường đại học, tiếp nhận và trải nghiệm thực tế những môn học, cậu dần nhận ra mình hoàn toàn không phù hợp, và cũng không thể cố ép bản thân phù hợp với nó được. Cậu dần nhận thức được mình thực sự muốn gì, và điều cậu muốn mỗi ngày lớn thêm một chút, cho đến khi biến thành đam mê, cũng là lúc cậu quyết định hành động. Và 3 năm đó cũng là một bài học, bài học dạy cho cậu biết rằng dù có bất cứ vật cản nào, hãy luôn kiên định với những gì mình thực sự yêu thích.

Câu chuyện của T.H cũng là câu chuyện của rất nhiều bạn học sinh đang ngồi trên ghế trường cấp 3. Những cô bé, cậu bé tuổi 16, 17 vốn chỉ quen với sách vở học hành... Về ngoại cảnh, các em ít tiếp xúc, va chạm xã hội, ít có sự tìm hiểu về ngành học, nghề nghiệp trong tương lai, nhất là học sinh ở những vùng

ngoại ô, nông thôn. Cộng thêm vào đó là sự tác động, định hướng “hộ” của người lớn như thầy cô, cha mẹ. Về nội tại, bản thân rất nhiều bạn trẻ ở lứa tuổi đó chưa thể xác định được mình thực sự thích gì, cần gì, muốn làm nghề gì. Một số bạn cũng có sở thích riêng như kinh doanh nên muốn chọn học ngành kinh tế, thích sửa chữa máy móc nên cho rằng mình hợp với kỹ thuật điện tử, kỹ thuật ô tô... Dù biết rằng, sẽ có nhiều rào cản trên con đường kiên định với ước mơ của mình, thì qua thực tế cuộc sống, nếu vẫn còn ngồi trên ghế trường phổ thông, bạn hãy luôn nhớ rằng: *Hãy chọn ngành học mà bạn thích, không phải “người khác” thích.*

Tính tình năng động, hoạt bát, một bạn trẻ từ thời học sinh đã yêu thích ngành truyền thông, báo chí, đối ngoại. Tuy nhiên, bố bạn làm trong ngành nông nghiệp, có chức vụ nhất định và nhiều mối quan hệ trong ngành. Ông kiên quyết bắt con mình phải thi vào ngành nông nghiệp để thuận tiện xin việc sau khi tốt nghiệp. Quá yêu thích ngành truyền thông, cô bạn vẫn quyết tâm thi vào ngành đó của một trường chuyên về báo chí truyền thông nhưng cuối cùng lại thiếu nửa điểm so với điểm chuẩn. Hồ sơ thi của cô bạn được ngay lập tức chuyển sang nguyện vọng 2 ngành nông nghiệp. Trượt đại học, cô bạn nhắm mắt

gặt đầu thuận theo sắp xếp của bố. Đã 6 năm từ ngày câu chuyện đó xảy ra, giờ cô vẫn là... sinh viên dù ngành học chỉ có 4 năm. Vốn không thích ngành học này, cô đi học một cách miễn cưỡng, nợ môn triền miên và mãi không thể tốt nghiệp. Cô ít khi đến lớp, vì thời gian cô hầu như dành trọn cho công việc quản lý truyền thông tại một công ty truyền thông lớn. Không có bằng cấp chuyên môn, cô tự mày mò kiến thức và làm việc bằng tất cả đam mê của mình.

Với thân hình gợi cảm, khuôn mặt xinh đẹp cùng phong cách trình diễn đầy cuốn hút, ca sĩ Tóc Tiên hiện là một trong những cái tên nổi bật trong làng giải trí Việt Nam. Tuy vậy, trước khi trở thành một ca sĩ thành công, một người làm nghệ thuật nhiệt huyết như hiện tại, cô đã từng là một sinh viên ngành Y. Tóc Tiên bén duyên với nghệ thuật từ khi còn là cô bé tuổi teen nhưng ước mơ của mẹ cô là con gái mình sẽ trở thành bác sĩ – một nghề cao quý được cả xã hội kính trọng. Năm 18 tuổi, thuận theo mong muốn của mẹ, cô gác lại con đường nghệ thuật, theo học ngành Y tại Mỹ. Nhưng cuối cùng, ngành học được trọng vọng và mong ước của người mẹ không thể chế ngự nổi giấc mơ nghệ thuật trong cô. Cô bỏ dở việc học, quay về Việt Nam theo đuổi giấc mơ ca sĩ và gặt hái được nhiều thành công. Tuy rằng vì chuyện

này mà mẹ con cô bất hòa, nhưng Tóc Tiên không hề hối hận, cô vẫn mong một ngày nào đó mẹ cô sẽ hiểu cho cô, cho con đường mà cô đã chọn.

Lấy bối cảnh tại Học viện Cơ khí Hoàng gia ICE ở Delhi, bộ phim điện ảnh Ấn Độ nổi tiếng “Ba chàng ngốc” kể về ba người bạn thân thiết với nhau ngay từ những ngày đầu nhập học. Trong bộ phim, nhân vật Farhan do R. Madhavan thủ vai là một người đam mê nhiếp ảnh nhưng phải học nghề kỹ sư theo nguyện vọng của cha: *“Tôi được sinh ra vào lúc 5 giờ 15 phút chiều. Lúc 5 giờ 16 phút cha tôi tuyên bố: ‘Con tôi sẽ trở thành một kỹ sư. Farhan Qureshi, kỹ sư công nghệ.’ Và cuộc đời tôi đã được đóng dấu.”* 4 năm sau, ngay trước kỳ thi cuối cùng ở trường đại học, Farhan đã nói với bố: *“Con không thích kỹ thuật, vì thế con sẽ trở thành một kỹ sư tồi... Bố, điều gì sẽ xảy ra nếu con trở thành 1 nhiếp ảnh gia? Con sẽ kiếm ít tiền hơn, mua một cái xe nhỏ hơn và có một ngôi nhà nhỏ hơn. Nhưng con sẽ hạnh phúc. Con sẽ rất hạnh phúc.”* Rồi anh đã bỏ kỳ thi cuối cùng ấy, nhận chiếc máy ảnh là quà tặng từ người cha từng mong mỏi anh trở thành một kỹ sư, và trở thành một nhiếp ảnh gia tài năng và hạnh phúc.

Nghề nghiệp là một phần quan trọng trong cuộc đời mỗi người, không đơn thuần là công cụ

mười sinh, nó còn là người bạn đồng hành cùng bạn 8 tiếng mỗi ngày, 5 ngày mỗi tuần trong suốt mấy chục năm cuộc đời. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bạn làm một công việc bạn không thích, nó giống như cưới và chung sống với một người bạn không yêu, thậm chí là chán ghét. Khi đó thứ bạn đang có không phải là cuộc sống, mà là địa ngục. Bởi vậy, nếu còn đang ngồi trên ghế nhà trường, bạn hãy nhớ rằng, hãy chọn ngành học mà bạn thích, đừng chọn ngành học mà người khác thích và “áp” lên bạn. Tất nhiên, không phải cứ học ngành nào là ra trường sẽ làm công việc đúng ngành đó. Nhưng học đúng ngành, làm đúng nghề, vẫn luôn mang đến cho bạn nhiều thuận lợi hơn trong công việc. Giơ tay ra, và nắm lấy ước mơ của mình, thật chắc!

Hãy viết ở đây một ước mơ mà bạn từng mơ
ngày thơ bé, họa sĩ, hay là siêu nhân?

Học tốt lý thuyết, đó là nền tảng của mọi thực tế

Người thực hành mà không có lý thuyết
giống như người thủy thủ lên tàu mà
không có bánh lái và la bàn và không bao
giờ biết mình rồi sẽ đạt tới đâu.

– LEONARDO DA VINCI

“Tớ học sư phạm Vật lý. Hồi sinh viên có đi gia sư
kiểm thêm, chủ yếu là dạy cho cấp Ba. Có lần thiếu
lớp nên tớ nhận gia sư cho một bé lớp 7. Một hôm
bé hỏi lý thuyết về áp suất chất lỏng – bình thông
nhau. Đây là lý thuyết môn Vật lý lớp 8, tớ đoán
là bé đọc được ở đâu đó nên muốn hỏi thêm. Thực
ra vì quen gia sư cho khối lớp cấp Ba nên tớ không
nắm rõ lý thuyết của chương trình Vật lý cấp Hai
lắm nhưng cũng đọc qua để đi dạy nên vẫn chỉ cho
bé là thế này, thế này... Hôm sau đi dạy, bé mếu
mếu bảo hôm nọ anh dạy sai, em thử làm ứng dụng
áp suất chất lỏng mà nó không thành công đây này.
Tớ giật mình xem lại sách thì đúng là nhầm lẫn

thật. Thế mới biết, lơ mơ lý thuyết thì lúc đi vào thực tế là cũng hỏng hết việc.”

(V.T.H – 26 tuổi, giáo viên Vật lý)

Nhắc lại câu chuyện đó, T.H cho biết, bé học sinh của cậu kiểm được một cái ống thủy tinh chữ U, định bụng sẽ biểu diễn cho hai cậu em trai sinh đôi lớp 4 xem ứng dụng của áp suất chất lỏng. Bé đổ một ít nước cho nước dâng lên lưng lưng cả hai đầu ống, thả vào mỗi đầu một quả bóng tennis và khẳng định với hai cậu em rằng, dù bé có đổ thêm nước vào đầu bên nào thì mực nước hai quả bóng vẫn dâng cao ở vị trí như nhau. Lần biểu diễn thứ nhất trót lọt, lần hai cũng vậy, đến lần ba, bé nổi hứng lấy chai dầu ăn ra đổ vào cho có màu sắc. Ai ngờ nước lúc này dâng bên cao bên thấp. Hóa ra tại ông thầy gia sư là cậu đã dạy thiếu lý thuyết, đáng nhẽ phải dạy đủ cho trò thì ông thầy bớt mất tí lý thuyết, chỉ còn: “Trong bình thông nhau, mặt thoáng của chất lỏng ở các nhánh luôn luôn cao bằng nhau.” Thế nên mới có chuyện bé học sinh đổ thêm dầu ăn vào bình, thay vì chỉ dùng thuần nước. Sai lý thuyết, tất yếu sai cả ứng dụng trong thực tiễn.

T.H cho biết, cậu vốn là người đề cao thực hành hơn lý thuyết. Cậu cho rằng, lý thuyết là thứ quá khuôn khổ, cứng nhắc, đôi khi sáo rỗng. Điều này cũng được

chứng thực trong vài năm trở lại đây, khi các nhà tuyển dụng liên tục kêu ca về nguồn nhân lực nặng lý thuyết, yếu thực hành. Dựa vào đó, nhiều học sinh, sinh viên dần xem nhẹ tầm quan trọng của học lý thuyết. Riêng T.H, cậu cũng thành thực thú nhận, ngoài lý do đó ra, lý do khác nữa là cậu vốn dĩ cũng... khá lười, sách giáo trình, giáo khoa, cậu đều đọc qua loa, hời hợt. Và cậu từng nghĩ cách học như vậy là ổn.

Có một sự thật rằng, nền giáo dục nước ta khá coi trọng lý thuyết. Suốt các cấp học cho đến khi học đại học, thực trạng này cũng không mấy thay đổi. Mà lý thuyết thì đa phần sẽ khô khan khó hiểu. Thử tưởng tượng, bài giảng chỉ dừng lại ở lý thuyết suông về phản ứng hóa học của sắt với oxi trong không khí qua phương trình: $3\text{Fe} + 2\text{O}_2 \rightarrow \text{Fe}_3\text{O}_4$; với bài giảng có kèm theo thí nghiệm thực tế, đốt cháy thanh sắt cháy sáng chói như pháo hoa thì bài giảng nào sẽ thu hút hơn? Rồi học lý thuyết xong lại thiếu thực hành nên lý thuyết cũng dần rơi rụng. Thế nhưng, để thực hành, để ứng dụng được, thì bắt buộc người học phải nắm rõ bản chất vấn đề, phải thực sự hiểu được lý thuyết. Càng học nhiều, càng học lên cao, lỗ thủng lý thuyết sẽ càng trở thành mối nguy trầm trọng. Bởi vậy, dù để cao thực hành nhưng bạn cũng cần phải *học tốt lý thuyết*, bởi đó là nền tảng của mọi thực tế.

Tuy không được học bài bản ở khoa Công nghệ thông tin của các trường đại học, cao đẳng, nhưng do có đam mê và vốn hiểu biết nhất định, cậu bạn trẻ quyết tâm mày mò tự học để làm lập trình viên. Tuy nhiều người nói với cậu rằng, muốn làm lập trình thì cứ tự học code rồi chăm... code là được, ở cái nghề này học lý thuyết nhiều cũng vô ích thôi, phải thực hành nhiều, mới thấy được code chạy thế nào, gửi nhận dữ liệu ra sao... Nhưng cậu không nghĩ như vậy, cậu quan niệm, lý thuyết không có thực hành chỉ là lý thuyết suông, nhưng thực hành mà không có lý thuyết, lại là thực hành không căn cứ. Cậu tìm sách về đọc, theo người bạn đang học ngành công nghệ thông tin ở một trường đại học đến học ké trên giảng đường, thậm chí còn đi học hộ người bạn đó! Sau mấy năm miệt mài, cậu đã trở thành một lập trình viên “cứng”. Nhờ học vững lý thuyết, quá trình thực hành, làm việc thực tế của cậu rất thuận lợi, cậu chia sẻ, chẳng hạn, do nắm vững lý thuyết về RestAPI¹, giờ cậu đã có thể viết thành thạo RestAPI bằng C#, Java, Python²...

1. REST API là một ứng dụng chuyển đổi cấu trúc dữ liệu có các phương thức để kết nối với các thư viện và ứng dụng khác. REST API không được xem là một công nghệ, nó là một giải pháp để tạo ra các ứng dụng web services.

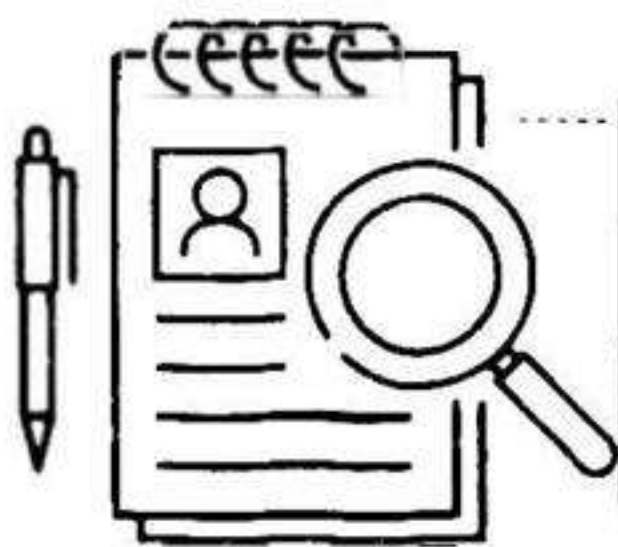
1. Ngôn ngữ lập trình.

Tham gia một phong trào tình nguyện dạy học miễn phí cho trẻ em ở các làng trẻ mồ côi, một bạn sinh viên ngành xã hội học cảm thấy rất thú vị vì ước mơ làm nhà giáo đã thành hiện thực. Do có năng khiếu về văn học, bạn được trưởng nhóm tình nguyện phân dạy bộ môn Ngữ văn cho các bé từ cấp Một đến cấp Hai. Có điều, do kiến thức các lớp đó đều đã lâu ngày không đụng đến, bạn khá lúng túng nên tự mua sách giáo khoa về nhà xem thêm. Vì không có nhiều thời gian nên bạn không thể xem hết các kiến thức. Thành ra lúc đi dạy, nhiều chỗ bạn dạy sai, dạy nhầm cho học sinh. Bị học sinh hỏi vặn lại, bạn mới ngỡ người. Hóa ra lý thuyết quan trọng đến như vậy, nhất là khi bạn là người đứng lớp, truyền giảng những lý thuyết ấy cho một thế hệ khác.

Leonardo da Vinci, danh họa lừng danh người Ý, đồng thời là một nhà sáng chế vĩ đại trong lịch sử nhân loại, chủ nhân của tuyệt tác Mona Lisa, và vô số những ý tưởng thiên tài vượt thời gian, đặc biệt là khái niệm về máy bay trực thăng, xe tăng, dù nhảy, việc sử dụng năng lượng mặt trời hội tụ, máy tính, lý thuyết sơ thảo về kiến tạo địa hình, tàu đáy kép, cùng nhiều sáng chế khác. Trong đó, một vài ý tưởng đã được thực tế hóa bằng thiết kế, đã được thực hiện và đem lại kết quả khả quan trong lúc ông còn sống.

Ngoài ra, với tư cách là một nhà giải phẫu học, nhà thiên văn học, địa chất học, địa lý học, kiến trúc sư, ông có đóng góp rất lớn vào kiến thức và sự hiểu biết những ngành này. Một trong những yếu tố dẫn đến cuộc đời thiên tài đó, có lẽ là nhờ vào thói quen học hỏi, tìm tòi lý thuyết vững chắc trước khi bắt tay vào thực hành. Điều này được thể hiện qua một câu nói rất nổi tiếng của ông: *“Dù chỉ nắm vững một kiến thức nào đó, cũng đều có ích cho trí óc, nó sẽ ném đi những thứ vô dụng nhưng giữ lại những thứ có ích.”*

La Sơn Phu Tử Nguyễn Thiếp – danh sĩ cuối đời Hậu Lê của nước ta đã từng khẳng định ba phương pháp của việc học đúng đắn: *“Học phải đi từ cơ bản đến nâng cao, học rộng phải biết tóm lược cho gọn và cuối cùng là cứ theo điều học mà làm tức học phải đi đôi với hành.”* Lý thuyết sẽ soi vào thực hành và từ thực hành sẽ nhớ lại lý thuyết. Học mà không hành thì chỉ là học vẹt, mau quên và lâu dần sẽ mất khả năng áp dụng vào thực tiễn. Nhưng ngược lại hành mà không học, về lâu về dài người ta sẽ chỉ làm việc theo kinh nghiệm sẵn có. Trân trọng cách học thực hành, nhưng luôn phải nhớ rằng, lý thuyết là gốc rễ cho mọi sự phát triển.

Hãy viết ở đây một môn học mà bạn cho rằng cần phải học tốt lý thuyết.

Học ít nhất một ngoại ngữ

Biết ngôn ngữ thứ hai là sở hữu linh hồn thứ hai.

— CHARLEMAGNE

“Anh là bác sĩ, kiêm giảng viên đại học. Từ xưa đi học, cử nghi học trường Y, ra làm trong ngành Y, cả ngày ngồi trong bệnh viện, thì cần gì ngoại ngữ. Thế là suốt bao nhiêu năm bỏ lơ việc học ngoại ngữ, đến cả thứ ngoại ngữ thông dụng nhất là tiếng Anh mà anh cũng chẳng biết chữ nào. Đến khi đi làm mới thấy hối hận em ạ. Trường bắt đầu mở rộng giao lưu quốc tế. Các hội thảo Y khoa quốc tế, các buổi Hợp tác liên kết đào tạo với các đại học từ Anh, Mỹ, Nhật, Hàn... rồi gặp gỡ chuyên gia nước ngoài... Những lúc đó, tất nhiên anh không bao giờ có suất trong ban đại diện làm việc với đối tác nước ngoài, chỉ có thể đến ngồi dự thôi. Cũng vì không có ngoại ngữ nên anh có muốn trao đổi chuyên môn với họ cũng chẳng được. Thiệt thời đủ đường.”

(M.T.L – 34 tuổi, giảng viên đại học)

Sau khi tốt nghiệp với tấm bằng hạng ưu, anh M.T.L được mời ở lại trường làm giảng viên, vừa nghiên cứu, khám chữa bệnh vừa giảng dạy. Anh cho biết, thời sinh viên, môn chuyên ngành, giờ thực hành nào anh cũng đạt kết quả cao. Nhưng riêng có ngoại ngữ thì anh bỏ bê vì cho rằng nó không quan trọng. Đến khi đi làm, cũng là lúc anh dần nhận ra lỗ hổng ngoại ngữ của mình có sức ảnh hưởng đến thế nào. Trường anh đang công tác, ngoài lĩnh vực giáo dục, còn sở hữu một bệnh viện đa khoa khá lớn trong khuôn viên trường, trung bình mỗi năm tổ chức gần chục hội thảo Y tế có sự tham gia của các chuyên gia Y tế đến từ nhiều nước phát triển trên thế giới. Không có ngoại ngữ, không có cơ hội làm việc trong ban đại diện đồng nghĩa với việc thành tích thi đua, phấn đấu của anh bị ảnh hưởng. Không chỉ có vậy, việc học hỏi thêm chuyên môn của anh cũng gặp khó khăn. “Có lần, trong một hội thảo, anh được một bác sĩ người Úc gửi tặng một cuốn sách Y khoa rất hay mà ở nước mình chưa xuất bản. Nhưng tiếng Anh dốt quá nên anh có đọc được đâu.”

Từ những bất cập đó, anh quyết tâm đăng ký đi học một lớp tiếng Anh buổi tối ở trung tâm Anh ngữ sau giờ làm. “Công việc của bác sĩ thì bận rộn, em biết rồi đấy, trực đêm trực hôm, sắp xếp được thời

gian đi học đã khó, học sao cho chữ vào đầu lại còn khó hơn. Tuổi anh cũng không còn trẻ, sức tiếp thu không còn được như các bạn trẻ mười tám, đôi mươi nữa. Nhưng biết sao bây giờ, phải cố thôi. Giá anh lường trước được những điều này khi còn trẻ thì hay biết mấy.”

Trong xu thế hội nhập ngày nay, ngoại ngữ – chủ yếu là tiếng Anh – đã trở thành một môn học bắt buộc trong hệ thống giáo dục, tùy theo vùng miền mà có thể là từ mầm non trở đi! Điều này phản ánh một thực tế rằng ngoại ngữ ngày càng có tầm ảnh hưởng quan trọng đến sự phát triển của xã hội và mỗi quốc gia. Từ thực tế và xuất phát nhiều đòi hỏi của cuộc sống, công việc, việc học ngoại ngữ ngày càng được chú trọng, từ ngoại ngữ cơ bản là tiếng Anh, đến những ngôn ngữ đang dần phổ biến khác như tiếng Trung, Pháp, Nhật... Dù vậy, không phải ai cũng chú trọng ngoại ngữ, có người do lười, ngại học, có người bao biện rằng mình bận không có thời gian, hoặc có người thì bỏ qua vì cho rằng ngoại ngữ không quan trọng, như anh bác sĩ T.H chẳng hạn. Hầu hết những người này đều sẽ một lần thấy hối tiếc vì lơ hổng ngoại ngữ này và ước ao rằng nếu có thể quay lại những ngày còn trẻ, ngoài chuyên môn, họ sẽ *học ít nhất một ngoại ngữ!*

Tốt nghiệp với tấm bằng hạng ưu nhưng cậu bạn cử nhân thương mại trẻ tuổi phải khó khăn lắm mới xin được việc làm tạm tạm. Công việc tốt thì không thiếu, nhưng ở đâu cũng đòi hỏi tiếng Anh hoặc “thành thạo ít nhất một ngoại ngữ như Anh, Trung, Nhật, Hàn...”. Và cậu không biết bất cứ một ngoại ngữ nào cả. Làm việc trong lĩnh vực xuất nhập khẩu nhưng do hạn chế về ngoại ngữ, cậu không được làm công việc giao dịch như ý muốn. Cũng bởi thiếu ngoại ngữ, cậu luôn có cảm giác thua kém đồng nghiệp cũng như không được cấp trên trọng dụng. Vốn là người không mấy tự tin, cậu càng trở nên tự ti trong môi trường làm việc này và cuối cùng vì quá chán nản, cậu đã nghỉ việc. Và như một cách để vực lại tinh thần, bồi đắp thêm năng lực bản thân, cậu đăng ký học ngoại ngữ và chọn tiếng Trung để bắt đầu lại từ đầu. Có chút muộn màng, nhưng cậu tin không bao giờ là quá muộn để bắt đầu một hy vọng.

Trên chuyến bay trở về nhà sau một chuyến du lịch, một cô gái ngồi cạnh một anh chàng ngoại quốc khá điển trai với mái tóc nâu và đôi mắt màu lục hết sức thu hút. Chàng trai có vẻ cũng có cảm tình với cô khi liên tục liếc nhìn, giúp đỡ cô khi cô loay hoay thắt đai an toàn hay nhận giùm cô suất ăn nhẹ tiếp viên hàng không phát cho. Sau ít phút im lặng, chàng trai

mở lời bắt chuyện với cô bằng tiếng Pháp! Cô gái có chút bất ngờ, bởi thật may mắn, vì yêu thích đất nước lãng mạn này, cô đã dành gần 2 năm để học tiếng Pháp và thời điểm hiện tại đã có thể giao tiếp khá tốt. Chuyến bay gần 3 giờ đồng hồ hôm đó không còn nhàm chán bởi những câu chuyện trên trời dưới bể hai người chia sẻ với nhau. Máy bay hạ cánh, chàng trai tiếp tục chuyến du lịch tại Việt Nam, hai người trao đổi email và số điện thoại để giữ liên lạc sau này. Cô gái thầm cảm ơn sở thích học ngoại ngữ, nhờ nó mà cô không bỏ lỡ một người bạn mới!

Vấn đề rào cản ngôn ngữ khi tham gia các đấu trường sắc đẹp quốc tế luôn là vấn đề muôn thuở của các hoa hậu Việt Nam khi “đem chuông đi đánh xứ người” và từ trước đến nay, người hâm mộ nước nhà đã nhiều phen phải chưng hửng, lắc đầu trước khả năng ngoại ngữ “ngắc ngứ” của nhiều người đẹp. Tuy vậy, trong số những hoa hậu Việt Nam, có một hoa hậu không chỉ có “sắc” mà chữ “tài” cũng khiến nhiều người phải ngưỡng mộ. Đó là hoa hậu Nguyễn Diệu Hoa, đăng quang Hoa hậu Việt Nam năm 1990 khi cô đang là sinh viên khoa tiếng Nga, Đại học Ngoại ngữ Hà Nội. Cho đến nay, với khả năng sử dụng trôi chảy 5 ngoại ngữ là Anh, Nga, Pháp, Ấn Độ, Thái Lan; tên cô đã được ghi vào sách kỷ lục Việt

Nam với danh hiệu “hoa hậu thông thạo nhiều thứ tiếng nhất”. Cũng một phần nhờ khả năng này mà khi tham gia cuộc thi “Mrs World - Hoa hậu Quý bà Thế giới”, cô đã ghi dấu ấn với bạn bè quốc tế và dễ dàng lọt vào Top 5 người đẹp nhất.

Caroline, nhà báo của BBC, người có thể nói các ngoại ngữ như Pháp, Đức và một chút tiếng Nga đã từng chia sẻ “Khi bạn đến một đất nước xa lạ nhưng nói được bằng ngôn ngữ của quốc gia đó, bạn sẽ tạo ra ấn tượng rất lớn với người dân bản địa. Bạn sẽ kết nối với mọi người theo một cách khác và thu về những trải nghiệm quý giá mà những người không biết tiếng bỏ qua mất”. Hãy chăm chỉ học ngoại ngữ, ít nhất là một ngôn ngữ khác ngoài ngôn ngữ mẹ đẻ, nó không chỉ thuận lợi cho sự nghiệp của bạn sau này, mà còn mang đến cho bạn vô vàn cơ hội khác trong cả cuộc sống cá nhân lẫn sự mở mang văn hóa, tâm hồn.

Mục tiêu ngoại ngữ nào mà bạn muốn chinh phục sắp tới, hãy viết ở đây nhé!

Học bằng tất cả sự cố gắng

Cố gắng, cố gắng, cố gắng và tiếp tục cố gắng là luật lệ phải đi theo để trở nên chuyên sâu trong bất cứ điều gì.

– W.CLEMENT STONE

“Kỳ này tớ ‘tạch’ 2 môn và không đủ điều kiện thi 1 môn trên tổng số 5 môn học. Vì sao à? Vì học kiểu nửa vơi đầy. Mỗi thứ biết một ít. Đi học thì bữa đực bữa cái. Hôm nào trời mưa với lạnh là tớ nghỉ học luôn. Tớ cũng đang lo lắm đây. Gần năm cuối rồi mà số tín chỉ tích lũy của tớ chưa được một nửa so với yêu cầu tốt nghiệp. Nợ đầm đìa từ năm nhất đến giờ, cứ chưa kịp trả môn này lại nợ tiếp môn khác. Cảnh cáo của nhà trường à? Tớ có nhận 2 cảnh cáo rồi, mà quy định của trường tớ là sinh viên nào nhận đến cảnh cáo thứ 3 thì có nguy cơ bị đuổi học vĩnh viễn...”

(N.Q.Đ – 22 tuổi, sinh viên đại học)

Khuôn mặt Q.Đ lộ rõ vẻ lo lắng, bồn chồn. Cậu bạn hiện đang là sinh viên năm thứ 4 ngành kỹ thuật cơ khí có tổng thời gian khóa học là 5 năm. Ở nhiều trường đại học đào tạo về kỹ thuật, lượng sinh viên bị buộc thôi học mỗi kỳ, mỗi năm học luôn rất nhiều và số sinh viên trụ lại được đến ngày tốt nghiệp cuối khóa thường không quá 50% tổng số sinh viên nhập học đầu khóa. Q.Đ cho biết trường của cậu cũng không phải ngoại lệ và ngay trong lớp đại học của cậu, từ sĩ số 89 sinh viên năm thứ nhất, đến năm thứ tư chỉ còn 55 người. Một số người bị buộc thôi học ngay từ năm 2, năm 3, có người bị đánh tụt xuống học cùng khóa dưới. Và ngay trong số 55 sinh viên còn trụ lại đến năm thứ 4 này, cũng có không ít người đang phải đối mặt với nguy cơ bị đuổi học, trong đó có cậu bạn Q.Đ.

Q.Đ cho biết, sau nhiều năm phổ thông học hành miệt mài cho kỳ thi đại học, cậu nhập học đại học với tâm lý “xả hơi”. Cuộc sống trọ học nơi thành phố lớn, không còn chịu sự quản thúc của bố mẹ, cậu bắt đầu làm quen với những thú vui đô thị. Học hành không còn là mối quan tâm hàng đầu của cậu và ngay từ những kỳ học đầu tiên, cậu đã trượt môn liên tục, nhiều môn chỉ đủ điểm qua. Q.Đ tâm

sự thêm: “Tớ chưa bao giờ thực sự cố gắng trong bất cứ môn học nào cả. Lúc nào tớ cũng học với tâm lý ‘qua là được, 5 điểm là xong’ nên dù qua môn thì điểm cũng thường rất thấp. Hậu quả của tâm lý học như vậy thì sờ sờ ngay trước mắt rồi, nhưng có lẽ vì cứ lặp đi lặp lại trong thời gian dài nên nó thành thói quen rồi. Giờ bảo tớ ngồi vào bàn học nghiêm túc, chăm chỉ, cố gắng hết sức á? Tớ chịu, không làm được đâu.”

Thói quen học “lớt phớt” của Q.Đ không hề hiếm trong giới trẻ hiện nay, đặc biệt ở lớp sinh viên đại học. Hậu quả nhãn tiền mà cách học này mang lại, đầu tiên chính là kết quả học tập, thi cử sa sút, đối mặt với nguy cơ thi trượt, học lại, thi lại, đúp học và thậm chí là bị đuổi học. Mặt khác, việc học tập, dù là lý thuyết hay thực hành, nhưng nếu không học đầy đủ, kiến thức bạn học được sẽ không toàn diện, vấn đề không được lĩnh hội một cách bài bản và chuyên sâu. Nhìn xa hơn, thói quen học hành “lớt phớt”, về lâu dài, sẽ hình thành tư duy “ngại cố gắng”, làm gì cũng không đến nơi đến chốn, dễ chán nản, bỏ cuộc. Để tránh hình thành tư duy độc hại này, nếu đã ngồi vào bàn học, hãy nhớ luôn học với tất cả sự cố gắng!

Cầm bảng điểm đại học trên tay, chàng cử nhân trẻ không khỏi tiếc nuối, giá như mỗi môn cậu gắng học thêm một chút, điểm thành phần nhỉnh lên một tẹo, có lẽ giờ này bảng điểm cậu cầm trên tay đã đẹp hơn với điểm phẩy đủ nhận tấm bằng loại Giỏi. Vẫn biết rằng điểm số không phải là tất cả và bằng cấp đôi khi chỉ là tấm giấy thông hành giúp cậu đi bước đầu tiên qua cánh cửa nhà tuyển dụng nhưng nếu quãng thời gian đó, cậu cố gắng thêm, mỗi ngày một chút, kết quả chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều. Rồi nhà trường, cậu bắt đầu cuộc sống của một người đi làm và tiếp tục học, học ở cơ quan, học từ đồng nghiệp, những khóa học trực tuyến bổ trợ nghề nghiệp. Và với kinh nghiệm rút ra từ trước, cậu đã nỗ lực hơn trong việc học và thu về những kết quả thật tròn đầy.

Nuôi ước mơ trở thành một bác sĩ phẫu thuật, cô bé nữ sinh cấp Ba xác định phải học tập thật tốt mới có thể thi đỗ vào các trường đại học Y danh giá có điểm đầu vào thường rất cao. Không muốn con gái phải chịu quá nhiều áp lực, bố mẹ cô bé luôn nói: “Bố mẹ không cần con nhất thiết phải thi đậu. Chỉ cần trong quá trình học, con hãy cố gắng hết sức mình, như vậy thì dù sau này kết quả có ra sao, con cũng

sẽ không phải hối hận vì trước kia đã không làm hết sức.” Nghe lời bố mẹ, cô bé không quá đặt nặng mục tiêu mà luôn làm tốt và cố gắng hết mình trong quá trình học. Kỳ thi năm đó, cô bé làm bài thi khá tốt và kết quả là vừa đủ điểm đậu vào một trường đại học Y có tiếng. Nhìn thành quả hôm nay, rồi nhìn lại chặng đường ngày hôm qua, cô bé luôn thâm cảm ơn sự nỗ lực không ngừng nghỉ của bản thân và sự quan tâm đúng cách và hết sức tâm lý của bố mẹ.

Lọt Top “30 Under 30” – Top những nhân vật trẻ nổi bật nhất Việt Nam do Forbes bình chọn năm 2015 khi tuổi đời lúc ấy mới vừa 27, cô gái trẻ sinh năm 1988 Nguyễn Hà Linh hiện là CEO hệ thống đồ ăn Thái Koh Samui Hut gồm 6 cửa hàng trên địa bàn Hà Nội, đồng sở hữu 4 cửa hàng Cafe Cộng và là CEO của trung tâm tiếng Anh Ibest với thu nhập luôn ở mức 9 chữ số mỗi tháng. Tuy vậy, giữa những thành công, điều tiếc nuối nhất của nữ doanh nhân trẻ là cô đã không hoàn thành việc học đại học, chỉ vì đã không nỗ lực làm hết sức, bung hết năng lượng tiềm ẩn trong mình. Cô chia sẻ, “Mình nghĩ, các bạn trẻ, dù khao khát khởi nghiệp, muốn được làm chủ cuộc đời mình đến đâu, cũng cần học hành tử tế và nghiêm túc trước khi bắt đầu làm gì đó.”

Có một câu nói truyền cảm hứng như thế này: “Cố gắng trở nên ưu tú hơn có đôi khi là một việc hết sức thú vị, vậy nên thay vì nói câu ‘Tôi không biết’, hãy nói ‘Tôi có thể học’.” Kiến thức là đại dương bao la, và những gì chúng ta đã biết chỉ là một giọt nước. Dù không thể chiếm lấy cả đại dương, nhưng gom góp càng nhiều giọt nước, chẳng mấy chốc bạn sẽ có một cốc, một âu, một bể nước đầy. Hãy luôn cố gắng hết sức có thể trong việc học để tự trau dồi bản thân nhiều nhất có thể và chuẩn bị tốt cho hành trang tương lai ngày sau.

Nếu thời gian quay trở lại, bạn sẽ chăm chỉ hơn ở môn học nào?

Đừng quên những kỹ năng mềm

Giao tiếp là một kỹ năng bạn có thể học. Nó cũng giống như đi xe đạp hay tập đánh máy. Nếu bạn sẵn sàng nhọc công vì nó, bạn có thể nhanh chóng cải thiện chất lượng của mọi phần trong cuộc sống của mình.

– BRIAN TRACY

“Tớ gặp khá nhiều rắc rối trong cuộc sống cá nhân lẫn trong công việc bởi sự thiếu hụt kỹ năng mềm. Đầu tiên là kỹ năng giao tiếp. Tớ cực kém khoản này. Lý do là vì bản thân tớ vốn là người nhút nhát, đã thế lại lười giao du, gặp gỡ, mở rộng quan hệ. Thành ra với người thân người quen thì nói tía lía, nhưng gặp người lạ thì tớ run đến nỗi nói không thành câu. Vì vấn đề này mà hồi mới ra trường tớ gặp nhiều vụ dở khóc dở cười lúc đi phỏng vấn lắm, toàn nói hớ, không thì bị người phỏng vấn bắt bẻ mà không đáp lại được. Sau nữa là khả năng tập trung, tớ tập trung rất kém, không bao giờ chú tâm làm một việc gì từ đầu

đến cuối mà hay bị phân tâm. Nói chung, tớ yếu kém khá nhiều các kỹ năng mềm và nhận ra đây thực sự là một điểm yếu nguy hiểm và cản trở tớ rất nhiều trong cuộc sống. Ngày đi học, tớ lại cứ nghĩ chỉ cần học tốt kiến thức chuyên môn là đủ, và lầm tưởng rằng bằng điểm 'phẩy' cao với cái bằng cử nhân loại Giỏi sẽ cứu được tớ..."

(V.T.H.G – 25 tuổi, nhân viên marketing)

Theo định nghĩa của Wikipedia, kỹ năng mềm là (hay còn gọi là kỹ năng thực hành xã hội) là thuật ngữ liên quan đến trí tuệ xúc cảm dùng để chỉ các kỹ năng quan trọng trong cuộc sống con người như: kỹ năng sống, giao tiếp, lãnh đạo, làm việc theo nhóm, kỹ năng quản lý thời gian, thư giãn, vượt qua khủng hoảng, sáng tạo và đổi mới... Còn kỹ năng cứng để chỉ trình độ chuyên môn, kiến thức chuyên môn hay bằng cấp và chứng chỉ chuyên môn.

Thực tế cho thấy sự thành công của mỗi cá nhân phụ thuộc nhiều vào những kỹ năng mềm họ được trang bị. Kỹ năng mềm chủ yếu là những kỹ năng thuộc về tính cách con người, không mang tính chuyên môn, không thể sờ nắm, không phải là chúng quyết định khả năng bạn có thể trở thành nhà lãnh đạo, thính giả, nhà thương thuyết hay

người hòa giải xung đột. Những kỹ năng cũng ở nghĩa trái ngược thường xuất hiện trên bản lý lịch-khả năng học vấn của bạn, kinh nghiệm và sự thành thạo về chuyên môn.

Như vậy, kỹ năng mềm là dạng “trí tuệ cảm xúc”, không mang tính chuyên môn, không thể sờ nắm, không phải là kỹ năng cá tính đặc biệt nên trong hệ thống giáo dục hiện nay, kỹ năng mềm chưa được đưa vào giảng dạy như một môn học bắt buộc mà chỉ có thể học được thông qua sự rèn luyện trong cuộc sống. Bởi vậy mà các bạn sinh viên hiện nay đã xem nhẹ các kỹ năng mềm, lúng túng từ những điều cơ bản nhất như giao tiếp thường nhật kém, không biết lập kế hoạch học tập, gặp khó khăn khi quản lý và cân bằng thời gian nghỉ ngơi với làm việc, không chịu được áp lực...

Thiếu hụt kỹ năng mềm mang đến rất nhiều hệ lụy trong cuộc sống. Từ cuộc sống cá nhân, việc yếu kém các kỹ năng cân bằng cảm xúc, lạc quan sẽ khiến bạn luôn sống một cuộc đời u ám, nhìn mọi việc theo chiều hướng tiêu cực. Hoặc thiếu hụt kỹ năng vượt qua khủng hoảng, bạn sẽ rất khó đứng dậy sau một thất bại trong học tập, một nỗi đau tình cảm cá nhân... mãi chìm đắm trong khủng hoảng và dần

đánh mất mình. Đến cuộc sống công việc, nếu không tốt trong kỹ năng tư duy sáng tạo, bạn mãi là một nhân viên chậm chạp, thiếu cầu tiến, ù lì. Thiếu kỹ năng chịu áp lực, bạn rất dễ nhảy việc liên tục và luôn trong tình trạng “làm lại từ đầu”.

Bởi vậy, những người trẻ tuổi còn ngồi trên ghế nhà trường, học tốt chuyên môn là điều thực sự cần thiết, nhưng hãy nhớ *đừng quên những kỹ năng mềm*.

Mới tốt nghiệp đại học được hơn 1 năm nhưng một cô cử nhân đã “nhảy” đến 6 chỗ làm, đều là những công việc full-time sau khi tốt nghiệp cả. Mỗi công việc, cô thường chỉ trụ được đôi tháng, cá biệt có những nơi, cô vào làm mới được... 1 ngày đã lặng lẽ nghỉ luôn không một lời báo trước. Lý do cô chán việc, nghỉ việc thì vô vàn. Chỗ thì tại sếp khó tính, hay soi nhân viên lướt facebook trong giờ, chỗ thì tại ngồi cạnh mấy chị đồng nghiệp hay buôn chuyện, chảnh chọe bắt nạt nhân viên mới, chỗ thì tại cơ sở vật chất kém, đến máy tính làm việc cũng không cấp cho nhân viên... Hoặc như chỗ làm mà cô bạn này chỉ trụ được có 1 ngày, đó là một trung tâm Anh ngữ với đặc thù làm việc ngoài giờ hành chính, hôm đầu tiên đi làm, cô bạn được giao việc đến tận... 11 giờ đêm mới về đến nhà! Tựu trung lại, mọi lý do đều

xuất phát từ khả năng chịu đựng áp lực công việc kém của cô. Mọi nhân viên khi mới bắt đầu đi làm đều cần trải qua khoảng thời gian thử thách chuyên môn, kinh nghiệm, sức bền... Với sự thiếu hụt khả năng chịu áp lực đó, sự nghiệp của cô ắt còn chông chênh và cuộc sống cá nhân chắc cũng không mấy suôn sẻ.

Sau một đợt tinh giản biên chế, anh họa sĩ bị mất việc tại cơ quan nhà nước mà anh đã có gần chục năm gắn bó. Vì sao đã gắn bó nhiều năm như vậy mà anh vẫn thuộc diện bị cắt giảm? Là bởi từng ấy năm làm việc, anh chưa từng được đánh giá tốt về năng lực. Dù làm công việc mang tính nghệ thuật nhưng anh lại rất ù lì, lười tư duy, sáng tạo. Các sản phẩm anh làm ra luôn bị đánh giá thấp về chất lượng, bố cục và màu sắc rất tẻ, ý tưởng đều là đi “xào” lại, copy khắp nơi. Vì vậy, dù là nhân viên có thâm niên, nhưng anh vẫn nằm trong diện bị cắt giảm. Thất nghiệp, anh mang hồ sơ đi rải ở một vài doanh nghiệp tư nhân và may mắn được một đơn vị nhận. Tuy nhiên, anh cũng không trụ được lâu. Môi trường làm việc tư nhân luôn năng động, cạnh tranh và cầu tiến, hoàn toàn không có chỗ cho những người lười suy nghĩ như anh. Thất nghiệp ở tuổi 35, liệu người đàn ông này có biết nhìn lại những khiếm khuyết của mình?

Nhiều người cho rằng Winston Churchill bẩm sinh đã là một nhà hùng biện vĩ đại. Tuy nhiên, ít ai ngờ rằng, ở tận tuổi 29, Nghị sĩ Winston Churchill đã có lần gần như đóng băng nhiều phút trước cử tọa và chỉ nói lắp bắp được vài câu trong một buổi phát biểu của nghị viện. Sự thiếu hụt kỹ năng giao tiếp, diễn thuyết đã đẩy ông vào một trong những tình huống trớ trêu. Ông trở về chỗ ngồi, cảm thấy thất vọng to lớn với chính mình và thề sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra lần thứ hai. Sau một thời gian trui rèn, Winston Churchill vượt qua nhược điểm của chính mình, ngày càng trở nên kiên cường và liên tiếp gặt hái thành công: lần lượt giữ chức vụ Giám đốc ngân khố quốc gia, Bộ trưởng Bộ Tài chính và sau đó là Thủ tướng Anh. Đến nay, ông đã ghi dấu trong lịch sử nhân loại với tư cách là một trong những chính trị gia có tầm ảnh hưởng lớn nhất thế kỷ XX.

Kiến thức chuyên ngành – tức những kỹ năng “cứng” là yếu tố quyết định giúp bạn có thể lập nghiệp trong tương lai. Nhưng để có thể vượt qua những khó khăn và thử thách trong tương lai, thì những kỹ năng đó hoàn toàn là không đủ. Bởi vậy, ngay từ bây giờ, bạn hãy học cách trang bị thêm cho mình những kỹ năng khác, như cách tập trung trong một không

gian đông đúc, cách làm việc nhóm hiệu quả, làm thế nào để vượt qua áp lực... Những kỹ năng ấy, chính là những kỹ năng mềm, những kỹ năng tối quan trọng giúp bạn sống sót và thành công trong một thế giới ngày càng nhiều biến động.

Kỹ năng mềm mà bạn nhất định phải trau dồi trong thời gian tới.

Đọc sách thật nhiều

Người càng thông thái, càng đọc nhiều,
và những người thông thái nhất là những
người đọc nhiều nhất.

– HANS CHRISTIAN ANDERSEN

“Tớ vẫn nhớ buổi ra mắt gia đình bạn gái hôm ấy. Đúng là một ngày... định mệnh! Yêu nhau được hơn một năm, cũng đã xác định tính chuyện lâu dài nên hai đứa quyết định đưa nhau về ra mắt hai bên gia đình. Bọn tớ thống nhất là để tớ ra mắt nhà cô ấy trước. Bố mẹ cô ấy đều là giáo viên. Trước khi về, cô ấy dặn dò tớ trước là bố cô ấy rất mê đọc sách, nhất là thể loại văn học kinh điển, tủ sách nhà cô ấy dễ phải đến hàng trăm cuốn. Khổ nỗi tớ có bao giờ đọc sách đâu. Nhưng vì muốn ghi điểm với bố vợ tương lai nên tối trước hôm về nhà cô ấy, tớ tra google tóm tắt của mấy truyện kinh điển mà cô ấy nói là bố cô ấy thích để về lấy cái... chém gió với cụ. Buổi ra mắt hôm ấy, sau bữa cơm, cô ấy với mẹ ra vườn hái ít trái cây còn

tờ với bác trai ngồi uống nước, nói chuyện và y như rằng, bác đem mấy cuốn kinh điển kia ra phân tích. Chắc mẩm học thuộc rồi, tờ cũng hứng chí để thêm mấy câu phụ họa với bác, ra chiều ta đây cũng chăm đọc. Ai dè đọc lớt phớt, nên tờ nhớ lung tung hết cả. Nhân vật truyện này ráp vào truyện kia. Cùng một truyện thì nhớ nhầm tên hết cả. Nhớ lại điệu cười tủm tỉm của bác ấy hôm đó, tờ vẫn còn thấy xấu hổ!”

(M.H.N – 28 tuổi, kỹ sư đường ống nước)

Đó là một kỷ niệm nhớ đời của chàng trai H.N. Cũng may là bố vợ tương lai không chấp nhặt cái tật bốc phét của H.N nên giờ ông đã trở thành bố vợ chính thức của anh được hai năm rồi. Cũng không thể hoàn toàn phê phán thói quen lười đọc sách văn học của H.N, bởi với nghề nghiệp kỹ thuật đặc thù như anh, ít người có hứng thú với các dòng sách văn học. Tuy vậy, thực tế thì không chỉ sách văn học, H.N... chẳng hứng thú với loại sách nào cả. Từ sách giải trí, đến sách tham khảo, sách kỹ năng... H.N cho biết, chỉ cần lật được vài trang là anh buồn ngủ díp mắt. Loại sách duy nhất anh có thể đọc và vẫn tỉnh táo đọc là... truyện tranh mà còn phải càng ít chữ càng tốt!

Trên thực tế, hầu như ai cũng biết ít nhiều về những lợi ích của việc đọc sách: từ những lợi ích rõ

ràng nhất như cung cấp kiến thức, giải trí... đến những lợi ích sâu xa hơn như kích thích tinh thần, giảm căng thẳng, cải thiện trí nhớ, tăng cường khả năng tư duy, phân tích. Tuy vậy, trong một thế giới hiện đại có quá nhiều phương thức vui chơi giải trí như ngày nay, việc dành chút thời gian mỗi ngày để đọc sách dần trở nên quá khó khăn với nhiều người. Người ta có thể dành hàng tiếng đồng hồ đi mua sắm, chơi game, lướt web, nhưng ngày càng ít người có thể dành 15, 30 phút mỗi ngày để đọc sách. H.N cho biết, những lúc rảnh rỗi, anh có thể chơi Võ lâm truyền kỳ cả ngày, nhưng không thể đọc sách lấy nổi vài chục phút.

Dù vậy, cũng không ít người hiểu rõ giá trị của thứ gọi là “kho tàng tri thức nhân loại”. Trên đường phố, trong quán cà phê, góc thư viện hay bến chờ xe buýt... ta vẫn dễ dàng bắt gặp hình ảnh những người cầm trên tay cuốn sách và say sưa đọc. Già có, trẻ có, trung niên có, sách văn học có, sách kỹ năng có, sách danh nhân cũng có... Quả thực, ở bất kỳ thời đại nào, không một phương tiện nào có thể truyền tải tri thức súc tích, hữu hiệu, bổ ích và thân thuộc hơn những quyển sách. Trên con đường trí tuệ, đừng bao giờ quên việc *đọc sách thật nhiều*.

Anh nhân viên kinh doanh nọ, dù làm ở một công ty xuất bản và phát hành sách tư nhân, nhưng lại rất lười đọc sách. Công việc hằng ngày của anh là đi giao sách đến các cửa hàng, theo dõi tiến độ bán hàng và tình hình tiêu thụ các đầu sách trên thị trường cùng một số công việc lặt vặt khác. Để giới thiệu đầu sách của công ty đến các nhà sách, cửa hàng sách, anh thường được các biên tập viên cung cấp mỗi đầu sách một tóm tắt nội dung nhỏ và đọc thuộc nó để “chào hàng” các nhà sách. Tuy vậy, sau nhiều lần ấp úng khi bị hỏi sâu vào nội dung một cuốn sách, anh quyết định thử đọc thực sự cuốn sách đó nhằm nắm vững nội dung. Càng đọc càng ham, anh dần dần biến việc đọc sách thành thói quen hằng ngày và ngày càng học hỏi được nhiều từ những quyển sách. Có lẽ nhờ đó, mà sau một vài năm phấn đấu, anh dần đạt được những bước tiến trong sự nghiệp, không còn là anh nhân viên giao sách đơn thuần ngày nào, thay vào đó là một trưởng phòng kinh doanh nhạy bén, hiểu biết và luôn cầu tiến.

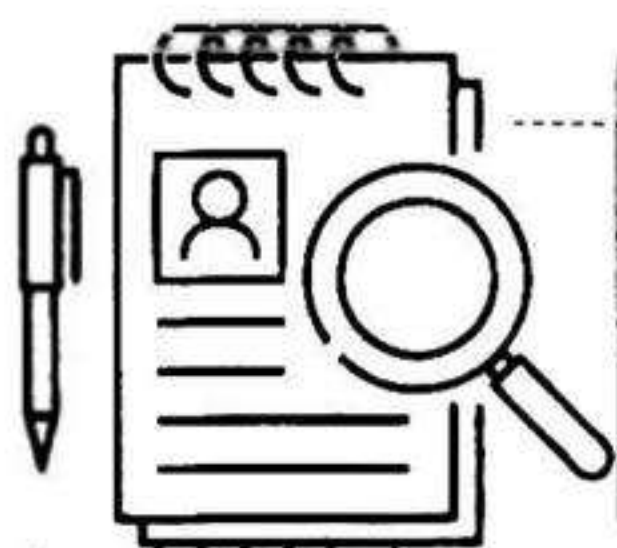
Học ngành ngôn ngữ Anh, ngoài tài liệu giáo trình trên lớp, một cậu sinh viên rất thích đọc thêm bản gốc các cuốn văn học kinh điển như *Gone With The Wind* của Margaret Mitchell, *Wuthering Heights* của Emily Bronte, *The Hobbit* của J.J.R. Tolkien, *Tô*

Kill A Mockingbird của Harper Lee... Nhờ việc chăm chỉ đọc sách, cậu học hỏi được rất nhiều từ vựng, ngữ pháp, những cách diễn đạt phong phú, rất “đắt”. Từ đó, cậu luôn là sinh viên có điểm môn Writing cao nhất lớp, đồng nghĩa với những kỹ năng khác như Reading, Listening, Speaking cũng được nâng cao đáng kể. Ra trường, với vốn ngoại ngữ chắc chắn, cậu nhanh chóng tìm được vị trí giáo viên tại một trung tâm Anh ngữ lớn và tiếp tục truyền đam mê ngoại ngữ cũng như thói quen đọc sách đến các thế hệ học viên của mình.

Suh Kyung-Bae là Chủ tịch và Giám đốc Điều hành của công ty mỹ phẩm Amorepacific và là người giàu thứ hai Hàn Quốc. Tạp chí *Forbes* ước tính khối tài sản mà ông Suh đang nắm giữ có trị giá 8,4 tỷ USD. Là công ty làm đẹp lớn nhất Hàn Quốc và là nhà sản xuất mỹ phẩm lớn thứ 7 trên thế giới, Amorepacific hiện đang sở hữu những thương hiệu nổi tiếng như Sulwhasoo, Laneige và Innisfree. Để đạt được thành công đó, trong một bài phỏng vấn, ông Suh tiết lộ mình luôn duy trì 3 thói quen, và một trong những thói quen đó là đọc một cuốn sách bất cứ khi nào có thể. Tỷ phú Hàn Quốc cho biết, việc đọc sách liên tục khuyến khích ông mở rộng thêm những chân trời mới. Ông phát biểu: “Đọc sách giúp

tôi tích lũy thêm kiến thức mà trước đây tôi chưa biết đến, và thúc đẩy tôi học hỏi nhiều hơn.”

Qua hàng ngàn năm lịch sử thặng trầm, sách, từ hình hài thô sơ nhất trên phiến đất sét, tấm thẻ tre... đến những dạng thức hiện đại hơn như sách giấy, hay thậm chí là ebook trong thời đại công nghệ số, vẫn luôn giữ vững vai trò đặc biệt quan trọng của mình trên tiến trình phát triển của nhân loại. Sách mãi là kho tàng tri thức của nhân loại đem lại cho con người sự hiểu biết về thế giới xung quanh và về chính con người. Có câu: “Bộ lông làm đẹp con công, tri thức làm đẹp con người”. Nếu không có kiến thức, con người không thể tồn tại trong xã hội đang phát triển và luôn đòi hỏi tri thức. Ngay từ lúc này, hãy bắt đầu tích lũy cho kho tàng kiến thức của mình những đầu sách thật hay, thật giá trị, hay thậm chí chỉ là những đầu sách giải trí, chúng vẫn luôn ít nhiều mang đến cho ta điều gì đó, như là niềm tin vào cuộc sống, niềm xúc động trước những mối tình cảm thiêng liêng... Người trẻ ạ, hãy đọc sách, thật nhiều!

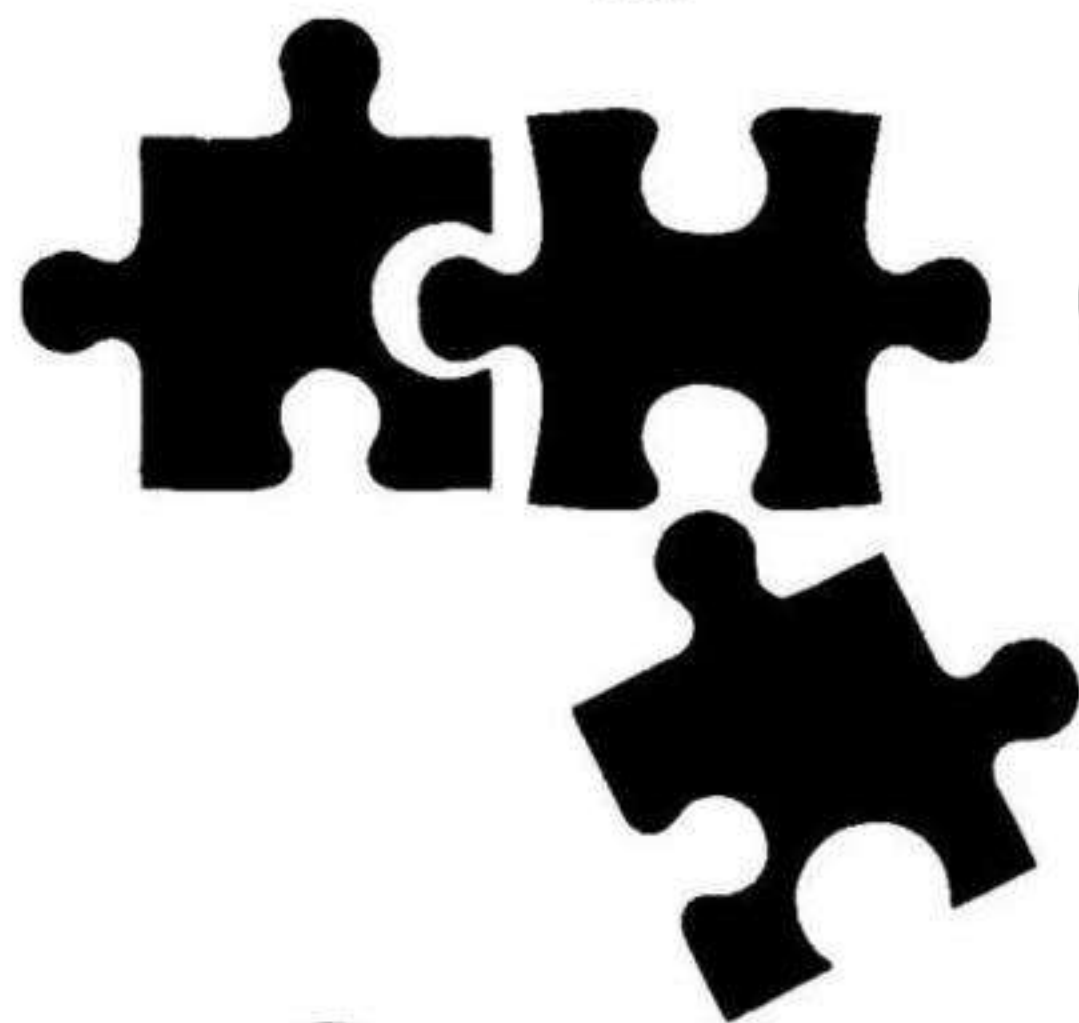

Cuốn sách bạn đọc gần đây nhất là gì, và ấn tượng về nó ra sao?

Chương 4

Cho đam mê và cho công việc

Xác định đam mê và quyết tâm theo đuổi

Đam mê tái tạo thế giới cho tuổi trẻ. Nó khiến mọi thứ trở nên sống động và đáng kể.

– RALPH WALDO EMERSON

“Đây là xưởng dạy vẽ của tớ. Mới được hơn một năm thôi, mọi thứ còn non trẻ lắm, nhưng khi bắt đầu tạo nên nó, tớ đã đem hết dũng khí ra để thực hiện. Thực tế trước đây tớ làm ở mảng kiến trúc công trình. Ban đầu, tớ cũng không thực sự biết mình đam mê cái gì đâu. Đơn giản là tớ thích vẽ. Mà thầy giáo, kiến trúc sư, hay họa sĩ, thậm chí giờ như thiết kế... thì cũng là công việc vẽ vờn cả. Tớ cứ mông lung như vậy một thời gian dài rồi mới nhận ra. Tớ thích vẽ, vẽ như một họa sĩ, chứ không phải như một kiến trúc sư. Và tớ thích dạy học, tớ thích truyền đam mê và kiến thức của mình cho những người học trò có cùng chung tình yêu với giấy, màu. Dù hơi muộn nhưng cuối cùng tớ cũng biết được tớ thực sự yêu thích cái

gi và muốn trở thành ai trong xã hội này: Một thầy giáo dạy vẽ, đúng rồi, tớ muốn làm một thầy dạy vẽ.”

(L.H.D – 25 tuổi, giáo viên dạy vẽ)

H.D kể câu chuyện của mình ngay trước cửa lớp học Mỹ thuật của mình, một lớp học kiểu xưởng sáng tác với phần mái nhà bằng tôn lạnh màu mận chín, những bức tường quét vôi cũ kỹ. Hôm nay cậu đứng lớp Màu nước căn bản. Trước đây, cậu chọn học ngành Kiến trúc bởi nghĩ rằng bản thân thích vẽ thì đây sẽ là một ngành nghề phù hợp, hơn nữa lại còn là ngành nghề hứa hẹn địa vị và sự trọng vọng của xã hội. Nhưng càng học cậu càng thấy mình không hợp với những hình khối của AutoCad, 3Dmax... Cậu dần dành thêm thời gian luyện vẽ bên ngoài và tập trung vào Hội họa thay vì Kiến trúc. Yêu thích chất liệu màu nước từ lâu, cậu luyện tập chăm chỉ và chẳng bao lâu đã nổi danh trong giới mỹ thuật với biệt danh “Phù thủy màu nước”, sau đó nhận được khá nhiều lời mời cộng tác vẽ minh họa, vẽ bìa sách... của các đơn vị.

Xưởng dạy vẽ này là mơ ước ấp ủ trong cậu từ lâu nhưng vì nhiều lý do như kinh phí, thời gian, cản trở của công việc kiến trúc hiện tại khiến mãi đến gần đây, cậu mới thực hiện được. Trước khi quyết tâm

đến với đam mê của mình, đã không ít lần cậu băn khoăn suy nghĩ, cùng là vẽ, cùng là nghệ thuật, thôi thì cứ làm tiếp kiến trúc thì có sao, vừa hợp ngành học, vừa có sẵn kinh nghiệm rồi, và gia đình cũng mong mỏi như vậy. Như cậu đã chia sẻ ở trên, chính cậu cũng loay hoay mãi trên con đường đi tìm đam mê của mình. Bởi vậy, cậu có khuyên rằng, làm gì thì làm, hãy cứ xác định chính xác mình thích gì, mình thật sự đam mê điều gì đi đã.

Thực tế không ít người trẻ hiện nay loay hoay không biết đam mê của mình là gì. Có người thấy làm công việc này một thời gian thì chán, vậy là chuyển ngay sang công việc khác, làm thêm một thời gian, lại chán, lại muốn nhảy nghề. Họ cứ loay hoay như vậy là bởi ban đầu họ không biết mình thực sự yêu thích điều gì. Để không lãng phí thời gian và tuổi trẻ, ngay từ lúc này, bạn hãy *học cách xác định đam mê và quyết tâm theo đuổi*.

Một cô giao dịch viên ngân hàng rất thích làm bánh. Ban đầu chỉ đơn giản là sở thích phục vụ cho bản thân và gia đình, sau đó, bạn bè gợi ý cô thử bán bánh online và thực sự những chiếc bánh của cô vô cùng đắt khách. Những chiếc cookies nhỏ xinh, lát bánh mousse mềm mịn hay hộp bông lan trứng muối

vàng ươm như liều thuốc tinh thần giải tỏa tâm trạng cho cô sau một ngày làm việc căng thẳng. Dần dần, cô nhận ra niềm vui thực sự của cô luôn xuất hiện vào lúc chiều tà khi tan làm, hăm hở trở về căn bếp nhỏ, nhận đơn hàng, lắng nghe yêu cầu, chia sẻ và phản hồi của khách về sản phẩm, tự tay nhào bột, nướng bánh... Còn vào ban ngày, 8 tiếng công sở không hề mang đến nụ cười. Cô đấu tranh với nội tâm, rồi đấu tranh với chính gia đình mình. Cô thích làm bánh. Làm bánh là đam mê của cô. Cô nhìn thấy lòng mình rồi và cô muốn theo đuổi cái đam mê đó. Cô quyết định dùng hết khoản vốn tiết kiệm từ thời sinh viên để mở một tiệm bánh nho nhỏ cuối ngõ. Ban đầu, cô xin nghỉ việc tạm thời mấy tháng không lương ở ngân hàng. Sau đó, khi tiệm bánh ngày một đông khách và có tiếng tăm, cô mạnh dạn nộp đơn xin nghỉ việc, chuyên tâm trở thành cô chủ nhỏ của cửa hàng bánh ngọt luôn tấp nập khách mỗi buổi chiều.

Tốt nghiệp đại học, thay vì ở lại thành phố bon chen mưu sinh như nhiều bạn học, anh kỹ sư nông nghiệp quyết định trở về quê hương lập nghiệp. Yêu thích các loài hoa từ lâu, đặc biệt là những giống hoa hồng ngoại như William Shakespeare, Red Eden, Clair Austin, Nahema..., anh quyết tâm bắt tay thử nghiệm trên chính nông trường của bố mẹ mình.

Nhiều giống hoa có nguồn gốc sinh trưởng ở miền ôn đới nên anh gặp rất nhiều khó khăn khi nhân giống chúng ở một đất nước nhiệt đới ẩm gió mùa như thế này. Không ít lần cây chết, không ra hoa, hoa ra mà nhanh tàn... nhưng anh không nản lòng. Anh vẫn kiên trì, nhiều đêm thức trắng, học hỏi mày mò, cứ thất bại lại đứng lên làm lại. Thành quả giờ đây là hàng hecta vườn mênh mông hoa hồng đủ các chủng loài, là đầu mối cung cấp cho hàng trăm cửa hàng hoa ở nhiều thành phố lớn và có tiềm năng xuất khẩu ra thị trường quốc tế. Sự thành công của anh bắt nguồn từ việc xác định đúng đắn đam mê với những loài hoa và quyết tâm theo đuổi nó mặc cho những khó khăn, thất bại.

Thương hiệu giày RieNevan thời gian gần đây có lẽ cũng không còn mấy xa lạ với những bạn trẻ yêu thích đam mê loại giày skate. Trong bối cảnh những thương hiệu lớn như Nike, Adidas đang “thao túng” thị trường giày dép tại Việt Nam hay ở phân khúc giá rẻ hơn, các loại hàng giả, hàng nhái chất lượng thấp đang chiếm lĩnh đôi chân nhiều người Việt, Nguyễn Ngọc Tiến – chàng trai trẻ đến từ Đà Nẵng đã quyết tâm tự gây dựng một thương hiệu giày riêng. Sau nhiều ngày đêm tự mình tìm tòi, nghiên cứu, chàng trai sinh năm 1993 này đã cho ra đời những đôi giày

skate đầu tiên made-in-Vietnam hoàn toàn từ thiết kế đến sản xuất. Dù tuổi đời còn rất trẻ, nhưng bằng đam mê và lòng quyết tâm, Nguyễn Ngọc Tiến cùng thương hiệu RieNevan của mình đã làm được điều mà ít ai trong chúng ta dám nghĩ tới.

Đường muôn ngã rẽ và nghề thì trăm lối chọn. Nếu vẫn còn đang loay hoay không biết mình thích gì, muốn làm gì, mong muốn trở thành một ai, thay vì hấp tấp đi bừa một đường, bạn hãy bình tâm ngồi lại, lắng nghe trái tim, phân tích tiềm năng bản thân, đánh giá thế giới xung quanh... để tìm cho mình một lối đi, một đam mê đúng đắn nhất. Và nếu chọn được rồi, bạn hãy kiên định và quyết tâm theo đuổi nhé! Lối đi nào cũng sẽ có những khúc gập ghềnh, kiên trì vượt qua được, cuối con đường, bạn sẽ thấy chân trời mở ra.

Bạn có yêu thích đặc biệt điều gì đó không?
Và nếu được, bạn có muốn biến nó thành sự
nghề nghiệp của mình?

Đôi khi đam mê là sự dịch chuyển dần dần

Đôi khi bạn phải thử rất nhiều thứ, rồi mới biết mình thật sự muốn thứ gì.

— KHUYẾT DANH

“Tớ làm biên tập viên xuất bản suốt 5 năm trước khi trở thành giáo viên dạy tiếng Anh như bây giờ. Không phải là tớ không yêu thích công việc biên tập viên đâu. Khi bắt đầu, tớ thực sự thích công việc ấy. Nó cũng khá phù hợp với tính cách lúc bấy giờ của tớ: thích sách, trầm tĩnh, không thạo giao tiếp, rất tỉ mỉ và chi tiết. Nhưng rồi dần dần theo thời gian, vì nhiều lý do, tính cách của tớ đã có sự thay đổi, tớ trở nên hoạt bát hơn, thích các hoạt động giao tiếp, gặp gỡ hơn và dần cảm thấy bí bách trong môi trường biên tập khép kín. Với vốn tiếng Anh có sẵn, cộng thêm tình yêu trẻ con, tớ học và thi một chứng chỉ giảng dạy tiếng Anh quốc tế, xin được công việc dạy tiếng Anh cho trẻ em ở một trung tâm Anh ngữ và gắn bó với nó đến giờ

cũng đã được 6 năm. Tở nghĩ, đam mê không hẳn là thứ bất biến, nó có thể thay đổi, tùy vào bản thân và môi trường xung quanh.”

(Đ.T.T – 32 tuổi, giáo viên tiếng Anh)

Chia sẻ thêm, T.T cho biết, ngành học đại học đầu tiên của chị cũng chính là biên tập. Tức là từ rất sớm, chị đã xác định được đam mê, à không, chúng ta hãy tạm gọi nó là sở thích, sở thích nghề nghiệp và theo đuổi nó. Và chị đã đúng, công việc biên tập viên quả thực rất phù hợp với chị và mỗi ngày làm việc trong suốt 5 năm ấy cũng rất nhẹ nhàng, không áp lực. Trong thời gian đi làm, chị có tham gia một tổ chức thiện nguyện cho trẻ em ở các làng trẻ tình thương. Công việc chính của chị là dạy học cho các bé và cũng từ đó, tính cách khép kín của chị dần cởi mở hơn, tình yêu đối với những đứa trẻ cứ như vậy được nuôi lớn.

Như một kết quả tất yếu, cuối cùng chị đã trở thành giáo viên tiếng Anh. Và lần này, chị vẫn đúng. Khi còn trẻ, với tính cách lúc đó, cộng thêm nhiều điều kiện khách quan khác, chị lựa chọn sở thích với sách và trở thành một biên tập viên. Đó là sở thích hoàn-toàn-phù-hợp với con người chị và bối cảnh quanh chị lúc đó. Theo thời gian, tính cách chị thay

đổi, môi trường xung quanh cũng không còn như cũ, một sở thích khác xuất hiện, dần lớn lên và cuối cùng thế chân sở thích cũ. Đừng quá khắt khe khi dùng từ “sở thích”, chúng ta hãy cứ gọi nó là “đam mê”, đam mê mang tính thời điểm. Lúc trẻ, chị đam mê sách và công việc biên tập, nhiều năm sau, chị đam mê công việc dạy học và tiếng cười trẻ con.

Như vậy, việc tìm ra bản thân thích gì, đam mê điều gì là cả một con đường dài. Ít ai sinh ra đã biết chắc là mình muốn làm một bác sĩ, một đầu bếp, một nhà văn... và theo đuổi công việc đó trọn đời. Rất nhiều người phải thử làm nhiều công việc, rồi rồi cuộc mới biết mình thích gì, phù hợp với cái gì. Tất nhiên, việc này khác hoàn toàn với việc bạn làm công việc mình ghét mà cứ cố làm, như là một bạn rất ghét giao tiếp mà phải làm nhân viên tổ chức sự kiện. Ở đây muốn nói, để tìm được công việc bạn thích nhất, đam mê nhất, bạn hãy bắt đầu làm những công việc khác mà mình cũng thích. Để rồi khi tìm ra việc mình thực sự thích và muốn gắn bó lâu dài, bạn sẽ hiểu, *đôi khi đam mê là sự dịch chuyển dần dần.*

Sinh ra trong một gia đình có truyền thống sư phạm, ngày bé cũng thường được theo chân bố mẹ lên trường của họ, ngồi nhìn bố mẹ giảng dạy các anh chị học sinh nên từ lâu, một cô gái tâm niệm

mình sẽ gắn bó với nghề nhà giáo. Tốt nghiệp ngành sư phạm Địa lý, cô gái trở thành một cô giáo dạy môn Địa ở một trường cấp Ba trong thành phố và cứ tưởng rồi cuộc đời sẽ an yên gắn bó với sự nghiệp dạy học. Nhưng từ những bài học trong sách giáo khoa, những chuyến đi thực nghiệm cùng các em học sinh, cô dần nhận ra mình có hứng thú với việc khám phá những vùng đất, nền văn hóa mới. Thành phố nơi cô làm việc là một địa điểm du lịch khá nổi tiếng nên ngoài giờ giảng dạy ở trường, cô còn làm hướng dẫn viên du lịch như một công việc bán thời gian. Sở thích ngày một lớn dần theo những chuyến đi, cô gác lại sự nghiệp giáo dục, để bước sang con đường mới, con đường làm một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp và thực sự hài lòng với cuộc sống nhiều màu sắc này.

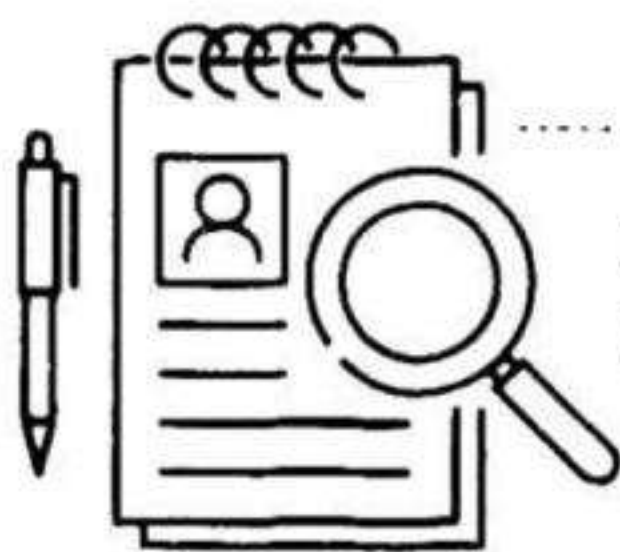
Thời trẻ, cô gái Vera Wang luôn mơ ước trở thành một vận động viên trượt băng. Năm 1968, Wang tham gia giải trượt băng nghệ thuật Mỹ và cố gắng để vào đội tuyển Olympic. Tuy vậy, may mắn không mỉm cười với cô khi cô đã bị loại khỏi giải. Sau đó, Wang tìm thấy niềm yêu thích ở lĩnh vực thời trang. Cô bắt đầu chuyển hướng đam mê, ban đầu là vị trí biên tập viên ở tạp chí *Vogue*, rồi sau nhiều nỗ lực, cô trở thành giám đốc tại Ralph Lauren. Cuối

cùng, ở tuổi 40, Wang thực sự từ bỏ nghề nghiệp cũ để chuyên tâm theo đuổi thiết kế. Những bộ váy cưới gắn mác Vera Wang trở thành trang phục không thể thiếu của những người nổi tiếng, trong đó có Victoria Beckham, Chelsea Clinton, Kim Kardashian và Ivanka Trump. Thời điểm hiện tại, thương hiệu thời trang của Vera Wang trị giá lên đến 400 triệu đôla và cô trở thành một trong những nhà thiết kế lừng danh nhất thế giới.

Lọt Top “30 Under 30” – Top những nhân vật trẻ nổi bật nhất Việt Nam do *Forbes* bình chọn năm 2015, lúc ấy, cô gái trẻ Nguyễn Hà Linh mới vừa tròn 27 tuổi, nhưng loạt thành tích cô sở hữu trong tay có thể khiến bất cứ doanh nhân nào cũng phải ngả mũ. CEO sinh năm 1988 này hiện là founder của hệ thống đồ ăn Thái Koh Samui Hut gồm 6 cửa hàng trên địa bàn Hà Nội, đồng sở hữu 4 cửa hàng Café Cộng và là CEO của trung tâm tiếng Anh Ibest. Cô chia sẻ, ban đầu, cô khởi nghiệp với lĩnh vực giáo dục mà sản phẩm là Ibest. Đến khi chuyển sang làm Cộng, vì áp ử kinh doanh café nói riêng và lĩnh vực ẩm thực, nhà hàng nói chung từ lâu, có người nói với cô, cuối cùng Linh cũng tìm lại đam mê rồi nhé! Thực ra với cô, đây không phải tìm lại, mà là sự dịch chuyển dần dần. Trước đây, cô làm IBest khi còn

quá trẻ, cô không biết mình thực sự thích cái gì, cô làm IBest vì cô có điều kiện thuận lợi để làm. Nhiều khi chuyện khởi nghiệp cũng đơn giản như vậy. Cô không còn là cô sinh viên năm nhất đứng phát tờ rơi cho trung tâm ở ngã tư nữa, mấy năm lăn lộn thương trường với IBest, tuổi đời đã lớn hơn, kinh nghiệm nhiều hơn và vốn sống cũng dày dạn hơn. Và đam mê trong cô cũng có sự thay đổi, nó dịch chuyển dần từ lĩnh vực này sang lĩnh vực khác, đặc biệt là sang lĩnh vực mà cô vốn ấp ủ từ lâu. Với CEO tài năng này, có những sở thích, qua thời gian và sự trải nghiệm, mới dần cứng cáp, thành hình và khi gặp điều kiện thuận lợi, nó sẽ trở thành đam mê.

Cuộc sống luôn thiên biến vạn hóa, bản thân bạn cũng thay đổi từng ngày. Nếu một ngày, bạn bỗng nhận thấy mình đang dần mất đi hứng thú với công việc mình đang làm, công việc mà bạn luôn nghĩ rằng mình rất yêu thích, là đam mê, là điều bạn sẽ gắn bó suốt cuộc đời và bắt đầu chú ý đến một lĩnh vực khác hoàn toàn mới mẻ, thì bạn cũng đừng quá hoang mang. Đơn giản chỉ là đam mê trong bạn đang có sự dịch chuyển mà thôi. Tỉnh táo, chắc chắn và mạnh dạn nắm bắt cơ hội, bạn nhé!

Nếu được chọn, nghề tay trái mà bạn muốn làm là gì?

Mỗi công việc đều mang đến một giá trị nhất định

Mọi thứ đều có giá trị riêng của nó.

– KHUYẾT DANH

“Hồi mới ra trường, tớ rải hồ sơ nhiều nơi mà không xin được việc, thất nghiệp lông bông mấy tháng trời. Đúng đợt đó, ông anh họ là nhiếp ảnh gia chuyên chụp đám cưới đang thiếu trợ lý, tớ thì cũng biết tí chút về ảnh ọt và cũng có một em máy ảnh để chụp linh tinh. Thế là anh ấy rủ tớ đi chụp cùng, coi như làm trợ lý. Đang thất nghiệp, tớ tặc lưỡi gật đầu. Rồi hai anh em rong ruổi cùng nhau suốt bao nhiêu cái đám cưới. Từ một đứa tay mơ, trình độ chụp của tớ ngày một lên tay. Những khái niệm, thuật ngữ cơ bản của nhiếp ảnh mà trước đó tớ chưa hề biết, chưa hề nghe qua như AE – phơi sáng tự động, khẩu độ, nhiệt độ màu, độ sâu trường ảnh, độ phơi sáng, tốc độ màn trập..., chỉ sau mấy tháng làm việc, tớ

đã nắm được hết. Rồi đến những vấn đề mang tính tổ chất con người như phong cách chụp, bắt cảnh, chỉnh sáng, chỉnh màu... tớ cũng dần trưởng thành hơn sau nhiều lần va chạm thực tế. Làm công việc này được một năm rưỡi, tớ tình cờ nhìn thấy một tạp chí cô dâu tuyển dụng phóng viên ảnh, cũng gần chuyên ngành Báo chí mà tớ học trước đây. Tớ đánh liều nộp và trúng tuyển, có lẽ một phần nhờ vào kinh nghiệm và sản phẩm thực tế trong thời gian làm trợ lý nhiếp ảnh đó. Rồi trong quá trình làm việc, cho đến tận bây giờ, những kinh nghiệm đó vẫn giúp ích tớ rất nhiều trong công việc.”

(V.T.M.T – 27 tuổi, phóng viên tạp chí)

Vừa kể câu chuyện của mình, M.T vừa nghịch ngợm chiếc quai đeo túi máy ảnh đang lủng lẳng trước ngực. Cậu vừa thực hiện xong một buổi chụp ngoại cảnh chủ đề “Đám cưới mùa hạ” cho số sắp tới của tạp chí. Hồ hỏi chia sẻ thêm, cậu cho biết, ngay từ vòng loại, hồ sơ của cậu đã gây ấn tượng mạnh với bộ phận tuyển dụng nhờ portfolio những sản phẩm thực tế là các bộ ảnh cưới mà cậu đã chụp trong thời gian làm trợ lý cho anh họ của mình. Những bức ảnh vừa đáp ứng được tiêu chí kỹ thuật, lại vừa thể hiện được tính nghệ thuật và thẩm mỹ tinh tế vốn có của người chụp. Trong lúc phỏng vấn, cậu cũng trả lời rất tốt những câu hỏi về các tình huống phát sinh khi tác nghiệp và cách

xử lý. Vào làm việc, nhờ vốn kinh nghiệm dày dặn từ công việc tưởng chừng như tay ngang đó, cậu thể hiện sự nhanh nhạy, quen việc ngay từ những ngày làm việc đầu tiên và hiếm có phần việc nào làm khó được cậu. Cái công việc mà ban đầu cậu luôn cho là tạm thời ấy, hóa ra mang đến nhiều giá trị hơn cậu tưởng.

Rồi càng đi làm, cậu càng nhận ra và nắm lòng một tâm niệm, công việc nào, thậm chí phần việc nhỏ nào trong một công việc bất kỳ, cũng đều mang đến một giá trị nhất định. Cậu nhớ, có một lần đi chụp ảnh chân dung, cậu đến hơi sớm, khi đó người mẫu vẫn trang điểm chưa xong nên cậu đành ngồi đợi. Trong lúc ngồi đợi, cậu lân la đến xem chuyên gia trang điểm cho người mẫu, vừa quan sát, vừa lắng nghe cô chuyên gia trang điểm đó giải thích về hình dáng khuôn mặt của người mẫu đó: ưu, nhược, góc mặt nào là góc “vàng”, góc mặt nào là góc “chết”... Nhờ vậy, buổi chụp hình hôm đó, cậu đã bắt được những bức hình thực sự hoàn hảo.

Ngày nay, nhiều bạn trẻ đi làm với tâm lý rất kỳ lạ. Một số người cho rằng làm việc nên đúng chuyên ngành mình học, việc trái ngành coi như làm tạm chờ thời rồi gặp thời là... vất đi. Một số người khác thì cho rằng, làm trái ngành cũng chẳng sao nhưng nếu đã làm phải làm việc gì cho to tát, phải đầu quân vào

công ty, doanh nghiệp có tiếng tăm, làm một công việc được trọng vọng và họ luôn xem nhẹ những doanh nghiệp nhỏ, những công việc mang tính tạm thời... Với những bạn trẻ có suy nghĩ như vậy, từ câu chuyện của cậu phóng viên tạp chí M.T kể trên, cộng với một vài mẫu chuyện nhỏ sau đây nữa, hy vọng, các bạn sẽ có một cái nhìn mới và hiểu rằng: *mỗi công việc đều mang đến một giá trị nhất định.*

Tưởng chừng may mắn xin được công việc mơ ước: đúng chuyên ngành, mức lương tốt, nhưng sau một thời gian ngắn đi làm, cô gái trẻ đã “vỡ mộng” bởi phần việc đúng chuyên ngành biên tập viên chỉ chiếm 1/3 công việc còn 2/3 khác là phần việc nhỏ, không tên khác. Trong đó, có vô số những phần việc đòi hỏi đi lại, giao tiếp, gặp gỡ nhiều, hoàn toàn không phù hợp với tính cách khép kín, rụt rè của cô. Không ít lần, cô chán nản, muốn bỏ việc, nhưng tự bản thân thấy mình còn cố gắng được, cộng thêm sự khích lệ của các tiền bối đi trước, cô vẫn tiếp tục xông pha với công việc. Thế rồi, sau một thời gian, từ một cô bé cử nhân nhút nhát, ăn không nên đợi, nói không nên lời, cô trở nên ngày càng dạn dĩ, biết cách nói chuyện, khéo léo hơn trong cư xử và học được cách thuyết phục, thương thảo. Ngoài ra, **khi** làm thêm những phần việc nhỏ lẻ kia, vô hình trung,

cô ngày càng nắm rõ chi tiết bức tranh bộ máy hoạt động toàn ngành, thay vì chỉ hiểu loanh quanh phạm vi công việc biên tập viên như trước. Có lẽ cũng nhờ vậy, mà chỉ sau 3 năm đi làm, cô đã được cất nhắc lên vị trí quản lý tầm trung của ban biên tập.

Không đẹp trai xuất sắc, không nhiều chiêu trò đánh bóng tên tuổi, diễn viên So Ji Sub vẫn là “quý ông độc thân” đắt giá của showbiz Hàn và người đàn ông trong mơ của hàng triệu cô gái Hàn Quốc và châu Á. Để làm được điều đó, một phần là nhờ tính cách. So Ji Sub mang phẩm chất quý ông đích thực ngay ở những cử chỉ nhỏ nhặt nhất: luôn quan tâm, giúp đỡ các bạn diễn nữ, tinh tế trong cách cư xử, luôn lịch thiệp một cách ấm áp. Một phần khác, chính là nhờ hình thể hoàn hảo, thân hình chuẩn hơn người mẫu của anh. Đây là kết quả của việc nam diễn viên từng là vận động viên bơi lội trước khi nổi tiếng, thậm chí còn từng giành huy chương vàng trong một cuộc thi.

Thời trung học, cô bé Marissa Mayer đã làm thêm công việc bán hàng tại một cửa hàng tạp hóa. Sau này, khi đã trở thành người phụ nữ quyền lực của thung lũng Silicon, nữ tướng công nghệ nắm giữ những chức vụ tối cao của hai gã khổng lồ là Google và Yahoo, cô đã có chia sẻ với *Thời báo Los Angeles* về công việc bán

hàng thời trung học như sau: “Tôi đã học hỏi được những cách thức làm việc từ những người đã ở đây 20 năm. Họ có thể tính 40 mặt hàng/phút trong 1 ca làm 8 tiếng. Tôi đều đặn tính được 38 đến 41. Tôi rất vui vì điều đó. Tôi có một trí nhớ tốt về các con số. Tại cửa hàng tạp hóa, tôi phải nhớ tính tiền 4,99 USD cho 1 pound nho và 99 cent cho 1 pound dưa đỏ bằng cách nhập một mã số. Càng nhiều số tôi có thể ghi nhớ thì khả năng của tôi càng tăng. Nếu bạn phải ngừng lại để tìm kiếm giá trên một cuốn sách, thì điều này hoàn toàn hạn chế mức trung bình của bạn”.

Mọi thứ tồn tại trên thế giới này đều có giá trị riêng của nó. Hạt phù sa nhỏ bé, nhưng bồi đắp lớp lớp tầng tầng, lại là nguồn sống màu mỡ cho hoa màu sinh trưởng. Những con chuồn kim mỏng mảnh, tưởng chừng vô ích, lại là thiên địch của bọ rầy, sâu cuốn lá. Mỗi công việc, hay thậm chí là mỗi phần việc trong một công việc cũng vậy, dù lớn, dù bé, cũng đều mang đến cho người thực thi nó một giá trị nhất định. Có thể là kinh nghiệm, có thể là thực tiễn, có thể là những mối quan hệ và đôi khi cũng có thể là một bài học nhớ đời! Dù giá trị đó là gì, bạn hãy nhớ đừng vội từ bỏ bất cứ công việc nào cả, vì những điều nó mang đến, chỉ tương lai mới có thể định giá được!

Một bài học sâu sắc mà bạn nhận được trong môi trường công việc là...

Luôn có nhiều hơn một nguồn thu nhập

Bạn càng tạo ra được nhiều nguồn thu nhập bao nhiêu, nguồn lực tài chính của bạn càng vững chắc bấy nhiêu.

– THOMAS CORLEY

“Có một đợt tở thất nghiệp gần nửa năm. Hồi đó chán việc cũ quá rồi nên dù chưa tìm được công việc mới, tở vẫn bỏ ngang. Vì nghĩ mình dù sao cũng có ít kinh nghiệm rồi, công việc thì đầy rẫy, lo gì thất nghiệp. Thế là bỏ việc, nằm nhà ăn ngủ 2 tuần cho đã rồi mới dậy lọ mọ gửi hồ sơ khắp nơi để xin việc. Ai ngờ, chỗ thì không gọi, chỗ gọi thì lương thấp, rồi yêu sách này nọ. Suốt mấy tháng trời đi rải hồ sơ, phỏng vấn đến phát chán, tở vẫn chưa tìm được việc mới. Tiên tiết kiệm thì không có, chỉ biết ngửa tay xin tiền bố mẹ. Vừa ngượng, vừa tủi thân, con người ta làm ra tiền cho bố cho mẹ, mình từng này tuổi đầu còn để bố mẹ nuôi. Hồi đó nhiều đêm cứ nằm nghĩ, kể ngày xưa có thêm nghề tay trái, thì thất nghiệp này còn nghiệp khác nuôi thân.”

(P.T.B - 28 tuổi, kỹ sư điện lạnh)

T.B bảo, ngày đó, anh không có chút khái niệm gì về việc làm thêm làm nếm cả. Ngày 8 tiếng công sở, về nhà ăn uống tắm giặt rồi ngồi máy tính chơi game, online vài tiếng là đi ngủ mai dậy đi làm tiếp. Lương lậu khi đó cũng ổn, nên anh nghĩ có đói đâu mà phải kiếm thêm làm gì. Trong khi đó, bạn bè quanh anh có những người rất năng động, người làm ngân hàng, người đi phiên dịch, đều ít nhiều có một nguồn thu khác giặt lưng, từ bán hàng online, gia sư, đến đi dạy thêm ở trung tâm, có người nhiều vốn, còn mua cổ phần để ăn cổ tức của doanh nghiệp...

Đến khi thất nghiệp, nguồn thu duy nhất là lương hàng tháng từ công việc cũ bị ngắt, anh mới thấm thía vì sao một người tay phải nghề chính, tay trái nắm thêm hai, ba nghề phụ. Không chỉ để kiếm thêm thu nhập, tích lũy cho tương lai, mà còn là cần câu cơm, là chỗ dựa kinh tế những lúc sa cơ lỡ vận. Sau lần đó, khi tìm được công việc chuyên môn mới, cũng là lúc anh bắt đầu nghĩ tìm kiếm một nguồn thu nhập khác ngoài giờ và cuối cùng, ngoài giờ làm, giờ anh là giáo viên thực hành cho một trung tâm dạy nghề sửa chữa điện lạnh. “Giờ có thất nghiệp lần nữa cũng không lo đói rồi. Khổ cái là không có duyên kinh doanh, chứ không chắc tớ cũng nhập cam, quýt,

mít, dừa... về bán online giống mấy chị ở công ty rồi cũng nên.” T.B vui vẻ đùa.

Trong cuốn sách 5 năm nghiên cứu về người giàu, tác giả Thomas C. Corley nhận thấy nhiều người trong số các triệu phú tự thân luôn có nhiều hơn một nguồn thu nhập: 65% triệu phú có 3 nguồn thu nhập, 45% có 4 nguồn thu nhập và 29% có nhiều hơn 5 nguồn thu nhập. Điểm chung của những người giàu có là họ luôn có nhiều hơn một nguồn thu. Chẳng có tỷ phú nào lại chỉ sống nhờ mỗi tiền lương cuối tháng cả. Quay lại với thực tế, hiện nay, không chỉ sinh viên mà những người đã đi làm và có công việc hành chính cũng nên kiếm thêm thu nhập. Trong thời buổi khủng hoảng kinh tế, lạm phát liên tục như hiện nay, chỉ có một nguồn thu nhập thôi không đủ bảo đảm cuộc sống kinh tế của bạn. Hãy tỉnh táo và chắc chắn rằng mình luôn có nhiều hơn một nguồn thu nhập.

Từ năm thứ nhất đại học, một cô gái vốn bẩm sinh nhạy bén trong kinh doanh, đã nhận thấy thị trường sản phẩm làm đẹp của phái nữ đang lên cơn “sốt” làm đẹp từ thiên nhiên, mà nổi cộm là dầu dừa. Thấy cơ hội kinh doanh ngay trước mắt, nghĩ là làm, cô mua dừa về tự nấu thành dầu, đóng chai và lên mạng rao bán. Cái duyên kinh doanh, sự nhạy bén

thị trường, cô dần kiếm được những khoản tiền đầu tiên ngoài tiền trợ cấp bố mẹ gửi hàng tháng. Cũng có chút khiếu thẩm mỹ, cô nhập thêm quần áo về bán online và cũng rất đắt hàng. Đến tận bây giờ, khi đã ra trường đi làm, cô vẫn duy trì song song mấy công việc nên nguồn thu nhập của cô bao giờ cũng ít nhất hai dòng tiền. Vậy nên mới có chuyện, thỉnh thoảng buồn chán nhảy việc, cô chẳng lo thiếu tiền bao giờ, lại còn vừa xách va li đi du lịch, vừa đánh hàng từ nước bên đó về buôn.

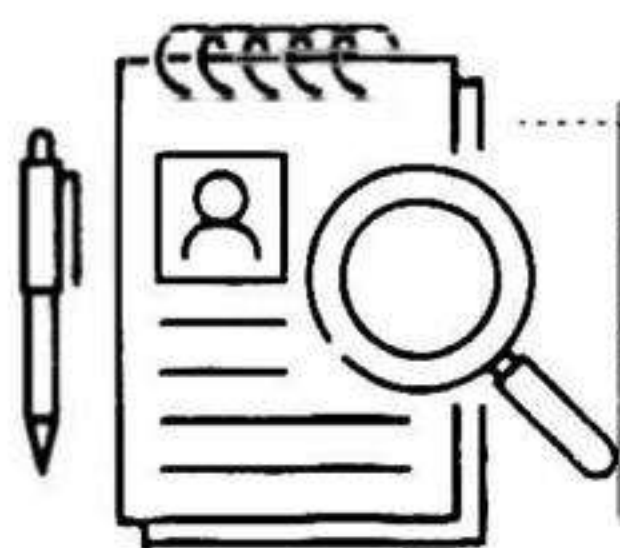
Bạn cho rằng Coca Cola chỉ bán duy nhất một loại nước giải khát không thôi? Vậy thì bạn đã nhầm rồi, “ông lớn” ngành thực phẩm tiêu dùng này đang sở hữu hơn 500 thương hiệu khắp thế giới. Bên cạnh sản phẩm truyền thống là nước ngọt có gas, Coca Cola đã phát triển thêm nhiều sản phẩm khác như nước uống đóng chai Joy, nước tăng lực Samurai, bột trái cây Sunfill, ngoài ra còn bổ sung nhiều hương vị mới cho các sản phẩm truyền thống như Fanta chanh, Fanta dâu, Soda chanh... Tại Việt Nam, các sản phẩm Coca Cola Việt Nam được bán trên thị trường cũng rất đa dạng, bao gồm: Coca Cola chai thủy tinh, lon, và chai nhựa; Fanta cam, dâu, trái cây gồm chai thủy tinh, lon, và chai nhựa; Sprite chai thủy tinh, lon, và chai nhựa; Diet Coke loại lon; Schweppes Tonic,

Soda Chanh chai thủy tinh, lon; Crush Sarsi chai thủy tinh, lon. Sự phát triển và mạng lưới sản phẩm đa dạng này là kết quả tất yếu, bởi nhiều sản phẩm sẽ đáp ứng tốt hơn nhu cầu tiêu dùng đa dạng của khách hàng và sản sinh ra các dòng tiền để bôi trơn cỗ máy hoạt động của doanh nghiệp.

Không chỉ có tài năng nghệ thuật, Xiah Junsu – cựu thành viên của nhóm nhạc huyền thoại DBSK còn có đầu óc kinh doanh rất tốt và kiếm bộn tiền khi đầu tư bất động sản. Trong nhiều bài điều tra về các “đại gia bất động sản ngầm” của Kpop, Xiah Junsu là cái tên đứng hạng nhất trong top các idol giàu có với tổng giá trị bất động sản trong tay lên tới 35 triệu USD. Thu nhập từ ca hát, nhạc kịch, quảng cáo được nam ca sĩ chuyển sang đầu tư hiệu quả cho bất động sản. Anh sở hữu một căn hộ sang trọng trong khu dân cư cao cấp ở Seoul có giá 2,5 triệu USD, một ngôi nhà ở thành phố Paju trị giá 1,8 triệu USD. Jun Su còn đầu tư hơn 20 triệu USD để xây dựng một khách sạn cao cấp ở đảo Jeju và hiện tại nó có giá trị khoảng 30 triệu USD. Khách sạn này chính là Jeju Toscana, được xây dựng trên diện tích 21.000m² của Gangjeong, đảo Jeju. Jeju Toscana đã hoàn thành vào tháng Ba năm 2014 với 65 phòng, một bể bơi ngoài trời, một nhà hàng,

cafe, trung tâm spa và phòng hội nghị. Nếu chỉ trông đợi vào nguồn thu từ ca hát, chắc sẽ chẳng ai gọi Junsu là “đại gia ngầm” của Kpop đâu!

Biển lớn nhận nước từ trăm con sông, con sông nào bị chặn dòng, hạn hán, vẫn còn những con sông khác đổ nước về sông sánh lòng đại dương. Là con người sống trong thời đại này cũng vậy, đừng bao giờ phó mặc kinh tế chỉ với duy nhất một nguồn thu, chẳng may biển cổ bất ngờ xảy ra, bạn biết lấy đâu mà bám víu. Hãy đa dạng hóa nguồn thu nhập của mình. Như tác giả Thomas C. Corley cũng từng nói: *“3 nguồn thu nhập là con số lý tưởng để bạn có thể trở thành triệu phú. Tuy nhiên, theo tôi bạn càng tạo ra được nhiều nguồn thu nhập bao nhiêu thì tài chính của bạn càng vững chắc bấy nhiêu”*. Mà chẳng cần lo tới việc làm triệu phú, bạn đừng nghĩ rằng chỉ có những người với tài sản kếch xù mới có quyền nghĩ đến đầu tư. Người nhiều của người buôn thùng bán vại, ta ít tiền ta buôn rá bán âu. Ngay từ lúc này, bạn đã có thể thiết lập những nguồn thu khác cho mình bằng việc mở một shop online bán đồ handmade nho nhỏ hoặc làm gia sư chẳng hạn!

Một công việc ngoài giờ mà bạn dự định sẽ làm để tăng thêm thu nhập?

Học cách quản lý tài chính cá nhân

Đừng vội mua những thứ không cần thiết để gây ấn tượng với người bạn không thích.

– SUZE ORMAN

“Tiền tiết kiệm hả? Tớ làm gì có. Mừng 5 nhận lương, 15 có khi gần cạn rồi, làm gì còn tiền mà để dành. Tớ cũng chẳng biết tớ tiêu pha gì mà nhanh hết tiền thế, giờ bảo tớ làm bảng kê tớ cũng chịu. Tiêu nhiều nhất, chắc là vào quần áo, giày dép, mỹ phẩm. Tiền nhà cũng một khoản kha khá nữa. Rồi đủ khoản linh tinh cộng lại, tiền cứ thế đội nón ra đi. Nhiều lúc hết tiền cũng khổ lắm. Nhớ có lần tớ đau bụng cấp một mình chạy vào viện, khám tổng quát xong xuôi bác sĩ chỉ định nhập viện vì nghi viêm ruột thừa. Lọ mọ ôm bụng ra quầy đóng tạm ứng viện phí, thật ra cũng chỉ 3 triệu, chưa bằng nửa tháng lương của tớ. Mà ví tớ lúc đó còn chưa đầy 500 nghìn. Hôm đó là ngày 16, nhận lương còn chưa được nửa tháng. Còn nhớ

tối trước hôm đó, tớ đi mua cái măng tô 1.400.000 nghìn đồng, với gần 1 triệu tiền mỹ phẩm nữa...”

(V.T.M.T – 24 tuổi, quản trị nội dung website)

Với vị trí quản trị nội dung website cho một công ty kinh doanh nội thất, M.T hiện đang nhận mức lương 7 triệu đồng một tháng. Một mức lương không quá thấp, vẫn đủ cho cuộc sống thuê trọ ở thành phố lớn nếu chủ nhân biết quản lý tài chính. Nhưng M.T lại không phải là người như vậy. Cô một mình thuê một căn chung cư mini giá 3 triệu một tháng chưa kể điện nước. Mỗi lần vừa nhận lương xong, tan làm cô sẽ phóng ngay ra shop thời trang tự thưởng cho mình một cái váy, một đôi giày. Cô có gần chục thỏi son, luôn đầu tư vào dòng mỹ phẩm cao cấp. Cô tiêu tiền không cần nghĩ, không có một khoản thu nhập nào khác ngoài lương chính, không có một chút tiền tiết kiệm nào.

Lý giải cho tình trạng quản lý tiền bạc sai lầm này, M.T cho biết, cô luôn có suy nghĩ rằng: “Khi nào có nhiều tiền rồi học cách quản lý tiền bạc cũng chưa muộn. Giờ kiếm không đủ tiêu. Còn đâu ra mà quản lý.” Suy nghĩ này của M.T cũng giống như suy nghĩ: “Bao giờ được điểm 10 rồi, tôi nhất định sẽ chăm chỉ học hành.” Hệ lụy từ suy nghĩ này chính là

cách quản lý tài chính cá nhân không hiệu quả, mà hệ lụy từ cách quản lý tài chính cá nhân không hiệu quả, tất nhiên dẫn đến một M.T luôn túng quẫn, thiếu trước hụt sau, lương tháng này vừa nhận đã lo trả nợ tháng trước, những lúc cấp bách như ốm đau, bệnh tật, những dịp bất ngờ như ma chay, cưới hỏi, cô cũng không có chút tiền dành túi mà lo toan. Giờ độc thân, cô còn được thoải mái. Không biết liệu sau này khi có gia đình, với cách tiêu pha như vậy, có khi nào con khát sữa, cô cũng không có đủ tiền mà mua một hộp sữa cho con?

Thực ra, đối với nhiều người, nhất là những thanh niên như M.T, tuổi 20 vẫn là tuổi mới bước chân vào đời, nên họ coi đây là lý do để ngụy biện cho việc đưa ra những quyết định tài chính sai lầm, hay nói cách khác là tiêu xài hoang phí. Cũng như M.T, rất nhiều người cũng có suy nghĩ, “Tôi sẽ quản lý khi có nhiều tiền”. Đây là một suy nghĩ hết sức sai lầm và cần phải bị gạt bỏ trước khi nói về quản lý tài chính. Thực tế, quản lý tài chính cá nhân cũng được coi là một bước để làm giàu. Một trong những bí quyết làm giàu của các đại gia, tỷ phú là họ biết cách quản lý tài chính tốt. Chúng ta hãy khoan nói đến chuyện giàu nghèo, đơn giản như mục tiêu trước mắt, là muốn có một cuộc sống “đủ”, không thiếu trước

hụt sau, không phải ngửa tay vay mượn, thì ngay từ lúc này, bạn hãy *học cách quản lý tài chính cá nhân ngay lập tức*.

Hãy ghi nhớ nằm lòng câu nói “Hãy lập một kế hoạch chi tiêu khôn ngoan và nhớ rằng luôn tiêu ít hơn số tiền bạn kiếm được”. Trong một bài báo đọc hồi còn sinh viên, cậu nhân viên kinh doanh đã lập cho mình một kế hoạch chi tiêu khá chi tiết mỗi tháng dựa trên phương pháp quản lý tiền bạc cá nhân JARS, được sáng tạo bởi T.Harv Eker – bậc thầy trong các buổi diễn thuyết lĩnh vực tài chính, kinh tế và con người:

- *Quỹ Tài khoản đầu tư: 10% thu nhập*: Đây là loại quỹ cậu dùng để đầu tư hàng tháng và chọn cách gửi tiết kiệm ngân hàng.
- *Quỹ Tiết kiệm dài hạn: 10% thu nhập*: Đây là khoản tiền tiết kiệm hàng ngày. Đặc biệt khoản tiết kiệm này sẽ không được dùng trong một thời gian dài, cần đảm bảo đây là nguồn tiền nhàn rỗi để tránh vi phạm nguyên tắc đã đặt ra khi lỡ tiêu dùng.
- *Quỹ Đầu tư bản thân: 10% thu nhập*: Quỹ này cậu dùng để đầu tư vào chính bản thân mình, dùng nó để chi trả cho các khóa học,

sách, DVD... và trở thành một người hoàn hảo hơn.

- *Quỹ Hưởng thụ: 10% thu nhập:* Đây là quỹ cho việc ăn chơi và phải theo đúng nguyên tắc sau đây: tiêu hết sạch và tiêu hoành tráng.
- *Quỹ Chia sẻ: 5% thu nhập:* Quỹ này dành để cho đi. Cậu dùng nó để mua những món quà hay làm từ thiện với mục đích chính là giúp đỡ người khác.
- *Quỹ Tiêu dùng thiết yếu: 55% thu nhập:* Đây là quỹ cậu dùng để sống và để trả cho người khác. Tất cả những khoản ăn uống, sinh hoạt, cậu sẽ lấy từ quỹ này. Mục đích của nó là duy trì cuộc sống.

Trên thực tế, mức lương của cậu hiện tại chỉ khoảng 6 triệu một tháng. Có người băn khoăn rằng, với 6 triệu một tháng, vậy số tiền 55% của quỹ Tiêu dùng thiết yếu, chỉ khoảng 3,3 triệu một tháng. Làm sao có thể sống được ở một thành phố lớn với mức tiền như vậy. Cậu trả lời chính là: “Chính cách chi tiêu của bạn dẫn đến tình trạng tài chính hiện tại của bạn!” Cậu bạn kia đã chi tiêu rất đúng mực, và nhờ vậy, cậu chưa từng phải lâm vào cảnh nợ nần dù đồng lương không cao.

Ông trùm viễn thông Mexico Carlos Slim là người đề cao việc chi tiêu tiết kiệm để phòng lúc khó khăn, dù khối tài sản ròng mà ông đang sở hữu lên đến 69 tỷ USD. Theo Slim, thói quen chi tiêu chặt chẽ sẽ giúp thúc đẩy việc phát triển hoạt động kinh doanh và khi khủng hoảng xảy ra, điều này sẽ góp phần giúp doanh nghiệp tránh được những tác động to lớn. Thói quen này của Slim đã được hình thành và tôi luyện ngay từ khi ông còn là một cậu bé. Tuy sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng Slim đã được cha huấn luyện chi tiêu cẩn thận từ khi còn là một thiếu niên. Trong những cuốn sổ chi tiêu hồi nhỏ của mà ông còn giữ đến ngày nay, có đoạn viết như thế này: “Hôm nay tôi mua một chai nước ngọt giá 70 xu. Hôm nay tôi mua hai chiếc bánh kem, hai cuốn album, hai chiếc bánh rán”. Tất nhiên, không phải nhờ tiết kiệm mà ông trở thành tỷ phú, nhưng trên con đường trở thành tỷ phú, đức tính tiết kiệm - một phần của bức tranh quản lý tài chính cá nhân khôn ngoan, chắc chắn đã góp phần giúp ông tạo nên vị thế tài phiệt ngày hôm nay.

Thảo luận về vấn đề quản lý tài chính cá nhân, Warren Buffett lại đánh giá cao tầm quan trọng của việc tái đầu tư. Theo tỷ phú giàu thứ ba thế giới này, để trở nên giàu có, bạn không nên tiêu ngay số tiền

kiếm được mà phải biết tái đầu tư số tiền đó. Năm nay đã ngoài 80 tuổi, sở hữu khối tài sản lên tới 44 tỷ USD, Buffett vẫn miệt mài với hoạt động đầu tư, giữ lối sống giản dị và không hề có dấu hiệu muốn nghỉ ngơi để hưởng thụ.

Giàu nghèo hơn nhau ở cái đầu. Cụ thể là cái đầu quản lý. Sự khác biệt lớn nhất giữa người giàu và người nghèo là cách thức quản lý tiền bạc. Người giàu tiêu khoản tiền còn lại sau tiết kiệm. Còn người nghèo tiết kiệm khoản tiền còn lại sau chi tiêu. Ngay lúc này, hãy học cách kiểm soát tài chính cá nhân. Bởi hoặc là bạn kiểm soát tài chính, hoặc là chính tài chính sẽ điều khiển bạn. Đừng lo mất tự do, sự thật là quản lý tài chính không làm hạn chế tự do mà ngược lại, nó cho phép bạn có thể tạo ra tự do tài chính để từ đó có thể đạt được tự do ở những khía cạnh khác.

Hãy viết ở đây mục tiêu tài khoản tiết kiệm của bạn trong năm nay.

Bạn không thể thành công một mình

Nhiều người chúng ta có thể làm nhiều hơn là một số chúng ta. Nhưng không ai trong số chúng ta có thể làm được nhiều như tất cả chúng ta.

– TOM WILSON

“Tớ không giỏi làm việc nhóm và cũng không có hứng thú với cách làm việc này. Hồi đi học, tớ cũng không thích làm bài tập nhóm, thuyết trình theo nhóm. Nếu là yêu cầu bắt buộc của giáo viên, tớ sẽ nhận riêng phần việc của mình và tự làm một mình, sau đó nộp lại cho nhóm trưởng. Kiểu người độc lập và khép kín như tớ không thích hợp với kiểu làm việc người này chỉ một ý, người kia góp một lời. Và tớ cứ nghĩ kiểu tác phong này khá ổn, cho đến một lần tớ đã gặp sự cố khi đi làm. Tớ làm ở đài truyền hình, lần đó, nhân một sự kiện đặc biệt của đất nước, công ty tớ có phát động cuộc thi lên ý tưởng video viral chào mừng sự kiện. Mọi người hò nhau lập team làm,

thường là biên tập ghép nhóm với quay phim, video editor. Tớ thì không, lúc đó tớ đang làm ở mảng quay phim, lên ý tưởng, viết nội dung các thứ cũng biết đôi chút và tự tin là một mình cũng có thể làm tốt. Vậy là tớ làm một mình thật, cũng lên ý tưởng, làm kịch bản, tìm diễn viên, quay dựng, hiệu ứng các kiểu. Lúc đem bài đi thi, tớ choáng thật sự. Sản phẩm của các nhóm khác thực sự quá khủng. Có những thứ chỉ có thể được nảy sinh khi có nhiều cái đầu cùng làm việc một lúc. Lần đó, tớ tất nhiên tạch, đoạt giải Nhất là một nhóm, vâng, một NHÓM, chứ không phải một NGƯỜI.”

(N.V.L – 25 tuổi, quay phim truyền hình)

V.L nâng máy quay lên vai, chào tạm biệt và tiếp tục công việc của mình. Cậu đang theo tổ sản xuất chương trình đi làm nhiệm vụ. Ở một công việc đòi hỏi sự phối hợp làm việc nhóm như truyền hình, sự kết hợp giữa phóng viên, biên tập, quay phim, đạo diễn, chỉ đạo sản xuất... là một chuyện rất thường tình. Nên dù rằng vốn là người thích làm việc độc lập, V.L cũng buộc phải chấp nhận cách làm việc theo nhóm. V.L chia sẻ, vốn dĩ trước bài học kể trên, cậu thích làm việc độc lập là bởi nhiều lý do. Đầu tiên, cậu là người thích làm mọi việc theo ý mình, cậu cho rằng khi làm việc nhóm sẽ phải tiếp nhận ý kiến của người khác, phải điều chỉnh ý kiến của mình. Thứ

hai, cậu cho rằng làm việc theo nhóm là một cách làm việc công kênh, có quá nhiều người cùng tham gia một đầu việc, dư thừa như vậy để làm gì?

Tuy vậy, sau câu chuyện cuộc thi video viral trên, V.T cũng đã rút ra cho mình một bài học sâu sắc. Những lý do trước đây cậu dùng để bào chữa cho sự bài trừ làm việc nhóm và thói quen làm việc độc lập của mình đã bộc lộ những cái sai trầm trọng. Đầu tiên, việc cậu cho rằng làm việc nhóm phải tiếp nhận ý kiến của người khác dẫn đến phải điều chỉnh ý kiến của mình – đây thực tế là một việc chính xác, tuy vậy, điều chỉnh ý kiến cá nhân không hẳn là việc không tốt. “Văn ta, vợ người”, có câu như vậy, ngụ ý rằng cái gì mình làm ra mình cũng sẽ thấy hay thấy tốt. Phải cần có những đôi mắt nhìn thứ hai, thứ ba... mới có thể đánh giá khách quan hơn, nhìn thấy những điều được và chưa được trong những ý kiến, cách làm của bản thân mỗi người. Thứ hai, nếu cho rằng làm việc nhóm là cách làm công kênh, thì thực chất, làm việc nhóm lại là cách làm gọn nhẹ, hiệu quả nếu nhóm biết cách phân chia và vận hành công việc hợp lý. Giả dụ, một đầu việc thực hiện một video viral, sẽ có các đầu việc nhỏ như lên ý tưởng – viết kịch bản – quay phim – dựng cảnh – thêm hiệu ứng => sản phẩm hoàn chỉnh. Mỗi người đảm nhận một đầu việc nhỏ,

chẳng phải sẽ dễ dàng và hiệu quả hơn rất nhiều so với việc một người ôm đồm tất. Nhìn thấy tận mắt sản phẩm của các đội bạn, nhận lấy sự thất bại của cá nhân và chứng kiến sự thành công của một tập thể, cách làm việc của V.L chắc chắn sẽ thay đổi ít nhiều kể từ lần đó.

Từ câu chuyện của V.L, điều mà cuốn sách muốn nhấn nhủ đến bạn đọc trong phần này, không đơn thuần chỉ là tầm quan trọng của cách làm việc nhóm, mà sâu hơn, rộng hơn, là sự quan trọng của việc xây dựng đội ngũ, mở rộng các mối quan hệ trong công việc. Trong thế giới hiện đại, cái tôi cá nhân của con người ngày càng lớn, khiến cho việc nhún nhường, ép mình vào tập thể trở nên khó khăn với một số người, thói quen sống khép mình, ít giao du, lại khiến một số người khác gặp khó khăn trong xây dựng mạng lưới mối quan hệ. Tuy vậy, thực tế đã nhiều lần chứng minh, sự thành công đến từ sự kết hợp của nhiều bộ óc, hoặc sự thành công của mỗi cá nhân, đều ẩn chứa sự giúp sức của nhiều cá nhân khác. Hãy nhớ, *bạn không thể thành công một mình!*

Vốn là người quảng giao, cởi mở, một cô gái rất thích gặp gỡ, làm quen với mọi người. Từ trường học, công sở, đến hội nhóm, chỗ làm thêm thời sinh viên, cô đều có mối quan hệ rất tốt với bạn bè, cấp

trên, đồng nghiệp và được nhiều người yêu quý. Bản tính vô tư, cô kết bạn, xây dựng các mối quan hệ với tinh thần trong sáng, không mảy may vụ lợi và không hề nghĩ rằng, sẽ có ngày các mối quan hệ ấy lại có thể mang đến cho cô nhiều điều tốt đẹp như vậy. Có một thời điểm cô thất nghiệp, lại khủng hoảng do tan vỡ mối quan hệ với người bạn trai lâu năm, cô rơi vào trạng thái u uất, gần như trầm cảm, khép mình từ chối mọi giao tiếp. Bất ngờ, một người anh thân thiết lâu năm có một người bạn làm trưởng phòng ở một tập đoàn lớn và tập đoàn ấy đang có chương trình tuyển dụng nhân sự. Người anh đó giới thiệu cô đến tham gia phỏng vấn, kết quả, cô đỗ. Tất nhiên, chủ yếu là nhờ vào bảng thành tích công việc của cô cộng với cá tính đã chinh phục được nhà tuyển dụng, nhưng nếu không nhờ người anh thân thiết kia giới thiệu, cô làm sao biết được thông tin tuyển dụng nội bộ này. Giờ cô đã gắn bó với công việc được 3 năm, trong một văn phòng lớn đẹp, đồng nghiệp thân thiện, mức lương 8 chữ số và mức thưởng cuối năm lên đến 9 chữ số.

Pele tên thật là Edson Arantes do Nascimento. Trong suốt sự nghiệp quần đùi áo số của mình, ông đã 3 lần giành chức vô địch World Cup cùng đội tuyển Brazil (1958, 1962, 1970) đạt kỷ lục ghi 1281

bàn/1363 trận trong sự nghiệp cho đến giờ vẫn chưa ai phá được. Ông được mệnh danh là “Vua bóng đá” và được coi là “Cầu thủ xuất sắc nhất mọi thời đại”. Để đạt được những thành tích vô tiền khoáng hậu đó, tất nhiên, ngoài việc sở hữu tài năng thiên bẩm, Pele hiểu rất rõ rằng, bóng đá là môn thể thao đồng đội phối hợp, các vị trí trên sân luôn có sự liên kết chặt chẽ với nhau, từ hậu vệ, tiền vệ đến tiền đạo, thủ môn. Tinh thần đồng đội của ông được thể hiện rất rõ qua một câu nói nổi tiếng của chính ông: “Không cá nhân nào có thể tự chiến thắng trận đấu. – No individual can win a game by himself.”

Albrecht Dürer, còn gọi là Albrecht Duerer hay Albrecht Durer; sinh ngày 21 tháng 5 năm 1471 tại Nürnberg, Đức – mất ngày 6 tháng 4 năm 1528 tại Nürnberg là một họa sĩ, một nhà đồ họa và một lý thuyết gia về nghệ thuật nổi tiếng ở châu Âu. Trong số các tác phẩm của ông, tác phẩm quen thuộc và được nhiều người biết đến nhất là “Đôi bàn tay nguyện cầu”. Một bức họa thoát nhìn có vẻ rất đơn giản: một đôi tay, có lẽ là nam giới, với lòng bàn tay hướng vào nhau và những ngón tay gầy guộc hướng lên trời. Nhưng ẩn chứa phía sau bức họa đó lại là một câu chuyện đầy xúc động. Chuyện rằng, Albrecht Dürer sinh ra trong một gia đình

nghèo có tới 18 người con, cha ông phải làm việc quần quật suốt 20 ngày một tháng mà cả gia đình vẫn chỉ đói no qua ngày. Albrecht và anh trai ông là Albert đều có năng khiếu hội họa và rất muốn được đi học. Nhưng do cảnh nhà quá nghèo, hai anh em suy nghĩ mãi và quyết định sẽ tung đồng xu. Người thua sẽ làm thợ mỏ, dùng toàn bộ thu nhập để chu cấp cho người thắng đi học. Còn người thắng, sau 4 năm học, sẽ chu cấp tài chính cho người còn lại đi học, dù bằng cách bán tranh hay phải đi làm thợ mỏ. Cuối cùng, Albrecht thắng, anh trai Albert của ông phải đi tới khu hầm mỏ làm việc để kiếm tiền nuôi người em trai ăn học. Nhờ sự hậu thuẫn kinh tế của anh trai, Albrecht được học hành, tài năng nở rộ, các bức tranh nhanh chóng nổi tiếng và đến khi ông tốt nghiệp, tranh của ông đã bán được rất nhiều tiền. Trong bữa ăn sum họp với anh trai Albert, Albrecht nghẹn ngào nói lời cảm ơn và thực hiện lời hứa của mình: đến lượt ông là người nuôi anh trai Albert ăn học. Nào ngờ, Albert bật khóc, ông xòe đôi tay ra, một đôi tay gầy guộc, đầy thương tích và nói rằng sau 4 năm làm việc trong hầm mỏ, không ngón tay nào của ông còn lành lặn, thậm chí tay phải của ông còn bị thấp khớp, không nâng nổi một chiếc ly, chứ đừng nói đến cầm cọ vẽ. Và bức

họa “Đôi bàn tay nguyện cầu” ra đời, không chỉ là lòng kính trọng và biết ơn sâu sắc Albrecht dành cho anh trai mình, mà còn là minh chứng vĩ đại cho một chân lý: không có ai, chắc chắn không có ai, có thể thành công một mình bao giờ!

Trong thế giới của sự kết nối và tinh thần đồng đội, chớ bao giờ nghĩ rằng bạn có thể thành công mà không cần nhờ đến sự giúp đỡ của ai cả. Đừng vì nhút nhát, e dè mà co cụm thế giới, quẩn quanh trong cái vòng tròn hạn hẹp của mình, không bạn bè, không giao tiếp xã hội. Đừng vì ngại, vì không ưa tập thể, mà tách mình khỏi sức mạnh chung. Tỷ phú Jack Ma cũng từng nói “Để làm kinh doanh, điều quan trọng nhất không phải là tiền, mà là những người chia sẻ ý tưởng đó cùng bạn. Không ai tự thành công được, không ai bước đi xa được mà đi một mình.” Điều này luôn đúng, không chỉ trong kinh doanh, mà còn trong rất nhiều lĩnh vực khác của cuộc sống.

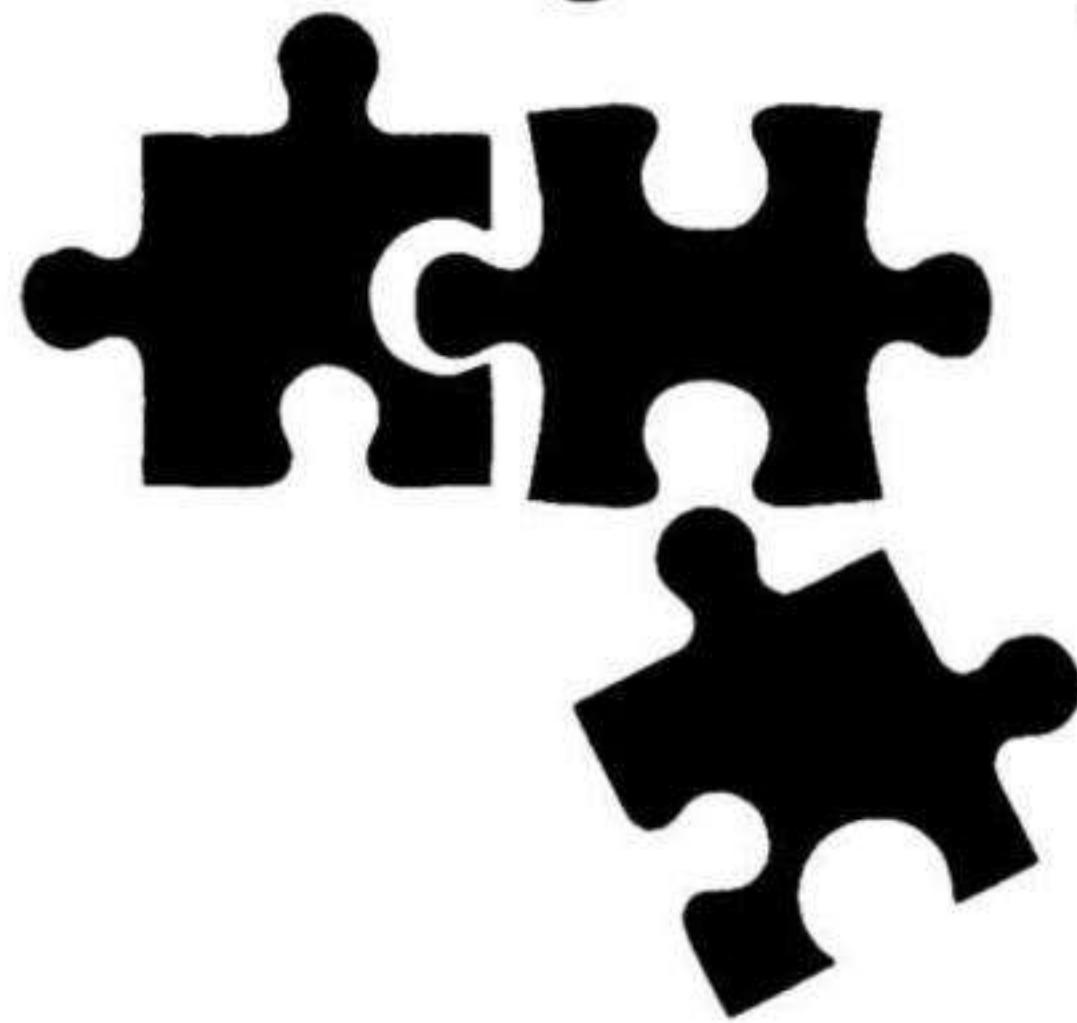

Bạn thích làm việc theo nhóm hay độc lập?
Vì sao?

Chương 5

Và cho đất nước,
cho thế giới này

Giữ “nét riêng” dân tộc mình đồng thời mở lòng đón nhận “nét riêng” dân tộc khác

Nền văn hóa của mỗi quốc gia nằm trong
trái tim và tâm hồn của nhân dân.

– MAHATMA GANDHI

“Tớ từng nghiện nói tiếng Anh bồi, kiểu như câu ‘Đôi khi chúng ta cần học cách kiểm soát cảm xúc, không nên để những sự việc không vui ảnh hưởng đến tâm trạng cá nhân’ thì tớ sẽ nói ‘Đôi khi chúng ta cần học cách ‘control’ bản thân, không nên để những việc ‘unhappy’ làm tụt ‘mood’ lắm hại’. Tớ nói nhiều thành quen, đến mức không phát hiện ra mình đang nói thứ tiếng Anh bồi chối tai, không nhận ra mình là một người ‘lai căng’ ngôn ngữ. Cho đến một lần, một người đã thẳng thắn chỉ ra sự thiếu sót này của tớ, thẳng nhưng đúng đến mức tớ phải xấu hổ tự nhìn lại mình. Số là tớ đi làm thêm ở một nơi bán vé máy bay. Có lần chuyến bay của một vị khách bị hoãn, tớ có gọi

điện trực tiếp cho chị ấy và làm một tràng: ‘Em chào chị ạ, em là nhân viên của phòng vé X, em gọi cho chị để ‘announce’ về việc chuyển bay đến Y vào lúc 11h30 ngày mai của chị sẽ bị ‘delay’ 1 tiếng so với giờ khởi hành cũ...’ Chờ tới nói hết, chị ấy mới nhẹ nhàng bảo: ‘Cảm ơn em, nhưng từ sau em có thể nói thuần tiếng Việt với khách hàng được không em? Chị biết chút ít tiếng Anh nên có thể hiểu được những gì em nói, giả như vị khách nào không biết, chẳng phải em đã làm khó người ta sao’. Ôi, lúc đó tớ xấu hổ không còn cái lỗ nẻ nào mà chui xuống.”

(N.L.M – 23 tuổi, sinh viên)

Giải thích về thói quen nói tiếng Anh bồi trước đây, L.M cho biết, cô vốn là dân ngoại ngữ. Sống trong môi trường thường xuyên tiếp xúc với tiếng Anh, nên thỉnh thoảng khi giao tiếp cô hay ‘đá’ thêm vài từ tiếng Anh vào. Cô thú nhận, hành vi này vừa là thói quen, nhưng phần nào đó cũng là sự thích thể hiện. Việc ‘đá’ thêm vài từ tiếng Anh vào lời nói khiến cô cảm thấy “oai” hơn, có vẻ hiểu biết hơn và sành ngoại hơn. Thực chất, như cô cũng đã nhận ra, việc làm này là một sự “lai căng” ngôn ngữ, lạm dụng tiếng nước ngoài và gây hại đến ngôn ngữ dân tộc.

Thói quen của L.M cũng là thói quen của nhiều người khi học ngoại ngữ, thích để thêm vài từ nước

ngoài khi nói chuyện với chính người nước mình, có người là do thói quen, có người vì thích thể hiện, có người vì cả hai lý do ấy. Thực tế, từ lâu, việc giữ gìn sự trong sáng của tiếng Việt trước sự “xâm lăng” của các ngôn ngữ khác đã trở thành mối quan tâm của nhiều người qua nhiều thế hệ. Chẳng hạn, từ Hán Việt là loại từ chiếm số lượng áp đảo trong số những từ mượn nước ngoài của Việt Nam, nhưng chúng ta cũng chỉ nên áp dụng nếu không có từ thuần Việt nào phù hợp để biểu thị. Còn nếu có từ thuần Việt thích hợp, thì tiếng nước mình, mình dùng, không nên đi vay mượn, nếu có từ “tàu lửa”, tại sao phải nói “hỏa xa” cho xa cách. Ở một số quốc gia, chính phủ còn có những biện pháp quyết liệt để bảo vệ ngôn ngữ dân tộc, ví dụ ở Pháp, nhà nước đã đưa ra nghị quyết ở cấp cao nhất để có biện pháp ngăn chặn sự “xâm lược” của tiếng Anh.

Tất nhiên, không chêm ngoại ngữ bừa bãi vào câu nói không có nghĩa là chúng ta bài trừ việc học ngoại ngữ bởi trong xu thế hội nhập, ngoại ngữ là chìa khóa thiết yếu để mở cánh cửa bước ra thế giới. Tuy vậy, chúng ta cần phân biệt rạch ròi, ngôn ngữ của ta là ngôn ngữ của ta, ngôn ngữ của họ là ngôn ngữ của họ, ta dùng ngôn ngữ của ta để nói chuyện với người nước ta, và dùng ngôn ngữ của họ chỉ để

nói chuyện với người nước họ. Ta tiếp nhận ngôn ngữ của họ, đồng thời giữ gìn bản sắc ngôn ngữ của ta. L.M có thể thoải mái nói tiếng Anh với người Anh, Mỹ, Úc, Ấn... nhưng để nói chuyện với người Việt, cô cứ hoàn toàn dùng thứ tiếng Việt đơn thuần, trong sáng mà thôi.

Ngôn ngữ thực chất chỉ là một trong số nhiều “nét riêng” của mỗi quốc gia dân tộc. Ngoài ra còn có trang phục, tín ngưỡng, phong tục tập quán... Ngày nay, các làn sóng văn hóa ồ ạt du nhập vào đất nước ta và một bộ phận không nhỏ người dân, đặc biệt là các thanh thiếu niên đang có sự lệch lạc trong tiếp nhận như ăn mặc không phù hợp, lối sống “Tây hóa”. Bên cạnh đó, lại có những bộ phận quá sức bảo thủ với truyền thống, kiên quyết bài trừ những giá trị tích cực mà thế giới mang lại. Để đạt được sự phát triển, của cả cá nhân lẫn đất nước, mỗi chúng ta nên học cách giữ “nét riêng” dân tộc mình đồng thời mở lòng đón nhận “nét riêng” dân tộc khác.

Một du học sinh Việt Nam có dịp đón Tết ở Hàn Quốc. Cô cho biết, Hàn Quốc cũng đón Tết âm lịch như Việt Nam mình. Với người Hàn Quốc, ngày Tết âm lịch không chỉ là một ngày đánh dấu cho sự khởi đầu của một năm mới mà còn mang ý nghĩa sum vầy, đoàn tụ. Điều cô thích nhất là trong ngày Tết ở

đây, người Hàn sẽ mặc hanbok – trang phục truyền thống của Hàn Quốc để đi chúc Tết, đi chơi... như một loại quần áo bình thường. Vậy nên cô bỗng nghĩ, áo dài của nước mình đẹp như vậy, nổi tiếng như vậy, mà mọi người ít mặc quá. Họa hoằn xuất hiện trong đám cưới, đám hỏi, vài trường trung học sáng thứ Hai đầu tuần... Giá như ngày Tết, cũng được nhìn thấy những tà áo dài tung bay trên phố xuân thì thật là thú vị. Gần đây, trào lưu áo dài cách tân – áo dài vạt lưng kết hợp quần lửng, chân váy, quần jeans... nở rộ, người khen, kẻ chê, cá nhân cô thấy đây cũng không hẳn là sự cách tân ‘tệ’. Áo dài truyền thống thực sự có hơi vương vীu, các kiểu áo cách tân có vẻ gọn nhẹ hơn hẳn mà vẫn không mất đi nét đặc trưng trang phục. Coi như vừa giữ gìn bản sắc văn hóa, vừa rộng mở đón nhận sự thay đổi có chọn lọc.

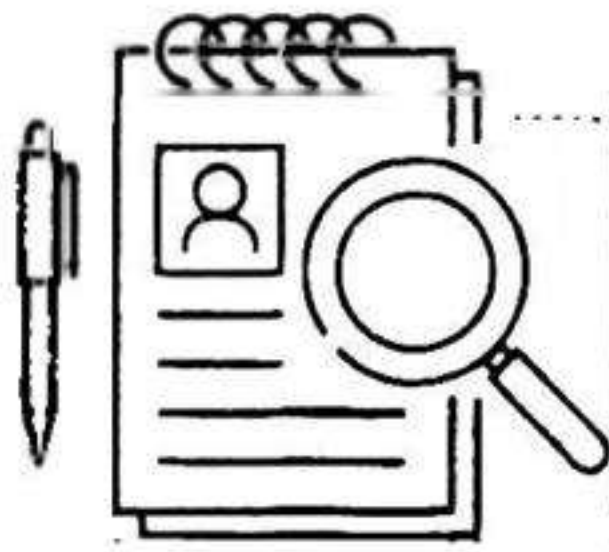
Một chàng trai trẻ lớn lên ở một làng nghề truyền thống hàng trăm năm tuổi về lụa tơ tằm. Từ bé cậu đã sống giữa tiếng khung cửi đưa đều, giữa những dải lụa mềm bay phấp phới, những hình ảnh, âm thanh đó như một phần kỷ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ. Nhưng vài năm gần đây, nhiều gia đình đã bỏ khung cửi, bỏ nghề, nhiều người đến thành phố lớn làm thuê, số khác thì chuyển qua buôn bán, kinh doanh. Số lượng các hộ gia đình còn giữ nghề ngày

càng ít. Người đi xa trở về, khó mà nhận ra được xóm làng ngày xưa. Cảnh đổi thay, người cũng đã thay đổi. Cậu nhận thấy rằng, nguyên nhân sâu xa của việc mai một làng nghề là bởi cách buôn bán truyền thống của làng đã trở nên lỗi thời. Với cách thức bán sản phẩm tại làng hoặc chờ thương lái đến thu gom đem lại hiệu quả kinh doanh thấp, không đáp ứng được nhu cầu sinh sống của nhiều người. Với quyết tâm khôi phục làng nghề truyền thống, cậu bắt tay cùng vài cộng sự chung tâm huyết, lặn lội khắp nơi, tìm đầu mối xuất khẩu lụa ra nước ngoài. Làng nghề nhờ đó mà hồi sinh, sản phẩm truyền thống đã được gìn giữ nhờ sự tiếp nhận thương mại quốc tế.

Hồ Chí Minh – vị lãnh tụ vĩ đại của dân tộc Việt Nam, là một tấm gương sáng trong việc gìn giữ bản sắc dân tộc song song với tiếp nhận tinh hoa văn hóa nhân loại. Người cho rằng, văn hóa dân tộc là vốn quý, là chìa khóa và bệ đỡ cho nền văn hóa một quốc gia, tạo nên diện mạo của quốc gia đó trên trường thế giới. Người luôn căn dặn phải biết nâng niu, quý trọng văn hóa dân tộc mới có khả năng khai thác và phát triển được nó. Đặc biệt, Người am hiểu rất nhiều lĩnh vực văn hóa nghệ thuật như: dân ca, âm nhạc, đến hội họa, thơ ca cổ điển... Người khuyên nhân dân phải biết kế thừa, phát triển di sản quý báu

ấy, đồng thời phải xóa bỏ triệt để những cái cũ phiền phức, phát triển những cái cũ mà tốt, phải triệt để làm những cái mới và hay, phải giữ gìn thuần phong, mỹ tục.

Mỗi dân tộc đều mang những “nét riêng”, đó chính là bản sắc dân tộc, là điều tạo nên một quốc gia với “cá tính” riêng không thể trộn lẫn trên bản đồ thế giới. Trong xu hướng hội nhập, khi càng ngày càng có nhiều những luồng văn hóa ngoại du nhập vào đất nước, nhiệm vụ của mỗi người dân - mỗi người con của đất nước, là cần phải biết giữ gìn cho bằng được cái gốc văn hóa của quốc gia, cái bản sắc lâu đời của dân tộc, đồng thời cũng phải biết triệt tiêu những “truyền thống” xấu, cũ kỹ, lỗi thời và mở lòng đón nhận những tinh hoa của nhân loại. Đó chính là chìa khóa để xây dựng một quốc gia độc lập, phát triển và giàu mạnh.

Nét văn hóa quốc gia khiến bạn yêu mến và tự hào nhất là...

Bảo vệ môi trường sống, ít nhất là môi trường quanh bạn

Chúng ta chẳng bao giờ hiểu được giá trị của nguồn nước cho đến khi cái giếng cạn khô.

– THOMAS FULLER

“Trước đây tớ có thói quen xả rác bữa bãi. Ăn xong quả chuối, cái kẹo là tiện tay vứt vỏ ra đường. Lâu thành thói quen. Đi qua ngã tư, chỗ dừng đèn đỏ, hề có người phát tờ rơi, là y rằng mọi người đọc xong, thậm chí có người vừa nhận xong tay đã ném toẹt xuống đường, tờ rơi la liệt. Nhưng có một lần vì cái thói vứt rác bữa bãi, tớ đã nhận được một bài học nhớ đời. Số là hôm đấy đi chạy bộ buổi chiều trong công viên, có đút túi quần quả chuối, vừa chạy vừa ăn cho nó thi vị. Ăn xong theo thói quen ném cái bệt xuống đường. Mấy phút sau chạy vòng qua chỗ cũ, thấy có tiếng “oạch”, rồi tiếng trẻ con khóc ré lên. Hic, hóa ra có em bé chạy chơi, giẫm phải cái vỏ chuối tớ vứt lúc nãy, ngã oạch ra nên khóc âm lên. Mẹ em bé chạy lại,

vừa phủi quần áo vừa dỗ con vừa lầm bầm chửi: ‘Ai mà vô ý thức vứt rác đầy đường thế không biết!’ Dù cô ấy chẳng thể biết được thủ phạm là tớ, nhưng tớ vẫn muối mặt không để đâu cho hết. Và từ sau thì chừa, không tìm được thùng rác, tớ sẽ gói lại đem về nhà vứt, không bao giờ vứt bậy ra đường nữa.”

(V.T.L - 22 tuổi, sinh viên)

Nói xong, T.L chỉ tay vào cái túi phồng phồng buộc bên mé balo, bảo đây là chỗ vỏ bánh kẹo cô ăn vặt ban nãy lúc ngồi chờ xe bus ở bến. Cô bảo, hồi còn nhỏ, cô hay nhiều người khác, cũng thường được cha mẹ, thầy cô răn dạy rằng không nên vứt rác bừa bãi, phải biết giữ gìn vệ sinh, bảo vệ môi trường. Nhưng lớn dần, cô phát hiện, nhiều người lớn cũng không có ý thức giữ gìn vệ sinh môi trường, họ tiện tay xả rác như một thói quen. Có gia đình ngồi trong ô tô, ăn bimbim xong bèn hạ cửa kính thả vỏ ra đường. Có em bé tan học ngồi sau xe mẹ, ăn xong xiên thịt nướng, lú lo hỏi mẹ để rác ở đâu thì nhận ngay câu trả lời: “Con cứ vứt luôn xuống đường cho mẹ!” Người lớn là tấm gương, trẻ em từ bé được soi vào những tấm gương như vậy, chẳng trách lại học theo. Thế là em học anh chị, con theo bố mẹ, người này nhìn người kia, họ bắt chước lẫn nhau và đồng loạt xả rác ra môi trường. T.L thú nhận, chính cha

mẹ, chị gái, bạn bè... cô cũng nhiều người có thói quen như vậy.

Trước đây, khi còn nhỏ, T.L có suy nghĩ rằng, có vứt ra, cũng chỉ là cái vỏ kẹo, tờ giấy lộn, có nhiều nhận gì đâu, làm sao khiến môi trường ô nhiễm được. Rồi càng lớn, cô càng nhận ra, một cá nhân có suy nghĩ như cô, ắt khó mà làm môi trường ô nhiễm, nhưng nếu ai ai cũng có suy nghĩ như cô, thì môi trường bị hủy hoại là điều chắc chắn. Một lần xem tivi cùng cả gia đình, thấy hình ảnh kênh Nhiều Lộc đen ngòm rác, mẹ của T.L chép miệng bảo, con sông Tô Lịch ô nhiễm nổi tiếng Hà Nội bây giờ, hồi xưa khi mẹ cô còn con gái, nước trong leo lẻo có khi còn uống được. T.L giật mình, cô nhớ lại một lần qua cầu, cô cũng từng tiện tay ném bữa xuống một ít rác. Chút ý thức còn sót lại dần được đánh thức trong cô, cô bắt đầu dần cảm thấy sai trái, cảm thấy cần ngừng lại hành vi của mình, tuy vậy, chút ý thức mới manh nha đó chưa đủ chiến thắng thói quen đã bén rễ trong cô. Cho đến khi câu chuyện ở công viên xảy ra, cô mới chính thức có động lực để thay đổi bản thân, hoàn toàn.

Cũng như T.L trước đây, rất nhiều người đang trực tiếp làm ô nhiễm, hủy hoại môi trường bằng những thói quen mà họ cho là “vô hại” hoặc “không đáng kể”. Nhiều gia đình thích trưng lấp đủ các loại

bóng đèn điện và bật sáng trưng bất kể ngày đêm, họ không biết rằng thói quen sử dụng điện không hợp lý là nguyên nhân sâu xa của những dòng nước lũ. Bác gái nọ đi chợ túi lớn túi bé đựng rau, đựng cá, đựng gà, mà toàn túi nilon, cũng đâu biết rằng bác đang góp tay một phần vào chặn đứng những mạch nước ngầm trong lòng đất, vào cái chết của hàng triệu sinh vật biển, vào đám khói đốt chất thải độc hại đang xuyên thủng tầng ozon. Còn rất nhiều, rất nhiều những cá nhân, những thói quen như vậy, bằng cách gián tiếp hay trực tiếp, mỗi người chúng ta đã đang và sẽ còn gây hại đến môi trường sống nếu không có ý thức kịp thời.

Và bạn hãy nhìn, lắng nghe và cảm nhận đi. Những dòng sông đang cạn khô. Những ao hồ đầy rác rưởi. Hàng triệu cây xanh bị đốn hạ. Hàng triệu con cá chết phoir bụng ngoài đại dương. Những trận lũ lụt, những cơn sóng thần cướp đi hàng triệu sinh mệnh. Trái Đất đang nóng dần lên. Băng tan hai đầu cực và những con gấu tuyết đang chơi với bóm trụ trên những mảnh băng tan. Trái Đất đang thống thiết kêu cứu. Và mỗi chúng ta, mỗi con người đang sống trên hành tinh này, uống nguồn nước chảy trên hành tinh này, hít thở bầu không khí của hành tinh này, hưởng thụ tất cả những tài nguyên, đặc ân mà hành

tình này mang lại, hãy *bảo vệ môi trường sống, ít nhất là môi trường quanh bạn.*

Sau chuyến đi tình nguyện quốc tế tại một số nước Châu Phi, cô sinh viên năm ba trở về nhà cùng nỗi trăn trở. Tận mắt chứng kiến cảnh những em bé châu Phi đầu trần chân đất, đeo chiếc can jerry 18 lít lặn lội qua bão cát, sa mạc hàng chục cây số chỉ để kiếm được chút nước ngọt hiếm hoi, có khi còn không được sạch sẽ; tận mắt chứng kiến cảnh một em bé suy kiệt vì bệnh tả chỉ vì không có nước sạch để dùng... cô thấy lòng đau đáu khi nghĩ lại những ngày sống ở quê hương. Sống ở một đất nước thiên nhiên trù phú, cô chưa từng lo nghĩ đến vấn đề nước sạch. Cô đâu biết rằng, khi bản thân đang ngâm mình giữa làn nước sạch trong chiếc bồn tắm lớn ở nhà, thì ở nơi nào đó trên Trái Đất, có những gia đình phải nhịn tắm cả tháng trời để dành dụm chút nước ăn. Cô đâu biết rằng, cùng thời điểm cô đang vặn vòi xối xả để rửa rau, rửa tay, cũng là lúc ở một miền sa mạc, có những người phụ nữ khắc khổ đang tay không hứng từng chút nước nhỏ giọt cho bấy con đói khát ở nhà. Đau lòng, xấu hổ, tự trách... rất nhiều cảm xúc hỗn độn trong cô, và cô biết đã đến lúc bản thân phải thay đổi. Cô bắt đầu tiết kiệm nước, từ những việc nhỏ nhất như dùng cốc đựng nước súc miệng thay vì

hứng nước thẳng từ vòi như mọi khi, sử dụng vòi sen thay vì bồn tắm, tái sử dụng nước rửa rau để tưới cây, lau nhà... và vận động mọi người trong gia đình cùng làm theo. Những việc làm tuy rất nhỏ, nhưng cô tin rằng, nếu mỗi người trong chúng ta có ý thức, môi trường rồi sẽ được cứu rỗi.

Mỹ nhân người Mỹ gốc Isarel nổi tiếng của Hollywood – Natalie Portman được biết đến như một ngôi sao vô cùng thân thiện với môi trường. Cô bắt đầu ăn chay trường sau khi đọc cuốn “Ăn động vật” của Safran Foer kể về quá trình động vật được nuôi, giết thịt và xử lý ra sao trước khi trở thành các món ăn. Trong thời kỳ mang thai, Natalie theo chế độ ăn cho phép sử dụng sữa và các thực phẩm từ động vật và sau đó quay lại ăn chay trường. Ngoài ra, các nhà tổ chức chiến dịch bảo vệ môi trường trên trang web *Grist.org* cũng dành cho Portman vô số lời khen ngợi vì hành động đích thân lặn lội đến vùng Rwanda xa xôi để bảo vệ loài gorilla của cô; vì việc cô nhận lời làm gương mặt đại diện cho một công ty sản xuất bóng đèn tiết kiệm năng lượng và đồng thời là gương mặt đại diện cho một dòng sản phẩm giày không sử dụng chất liệu da thuộc.

Willie Nelson là một nghệ sĩ đa tài với khả năng sáng tác, ca hát, diễn xuất, viết sách, làm thơ... Sau

nhiều thập kỷ cống hiến cho nghệ thuật, tên ông trở thành biểu tượng âm nhạc trong nền văn hóa đại chúng Mỹ, một biểu tượng bất diệt cho dòng nhạc đồng quê. Cùng với tài năng nghệ thuật, ông cũng rất nổi tiếng với những hành động bảo vệ môi trường. Nelson nổi tiếng với việc thành lập công ty BioWillie, một công ty chuyên sản xuất loại nhiên liệu sinh học làm từ đậu nành và hiện các sản phẩm thân thiện với môi trường này đang được bán tại nhiều bang của nước Mỹ. Ông cũng sở hữu một trạm dừng xe tải lớn nhất nước Mỹ đặt tại bang Texas, nằm trên tuyến đường chạy từ Mexico tới biên giới Canada, trong đó tất cả các loại nhiên liệu bán tại đây đều có chứa thành phần sinh học. Ngoài ra, ngôi sao gạo cội này còn rất ủng hộ các nguồn năng lượng sạch và thường xuyên góp mặt trong các chiến dịch tuyên truyền hạn chế việc phụ thuộc vào dầu mỏ.

Hành tinh của chúng ta đang thay đổi. Theo chiều hướng tiêu cực. Tha thiết kêu cứu. Và rất cần được cứu rồi, bảo vệ. Ai sẽ ra tay cứu hành tinh này? Chẳng ai khác ngoài chính chúng ta, những kẻ đang sống trên hành tinh này và hưởng những đặc ân mà người Mẹ thiên nhiên này mang đến. Aldo Leopold có một câu nói rất ý nghĩa như sau: “Chúng ta xử tệ với Trái Đất bởi chúng ta coi nó là một tài sản thuộc

về mình. Khi nào chúng ta coi mình thuộc về Trái Đất, chúng ta có thể sẽ bắt đầu cư xử lại với tất cả sự trân trọng và yêu thương.” Đúng vậy, Trái Đất không thuộc về chúng ta, chính chúng ta mới thuộc về Trái Đất, ngay từ lúc này, hãy hành động ngay, dù chỉ là những hành động rất nhỏ để bảo vệ người Mẹ thiên nhiên đã ban cho chúng ta những đặc ân sinh tồn toàn quyền.

Những việc bạn sẽ làm để bảo vệ môi trường sống?

Cảm thông và chìa tay với những số phận kém may mắn hơn

“Một người chỉ thực sự có đạo đức khi anh ta phục tùng sự thôi thúc muốn giúp tất cả mọi sinh mệnh anh ta có thể giúp được và lùi lại để không làm tổn thương tới bất cứ sinh linh nào.”

– ALBERT SCHWEITZER

“Trước đây tớ ra đường mà cứ nghe nheo nhéo ‘Cậu ơi làm phúc cho tôi xin mấy đồng’ hay thấy ai ôm cái khay nài mua mấy đồ lật vật là tớ ngoảnh mặt đi thẳng. Một lần đang đi bộ trên vỉa hè thì có đứa bé ôm theo một khay đựng kẹo cao su, tăm bông đến mời mua, tớ lắc đầu nguầy nguậy, toan đi thẳng mà thằng bé vẫn cố nài, tớ sững cổ lên: ‘Đã bảo không mua!’. Thằng bé điếng người, vội vã lùi mất. Lúc đó tớ mới nhìn kỹ, thằng bé chừng 9, 10 tuổi, dáng người nhỏ thó trong bộ quần áo cũ nát, vài chỗ rách rưới

lộ cả da thịt thâm xỉn. Nó đi một đôi dép tổ ong cáu bẩn, chiếc bên trái đã đứt mỏ, những ngón chân chạm cả xuống lòng đường theo mỗi bước đi. Khoảng 2 tiếng sau, tớ xong việc, trở về trên con đường đó, lúc đi ngang qua một con ngõ, tớ nghe thấy tiếng trẻ con rì rầm nói chuyện, ghé mắt nhìn, tớ thấy thằng bé lúc này, nó đang đứng cạnh một đứa bé gái khác, nhỏ hơn, tầm 6,7 tuổi. Thằng bé móc trong túi quần ra một mẩu bánh mì khô queo và chia cho con bé: ‘Em ăn đi cho đỡ đói rồi về nhà với bà ngoại. Anh cố bán thêm một tí, đủ tiền anh đi mua gạo, về anh nấu cháo cho bà ngoại với em ăn.’ Đứa bé gái vồ lấy miếng bánh mì, nhai ngấu nghiến, thằng bé nhìn em – có lẽ là em gái nó, với ánh mắt chứa chan yêu thương, lẫn xót xa, khắc khổ của đứa trẻ nghèo hèn sớm phải bươn chải với đời. Giây phút ấy, sống mũi tớ cay như có ai phả ớt vào mặt...”

(D.T.H.L – 27 tuổi, nhân viên ngân hàng)

Giải thích cho hành động trước đây, H.L ngưỡng ngịu bảo, do dạo đấy nghe báo đài cảnh báo nhiều về mấy người giả ăn mày, ăn xin để trục lợi từ lòng tốt của người khác nên cậu nảy sinh tâm lý cảnh giác. Chẳng phải cậu tiếc mấy đồng bạc, mà vốn dĩ là sợ lòng tốt đặt nhầm chỗ. Tuy nhiên, cậu cũng thú nhận, tính cậu cũng vốn thờ ơ với sự đời. Cậu nghĩ thân mình lo còn chưa xong, hơi đâu mà còn đi giúp

người khác. Và rồi cậu bảo, ngoài kia nghìn vạn người đói khổ, giúp một người được tí chút nào có đáng gì. Những phong trào tình nguyện trong trường đại học, cậu chẳng bao giờ tham gia. Ra đường, ở cơ quan phát động từ thiện, ủng hộ này nọ, cậu cũng không để tâm bao giờ. Lối sống có chút ích kỷ ấy được cậu duy trì khá lâu, cho đến ngày xảy ra câu chuyện với cậu bé nghèo bán kẹo cao su.

Nói một cách khách quan, chúng ta cũng không thể trách cứ cách ứng xử trước đây của H.L. Đúng như cậu nói, tình trạng lười lao động, giả ăn mày, ăn xin để trục lợi lòng tốt của người khác là có thật và gần đây, báo chí đã phanh phui rất nhiều vụ việc như vậy. Thực trạng này đã tác động mạnh mẽ đến nhiều người, khiến họ ngần ngại khi muốn đưa tay giúp đỡ một ai đó. Ngoài ra, không ai có quyền lên án tính cách thờ ơ, không thích giúp đỡ người khác của cậu. Không ai có nghĩa vụ phải đối tốt với bạn, ngoại trừ cha mẹ bạn. Vậy thì với những mảnh đời bất hạnh kia, H.L không sai khi nghĩ rằng, cậu hay bất kỳ người đứng nào cũng không có nghĩa vụ phải giúp đỡ họ. Dù vậy, đi ngang những mảnh đời bất hạnh, nếu ai cũng lướt qua vô tình như H.L, thì thế giới này, rồi sẽ trôi về đâu?

Thật vậy, trong cuộc sống, giàu nghèo đan xen, đói no song hành, đâu đó trong mỗi góc phố, trên mỗi nẻo đường, chúng ta có thể bắt gặp những số phận bất hạnh, những mảnh đời cơ cực. Những đêm đông lạnh lẽo, khi ta đang chăn ấm nệm êm, thì ngoài đường phố gió bắc hun hút, có những người áo quần mỏng manh vẫn phải cật lực mưu sinh. Ngày mưa bão, khi ta thoải mái cầm tách sữa nóng đứng bên cửa sổ ngắm mưa phả ràn rạt vào ô kính trong căn nhà an toàn, vững chãi, thì đâu đó ngoài kia, có những người mẹ mất con, người chồng mất vợ, hoa màu bị tàn phá, tài sản cuốn theo dòng nước lũ. Sau những cánh cửa lớp học, khi ta đang được học hành, vui chơi trong một đất nước hòa bình thì cùng lúc đó, có hàng triệu, hàng triệu trẻ em thất học vì bom đạn chiến tranh. Nếu cảm thấy mình vẫn hạnh phúc và may mắn hơn nhiều người, thì nếu có khả năng, *bạn hãy biết cảm thông và chia tay với những số phận kém may mắn hơn!*

Từ khi vào đại học, cậu sinh viên đã đặc biệt chú ý đến một tổ chức có tên là Hội Thanh niên Vận động Hiến máu Nhân đạo của trường. Đây là một tổ chức tình nguyện có mối liên hệ mật thiết với một bệnh viện Huyết học với vai trò là cầu nối giữa những người hiến máu với những bệnh nhân

rất cần những giọt máu quý giá ấy để duy trì sự sống. Đồng hành cùng những người đồng đội trong hội, cậu đã tham gia rất nhiều ngày hội Hiến máu nhân đạo, góp sức góp mặt trong rất nhiều chuyến đi tình nguyện, giúp đỡ, chăm sóc những bệnh nhân Ung thư máu trong viện. Nhắc tới những chuyến đi tình nguyện tại bệnh viện, cậu không khỏi rưng rưng khi nghĩ về những mái đầu trọc lốc không một sợi tóc vì hóa trị, xạ trị của những bệnh nhi trong viện – những đứa trẻ hồn nhiên đang tuổi ăn tuổi lớn mà phải chống chọi với bệnh tật hiểm nghèo luôn làm trái tim cậu đau đáu mỗi khi nhớ về. Dù rằng chút sức mọn của cậu chẳng đáng gì, không thể cho các em đủ tiền để chữa trị, hay chẳng thể cứu mạng các em khỏi tử thần mang tên “ung thư”, nhưng hơi ấm tình người, sự quan tâm chân thành, ân cần của cậu và những thành viên của hội cũng đủ mang đến cho các em niềm vui thực sự trong những ngày đau đớn vì bệnh tật.

Mang trong mình trái tim vị tha, giàu lòng trắc ẩn, nhiều năm nay, một nữ giám đốc doanh nghiệp đã trở thành vị cứu tinh cho nhiều trẻ em nghèo mắc bệnh tim. Dựa vào tiềm lực tài chính của bản thân cùng các mối quan hệ của mình, gần chục năm về trước, chị đã thành lập một quỹ từ thiện quyên

góp tiền phẫu thuật cho trẻ em nghèo mắc bệnh tim và sau gần 10 năm hoạt động, quỹ của chị đã đem lại sự sống mới cho hơn 50 đứa trẻ. Chị tâm sự, từ bé, gặp người ăn xin ngoài đường, có củ khoai ăn sáng mẹ cho để trong túi quần, chị cũng lấy ra hai tay tặng cho người ăn xin đó rồi nhin đói cả sáng mà lòng vẫn rất vui vẻ. Đức tính thiện lương ấy vẫn được nuôi dưỡng cho đến lúc trưởng thành, khi đã là một doanh nhân thành đạt, chị vẫn hướng tâm về những số phận bất hạnh như một lẽ sống tất yếu của mình.

Trong 90 năm cuộc đời, bác sĩ nổi tiếng người Đức Albert Schweitzer đã dành trọn tấm lòng và tình yêu thương của mình cho những bệnh nhân, những số phận bất hạnh vì bệnh tật. Suốt 50 năm, gần 2/3 cuộc đời, không màng đến tiền tài, danh vọng, ông hiến dâng cho việc phụng sự nhân loại, mà cụ thể là cho vùng đất Lambéréké quanh năm khô cằn nắng cháy của đất nước Gabon – một đất nước nghèo đói của Lục địa Đen. Trong suốt 50 năm đó, ngày nào cũng như ngày nào, từ tờ mờ sáng cho đến đêm khuya, ông luôn luôn sát cánh bên bệnh nhân, làm việc không kể giờ giấc, đem tài năng y học để chữa trị cho người dân, đem tình thương

vỗ về, an ủi những con người đang tuyệt vọng, đau khổ vì bệnh tật. Đặc biệt, trong thời điểm người ta coi bệnh phong là cái gì rất đáng sợ và bệnh nhân mắc bệnh phong bị hắt hủi, xa lánh như bệnh dịch, ông đã sẵn lòng xây dựng một bệnh viện dành riêng cho những bệnh nhân phong cùi, tận tụy chăm sóc họ với tất cả yêu thương. Nhờ những cống hiến không mệt mỏi đó, ông đã đoạt giải Goethe năm 1928 và giải Nobel Hoà bình năm 1952. Hơn cả những giải thưởng, cuộc đời của Schweitzer đã trở thành nguồn cảm hứng mãnh liệt cho những người đi theo chủ nghĩa nhân đạo, những người mang trong mình trái tim vị tha muốn ấp ôm, cứu rỗi cả nhân loại này.

Trong cuộc sống, bạn tìm kiếm niềm vui bằng cách nào vậy? Có người từ những thú vui vật chất, từ những tiện nghi hiện đại trong cuộc sống. Có người tìm kiếm niềm vui từ những thú vui tinh thần như đọc sách, ngâm thơ... Và có những người tìm niềm vui bằng cách cho đi. Thật vậy, giúp đỡ người khác không chỉ mang lại hạnh phúc cho người đó, nó còn mang lại hạnh phúc cho chính bạn. Và bạn đừng nghĩ rằng phải giàu có, nhiều tiền của thì mới có thể cho đi và khi đó mới có được niềm vui và hạnh phúc từ sự

cho đi ấy. Lòng nhân hậu không phân biệt giàu nghèo và nghĩa cử nhân ái không xuất phát từ bạc vàng. Chỉ cần có tấm lòng bao dung, sẵn sàng cảm thông và chia sẻ thì dù chúng ta nghèo khó, thiếu thốn đến đâu, chỉ cần ta còn sống trên đời, ta vẫn có nhiều “tài sản” để cho đi, để đem sự cứu rỗi, giúp đỡ và hạnh phúc đến cho người khác.

Giúp đỡ ai đó trong khả năng, bạn đã từng làm điều này chưa?

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG
Địa chỉ: Số 175 Giảng Võ - Hà Nội
Điện thoại: (024) 3851 5380 | Fax: (024) 3851 5381
Email: info@nxblaodong.com.vn
Website: www.nxblaodong.com.vn

Chi nhánh phía Nam
Số 85 Cách mạng Tháng Tám, Quận 1, TP HCM
Điện thoại: (028) 38390970 | Fax: (028) 39257205

NHỮNG MẢNH GHÉP TUỔI TRẺ

Chịu trách nhiệm xuất bản: VÕ THỊ KIM THANH

Biên tập: BUI THI PHUONG THUY
Sửa bản in: TUYẾT NGÀ
Bìa: PHẠM NGỌC DIỆP
Trình bày: VŨ LÊ THUY

In 3.000 cuốn, khổ 13 x 20,5 cm tại Công ty Cổ phần In và Thương mại Quốc Duy
Địa chỉ: Số 9, ngách 130/1, ngõ 130 phố Đốc Ngừn, Ba Đình, Hà Nội
Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số: 2251-2018/CXBIPH/26-145/LĐ
QĐXB số: 917/QĐ-NXBLĐ do Nhà xuất bản Lao Động cấp ngày 19/7/2018.
ISBN: 978-604-971-406-1. In xong và nộp lưu chiểu năm 2018.

CÔNG TY CP VĂN HÓA TRUYỀN THÔNG SỐNG

Trụ sở chính: 176 Thái Hà, P. Trung Liệt, Q. Đống Đa, TP. Hà Nội | **Tel:** (024) 3 722 62 34 | **Fax:** (84-24) 3 722 62 34
VPGD: Phòng 308, tầng 3, Tòa nhà số 14 Pháo Đài Láng, P. Láng Thượng, Q. Đống Đa, TP. Hà Nội | **Tel:** (024) 6 656 6 656
Phòng kinh doanh: **Tel:** (84-24) 3 773 8857 | **Email:** sale@alphabooks.vn
VPĐD phía Nam: 138C Nguyễn Đình Chiểu, P.6, Q.3, TP. Hồ Chí Minh | **Tel:** (028) 3 822 03 34

Những MẢNH GHÉP TUỔI TRẺ

Con người ta đôi khi rất lạ. Họ vội vã vài chục giây đèn đỏ trên đường, nóng lòng khi xếp hàng check in ở sân bay, cầu nhàu khi đi ăn nhà hàng vì phải chờ phục vụ đưa món đến nhưng lại rất chậm chạp, rề rà trong những yêu thương. Đôi khi vì ngại ngùng, cũng đôi khi vì xem nhẹ tình cảm đó nhưng có lẽ rất nhiều người chần chừ trong việc yêu thương một ai đó, bởi họ quá tin tưởng vào sự dài rộng của đời người và cho rằng cơ hội để yêu thương luôn có sẵn bất cứ khi nào họ muốn, họ cần. Nhưng cuộc sống đâu lường trước điều gì và có những cơ hội một khi đã trôi qua kẽ tay sẽ không bao giờ quay lại, bởi vậy, đừng chần chừ mà hãy yêu thương khi còn có thể.

CÔNG TY CP VĂN HÓA TRUYỀN THÔNG SÔNG

Trụ sở chính: 176 Thái Hà, Đống Đa, Hà Nội | Tel: (024) 3722 62 34 | Fax: (84-24) 3 722 62 37

VPQG: Phòng 308, tầng 3, Tòa nhà số 14 Phố Đại Láng, P. Láng Thượng,

Q. Đống Đa, TP Hà Nội | Tel: (024) 6 656 80 58

Phòng kinh doanh: Tel: (84-24) 3 773 9857 | Email: sxie@alphabooks.vn

VPBD phía Nam: 138C Nguyễn Đình Chiểu, P.6, Q.3, TP. Hồ Chí Minh |

Tel: (028) 3 822 03 34

ISBN 978-604-291-506-1

8 936158 590051

Tìm mua ebook của Sông tại: waka.vn, mikiapp.com, Alexa.com

Giá: 85.000đ

Mảnh ghép...